

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2015–2016

Posiedzenia od dnia 5 do dnia 8 października 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 408 z 4.11.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Posiedzenie w dniu 14 października 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 414 z 10.11.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 6 październik 2015

2017/C 349/01   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie możliwego rozszerzenia ochrony oznaczeń geograficznych Unii Europejskiej na produkty nierolne (2015/2053(INI)) 2

2017/C 349/02   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju (2015/2004(INI)) 11

Czwartek, 8 październik 2015

2017/C 349/03   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej (2015/2874(RSP)) 20

2017/C 349/04   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie sytuacji w Tajlandii (2015/2875(RSP)) 26

2017/C 349/05   Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie masowych przesiedleń dzieci w Nigerii w wyniku ataków Boko Haram (2015/2876(RSP)) 30

2017/C 349/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie Alego Mohammeda al-Nimra (2015/2883(RSP))	34
2017/C 349/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. dotyczący prawa hipotecznego i ryzykownych instrumentów finansowych w Hiszpanii (w oparciu o otrzymane petycje) (2015/2740(RSP))	37
2017/C 349/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci (2015/2879(RSP))	41
2017/C 349/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie wniosków wyciągniętych z katastrofy spowodowanej wyciekiem czerwonego szlamu pięć lat po wypadku na Węgrzech (2015/2801(RSP))	45
2017/C 349/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie odnowienia planu działania UE w zakresie równości płci i wzmacniania pozycji kobiet w kontekście rozwoju (2015/2754(RSP))	50
2017/C 349/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (2014/2160(INI))	56
Środa, 14 października 2015		
2017/C 349/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu (2015/2112(INI))	67

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 14 października 2015

2017/C 349/13	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Béli Kovácsa (2014/2044(IMM))	81
---------------	--	----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 6 października 2015

2017/C 349/14	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Protokołu z 2014 r. do Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. w odniesieniu do art. 1–4 tego protokołu dotyczących kwestii współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (06731/2015 – C8-0078/2015 – 2014/0258(NLE))	83
2017/C 349/15	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 4-metyloamfetaminy środkom kontroli (10010/2015 – C8-0182/2015 – 2013/0021(NLE))	84

2017/C 349/16	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 5-(2-aminopropyl)indolu środkom kontroli (10012/2015 – C8-0186/2015 – 2013/0207(NLE)) . . . . .</p>	85
2017/C 349/17	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenylo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloaminy (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamid (AH-7921), 1-(1,3-benzodioxyl-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-onu (MDPV) i 2-(3-metoksyfenylo)-2-(etyloamino)cykloheksanonu (metoksetaminy) środkom kontroli (10011/2015 – C8-0185/2015 – 2014/0183(NLE)) . . . . .</p>	86
2017/C 349/18	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 4-metylo-5-(4-metylofenylo)-4,5-dihydrooxazolo-2-aminy (4,4'-DMAR) i 1-cykloheksylo-4-(1,2-difenyletylo)-piperazyny (MT-45) środkom kontroli (10009/2015 – C8-0183/2015 – 2014/0340(NLE)) . . . . .</p>	87
2017/C 349/19	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 11 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (klęski naturalne w Bułgarii i Grecji w 2015 r.) (COM(2015)0370 – C8-0198/2015 – 2015/2151(BUD)) . . . . .</p>	88
2017/C 349/20	<p>P8_TA(2015)0332</p> <p>Przepisy ogólne dotyczące europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: szczególne środki dla Grecji ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w odniesieniu do szczególnych środków dla Grecji (COM(2015)0365 – C8-0192/2015 – 2015/0160(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2015)0160</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 października 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w zakresie szczególnych środków dla Grecji . . . . .</p>	89
2017/C 349/21	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/002 DE/Adam Opel złożony przez Niemcy) (COM(2015)0342 – C8-0249/2015 – 2015/2208(BUD)) . . . . .</p>	91
2017/C 349/22	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/003 BE/Ford Genk złożony przez Belgię) (COM(2015)0336 – C8-0250/2015 – 2015/2209(BUD)) . . . . .</p>	95

2017/C 349/23	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/004 IT/Alitalia z Włoch) (COM(2015)0397 – C8-0252/2015 – 2015/2212(BUD)) . . . . .</p>	98
---------------	--	----

Środa, 7 październik 2015

2017/C 349/24	<p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezyjską, z drugiej strony, dotyczącego umowy ramowej między Unią Europejską a Republiką Tunezyjską w sprawie zasad udziału Republiki Tunezyjskiej w programach unijnych (16160/2014 – C8-0080/2015 – 2014/0118(NLE)) . . . . .</p>	101
---------------	--	-----

2017/C 349/25	<p>P8_TA(2015)0338</p> <p>Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (COM(2013)0794 – C7-0414/2013 – 2013/0403(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2013)0403</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty . . . . .</p>	102
---------------	---	-----

2017/C 349/26	<p>P8_TA(2015)0339</p> <p>Ograniczenie emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (COM(2013)0919 – C7-0003/2014 – 2013/0442(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2013)0442</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania . . . . .</p>	103
---------------	--	-----

2017/C 349/27	<p>P8_TA(2015)0340</p> <p>Kazeiny i kazeiniany przeznaczone do spożycia przez ludzi ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kazein i kazeinianów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylającej dyrektywę Rady 83/417/EWG (COM(2014)0174 – C7-0105/2014 – 2014/0096(COD))</p> <p>P8_TC1-COD(2014)0096</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kazein i kazeinianów przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz uchylającej dyrektywę Rady 83/417/EWG . . . . .</p>	104
---------------	--	-----

2017/C 349/28

P8_TA(2015)0341

Zasady finansowe mające zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (COM(2014)0358 – C8-0029/2014 – 2014/0180(COD))

P8_TC1-COD(2014)0180

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/... zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii 105

Czwartek, 8 październik 2015

2017/C 349/29

P8_TA(2015)0346

Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylającej dyrektywę 2007/64/WE (COM(2013)0547 – C7-0230/2013 – 2013/0264(COD))

P8_TC1-COD(2013)0264

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE 106

Środa, 14 październik 2015

2017/C 349/30

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady dotyczącej wyznaczenia daty, od której staje się skuteczna decyzja 2008/633/WSiSW w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do wizowego systemu informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania (10506/2015 – C8-0193/2015 – 2015/0807(CNS)) 107

2017/C 349/31

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 6/2015 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 – zasoby własne, fundusze powiernicze Unii na rzecz działań zewnętrznych, Urząd Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (11695/2015 – C8-0278/2015 – 2015/2150(BUD)) 108

2017/C 349/32

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na potrzeby natychmiastowych środków budżetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji zgodnie z pkt 12 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (COM(2015)0486 – C8-0292/2015 – 2015/2253(BUD)) 110

2017/C 349/33

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 7/2015 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 – Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki budżetowe w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (12511/2015 – C8-0297/2015 – 2015/2252(BUD)) ... 112

2017/C 349/34

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego powołania dyrektora zarządzającego Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (C8-0304/2015 – 2015/0901(NLE)) 115

2017/C 349/35

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego powołania zastępcy dyrektora zarządzającego Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (C8-0305/2015 – 2015/0902(NLE)) 116

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2015–2016

Posiedzenia od dnia 5 do dnia 8 października 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 408 z 4.11.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Posiedzenie w dniu 14 października 2015 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 414 z 10.11.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 6 października 2015

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0331

Możliwe rozszerzenie unijnej ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie możliwego rozszerzenia ochrony oznaczeń geograficznych Unii Europejskiej na produkty nierolne (2015/2053(INI))

(2017/C 349/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Porozumienie w kwestii handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) Światowej Organizacji Handlu (WTO),
- uwzględniając zieloną księgę zatytułowaną: „Wykorzystanie tradycyjnej wiedzy fachowej Europy: możliwe rozszerzenie unijnej ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne” (COM(2014)0469),
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (zwane rozporządzeniem w sprawie jakości) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do produktów winiarskich (zwane rozporządzeniem o jednolitej wspólnej organizacji rynków) ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 110/2008 w sprawie napojów spirytusowych ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 251/2014 w sprawie win aromatyzowanych ⁽⁴⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 12 lutego 2015 r.,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 lutego 2015 r.,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnoszące się do oznaczeń geograficznych,
- uwzględniając akt genewski związany z porozumieniem lizbońskim o ochronie nazw pochodzenia z dnia 31 października 1958 r., zmieniony w Sztokholmie w dniu 14 lipca 1967 r. i w dniu 28 września 1979 r., odnoszący się do własności intelektualnej i gwarantujący ochronę produktów wprowadzanych do obrotu na skalę międzynarodową i cieszących się powszechną renomą ze względu na cechy konkretnego obszaru geograficznego, z którego pochodzą,

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽³⁾ Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 84 z 20.3.2014, s. 14.

Wtorek, 6 października 2015

- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej, a także opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Kultury i Edukacji (A8-0259/2015),
- A. mając na uwadze, że produkty rolne o szczególnym pochodzeniu geograficznym posiadające określone cechy lub produkowane za pomocą tradycyjnych metod mogą korzystać z jednolitego systemu ochrony oznaczeń geograficznych na poziomie UE;
- B. mając na uwadze, że według WTO oznaczenia geograficzne są „oznaczeniami służącymi do identyfikacji produktu jako pochodzącego z terytorium jednego państwa członkowskiego bądź regionu lub miejscowości na tym terytorium, w przypadkach gdy jakość, renoma lub inna określona właściwość produktu może być zasadniczo związana z jego pochodzeniem geograficznym”;
- C. mając na uwadze, że tradycyjne produkty europejskie wysokiej jakości oparte na tradycyjnej wiedzy i technikach są dziedzictwem kulturowym Unii i jako takie stanowią istotny do zachowania element życia gospodarczego i społecznego wielu regionów europejskich, ponieważ umożliwiają działalność mającą bezpośrednie odniesienie sposobu życia na szczeblu lokalnym, zwłaszcza na obszarach wiejskich, i przyczyniają się do zwiększenia ogólnej atrakcyjności danego regionu, zachowania lokalnej tożsamości, a także do promowania ich odrębności, z korzyścią dla turystyki, kultury i handlu;
- D. mając na uwadze, że takie produkty mogłyby pomóc w opracowaniu nowych strategii wspierania przedsiębiorczości na szczeblu lokalnym i regionalnym, sprzyjać utrzymaniu infrastruktury oraz rozwojowi nowej wykwalifikowanej siły roboczej związanej z danym terytorium, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów wiejskich, regionów objętych kryzysem oraz najbardziej zmarginalizowanych, gdyż zatrudnienie w wielu z nich jest zależne od produkcji lokalnej, dającej nowy impuls szkoleniom zawodowym i rzemieślniczym, ściśle powiązanym z rozwojem danego terytorium i okręgów produkcyjnych, przy jednoczesnej ochronie i promowaniu niepowtarzalnej i urozmaiconej spuścizny każdego regionu;
- E. przypomina, że produkty nierolne stanowią integralną część naszej tożsamości i ważny element dziedzictwa kulturowego poszczególnych państw członkowskich; podkreśla, że jednym z głównych wyzwań, z jakimi boryka się ten sektor, jest stopniowy zanik tradycyjnych umiejętności i rzemiosła, oraz że ochrona oznaczeń geograficznych produktów nierolnych może stanowić bodziec do zachowania dziedzictwa kulturowego oraz tradycyjnej wiedzy, a także zagwarantować sprawiedliwe wynagrodzenie producentom, oraz autentyczność i możliwie najszerszą dostępność tych produktów;
- F. mając na uwadze, że renoma oznaczenia geograficznego stanowi wspólne dobro o charakterze niematerialnym, które, w przypadku braku ochrony, może być wykorzystywane bezpłatnie i bez ograniczeń, co prowadzi do zmniejszenia wartości produktu, a nawet utraty tego produktu;
- G. mając na uwadze, że oznaczenia geograficzne mogą mieć wysoki potencjał gospodarczy, a ich odpowiednia ochrona może przynieść znaczne korzyści, w szczególności dla MŚP i regionów UE;
- H. mając na uwadze, że europejskie regiony mogą poszczycić się wielkim bogactwem produktów nierolnych tworzonych w oparciu o tradycyjne standardy i rzemiosło bardzo wysokiej jakości, które przyczyniły się do ich renomy i stanowią integralną część kultury regionalnej i lokalnej;
- I. mając na uwadze, że organy administracji publicznej powinny chronić i promować tradycyjne produkty europejskie wysokiej jakości i ich oznaczenia geograficzne, a na wniosek ze strony sektora prywatnego umacniać ich pozycję;
- J. mając na uwadze, że na jakość, renomę i inne właściwości danego produktu może mieć wpływ jego pochodzenie; mając na uwadze, że pewne praktyki, w tym nieprawidłowe używanie nazw, mogą mieć bardzo szkodliwy wpływ na renomę określonego produktu związaną z jego pochodzeniem;
- K. mając na uwadze, że tradycyjne produkty europejskie będące produktami wysokiej jakości, poszukiwanymi ze względu na te walory, mogą paść ofiarą uzurpatorów na szkodę zarówno konsumentów, jak i producentów;

Wtorek, 6 października 2015

- L. mając na uwadze, że odpowiednia ochrona oznaczeń geograficznych produktów nierolnych na szczeblu europejskim, monitorowanie, kontrola ich stosowania i zwalczanie oszustw pozwoliłyby wykorzystać procedurę podrobienia i uniknąć nieuczciwej konkurencji i oszukiwania klientów;
- M. mając na uwadze, że konsumenci są coraz bardziej zainteresowani nie tylko bezpieczeństwem produktów, ale także ich pochodzeniem, autentycznością i metodami ich produkcji;
- N. mając na uwadze, że konsumentom należy umożliwić dokonywanie świadomych wyborów przy zakupie towarów, umożliwiając im identyfikację pochodzenia i jakości produktów;
- O. mając na uwadze, że obowiązujące ustawodawstwo krajowe chroniące produkty nierolne przewiduje różne poziomy ochrony w poszczególnych państwach członkowskich, co jest sprzeczne z założeniami rynku wewnętrznego i stanowi utrudnienie w skutecznej ochronie tych produktów w Europie i państwach członkowskich, w których nie są one objęte zakresem ustawodawstwa krajowego, co wskazuje na potrzebę wprowadzenia jednolitego systemu ochrony oznaczeń geograficznych w całej UE;
- P. mając na uwadze, że zharmonizowane prawodawstwo europejskie w tej dziedzinie może przynieść Unii Europejskiej wyłącznie korzyści w międzynarodowych negocjacjach handlowych;
- Q. mając na uwadze, że brak unijnego jednolitego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych stwarza nieodpowiednią i wysoce niejednorodną sytuację w Europie wynikającą z faktu, że niektóre państwa członkowskie nie oferują konkretnej ochrony, a inne mają różne definicje, procedury i poziomy ochrony w postaci krajowych i lokalnych, sektorowych czy przekrojowych przepisów, zakłócających zarówno harmonijny rozwój wspólnego rynku, jaki i jednolitą ochronę i rzeczywistą konkurencję w warunkach równości oraz mających negatywny wpływ na nie, co uniemożliwia dostarczanie konsumentom właściwych, wiarygodnych i porównywalnych informacji pozwalających im na podejmowanie bardziej świadomych decyzji, a także stanowi przeszkodę w ochronie konsumentów;

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez Komisję inicjatywę zorganizowania konsultacji z zainteresowanymi podmiotami na temat ewentualnego rozszerzenia unijnej ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne, a także wyniki konsultacji zakończonych w październiku 2014 r.; opowiada się również za objęciem produktów nierolnych unijnym systemem ochrony opartym na oznaczeniach geograficznych;
2. uważa, że należy stworzyć na szczeblu UE instrument ochrony w ramach obszerniejszej strategii promowania unijnych produktów wysokiej jakości, w oparciu o silniejsze zobowiązanie instytucji unijnych do uznania rękodzielnictwa i produkcji rzemieślniczej za siły napędowe wzrostu oraz zakończenia realizacji wspólnego rynku, wspierając w ten sposób prestiż lokalnej produkcji wytwórczej i rzemieślniczej, wspierając rozwój gospodarki lokalnej i zatrudnienia na danym terenie, rozwijając działalność turystyczną oraz poprawiając zaufanie konsumentów;
3. apeluje do Komisji, by niezwłocznie przedstawiła wniosek ustawodawczy w celu wprowadzenia jednolitego europejskiego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych, w następstwie wyników już przeprowadzonych konsultacji z zainteresowanymi stronami, a także dalszych analiz, zapewniając jednocześnie pełne uwzględnienie skutków nowego systemu dla producentów, ich konkurentów, konsumentów i państw członkowskich;
4. podkreśla, że ustanowieniu takiego instrumentu muszą towarzyszyć kampanie informacyjne i komunikacyjne służące zapoznaniu producentów i konsumentów z tym nowym rodzajem oznaczenia geograficznego;
5. jest absolutnie przekonany, że rozszerzenie ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne może mieć liczne pozytywne skutki dla obywateli, konsumentów, producentów oraz dla całej europejskiej tkanki gospodarczej i społecznej;

Wtorek, 6 października 2015

6. uważa, że ten system mógłby w szczególności skuteczniej chronić konsumentów, zwiększyć ich zaufanie do oznakowanych produktów i pomagać im w dokonywaniu bardziej świadomych wyborów przy zakupie produktów, zwiększając przejrzystość i eliminując zamieszanie powodowane mylącymi oznaczeniami i opisami, zwłaszcza jeżeli informacja o istnieniu takiego systemu zostanie skutecznie rozpowszechniona; uważa, że mógłby on także przyczynić się do zwiększenia identyfikowalności i dostarczania większej ilości informacji o jakości, pochodzeniu oraz metodach i warunkach produkcji w związku z coraz większą uwagą przywiązywaną do tych aspektów przez konsumentów;

Korzyści płynące z jednolitej ochrony na szczeblu UE

7. przypomina, że wskazane jest, by UE przyjęła przepisy dotyczące oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych, aby w pełni wykorzystać pozytywne efekty gospodarcze związane z ochroną odrębności i jakości takich produktów, przekazywać konsumentom wiarygodne informacje dotyczące miejsca i metody produkcji oraz chronić wiedzę fachową i miejsca pracy powiązane z tymi produktami;

8. uważa, że takie przepisy mogą pobudzić innowacje w obszarze tradycyjnych procesów produkcji oraz powstawanie nowych podmiotów działających w obszarze produktów tradycyjnych, a także przyczynić się do zrównoważonego charakteru miejsc pracy powstałych na słabo rozwiniętych obszarach, w szczególności dzięki zapewnianiu małym przedsiębiorstwom i mikroprzedsiębiorstwom – będącym źródłem blisko 80 % typowych wytwarzanych lokalnie produktów, które można objąć ochroną w ramach systemu oznaczeń geograficznych – zarówno możliwości zwiększenia sprzedaży za pomocą skuteczniejszej strategii marketingowej, jak i dzięki nakłanianiu ich do bliższej współpracy, zważywszy na zbiorowy charakter systemu;

9. zaznacza, że mogłoby to skutecznie przyczynić się do zwalczania podrabiania wyrobów, nielegalnego wykorzystywania nazwy oznaczenia geograficznego oraz innych nielegalnych praktyk, które oszukują końcowego konsumenta i są szkodliwe zwłaszcza dla mikroprzedsiębiorstw oraz MŚP legalnie produkujących znakomitą większość towarów, które potencjalnie mogą skorzystać z ochrony, lecz nie mają obecnie prawnych lub finansowych możliwości ochrony swoich interesów, co również szkodliwie wpływa na eksport tych towarów;

10. uważa, że taka ochrona wspiera i ułatwia dostęp do wspólnego rynku i rynków spoza UE produktów europejskiego rzemiosła będących owocem tradycyjnych umiejętności i kompetencji, które przyczyniają się do zachowania cennej wiedzy posiadanej przez całe wspólnoty społeczne i terytorialne oraz stanowią zasadniczy element europejskiej spuścizny historycznej, kulturalnej, gospodarczej i społecznej;

11. uważa, że jednolita ochrona oznaczeń geograficznych w odniesieniu do produktów nierolnych pobudziłaby rozwój technologiczny i gospodarczy na poziomie regionalnym oraz lokalnym poprzez zwiększenie liczby osób zatrudnionych przy produkcji produktów tradycyjnych;

12. podkreśla, że jednolita ochrona oznaczeń geograficznych przyczyniłaby się nie tylko do promowania produktów tradycyjnych, ale również do uznania jakości surowców wykorzystywanych do ich produkcji oraz potrzeby zapewnienia doskonałości na wszystkich etapach procesu produkcyjnego;

13. zwraca uwagę, że oznaczenia geograficzne są dla konsumentów gwarantem jakości produktu i uznania wiedzy fachowej oraz środkiem ochrony producentów;

14. podkreśla, że uznanie ochrony oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych i tradycyjnej wiedzy specjalistycznej wysokiej jakości ma charakter zarówno defensywny, jak i ofensywny w ramach wspólnej polityki handlowej i może stanowić skuteczne narzędzie wspierania mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw oraz wytwórców (MŚP) w dziedzinie przeciwdziałania imitacjom i produktom podrobionym oraz zagwarantowania bardziej zrównoważonego pod względem społecznym, gospodarczym i środowiskowym podejścia do rozwoju gospodarczego w UE i poza nią, a także uczciwej konkurencji i ochrony konsumentów, dzięki czemu możliwe będzie skuteczniejsze określenie autentyczności produktu i jego jakości; uważa, że uznanie jednolitej ochrony oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych przyczyniłoby się również do budowania kapitału społecznego w regionach produkcji;

Wtorek, 6 października 2015

15. uważa, że jednolity system unijny mógłby poprawić atrakcyjność zawodów związanych z dziedzictwem kulturowym;
16. podkreśla, że zachowanie tradycyjnej wiedzy fachowej i tradycyjnej produkcji może pomóc powstrzymać wyludnianie się i niszczenie obszarów wiejskich oraz odpływ z nich młodych ludzi;
17. podkreśla znaczenie aspektów kulturowych, oświatowych, społecznych i związanych ze zrównoważonym charakterem produktów nierolnych, które zostaną włączone do tego procesu, oraz zwraca uwagę na potrzebę zachowania, przekazywania i rozwoju tradycyjnej wiedzy fachowej i związanych z nią umiejętności, a także wspierania bliższej współpracy z sektorem kreatywnym, między innymi w celu podkreślenia jakości stosowanych materiałów i produktów końcowych; apeluje, aby możliwość użycia nazwy lub logo była dostępna dla wszystkich producentów z danego obszaru, którzy wytwarzają dany produkt we wskazany sposób;
18. podkreśla, że ochrona oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych przyczyni się do utrzymania dziedzictwa kulturowego i artystycznego, jakie stanowią europejskie tradycje lokalne i regionalne;
19. uznaje w tym kontekście kluczową rolę MŚP, które inwestują w wysokiej jakości tradycyjną wiedzę fachową i oferują lokalne zatrudnienie i praktyki umożliwiające szkolenie wykwalifikowanych pracowników, którzy odgrywają główną rolę w przekazywaniu tradycyjnych metod produkcji następnym pokoleniom; uznaje znaczenie inwestowania w kształcenie i szkolenie w tej dziedzinie i zachęca państwa członkowskie do optymalnego wykorzystywania dostępnych unijnych funduszy oraz programów inwestowania w szkolenia zawodowe dla specjalistów biorących udział w produkcji i promowaniu lokalnych i regionalnych, przyjaznych dla środowiska produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
20. zachęca państwa członkowskie do wymiany godnych naśladowania praktyk w tworzeniu i wspieraniu inicjatyw mających na celu pobudzenie tradycyjnego sektora rzemieślniczego, co mogłoby z kolei podnieść poziom wiedzy na temat lokalnego dziedzictwa kulturowego i pobudzić rozwój obszarów wiejskich;
21. podkreśla fakt, że dobrze znane oznaczenie geograficzne mogłoby odegrać ważną rolę w promowaniu europejskich szlaków kulturowych;
22. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o wspieranie międzyregionalnej i międzypaństwowej współpracy i wymiany godnych naśladowania praktyk pomiędzy klastrami produktów nierolnych i powiązаныmi sektorami produkcji;
23. podkreśla wagę oznaczeń geograficznych w szerszym kontekście praw własności intelektualnej jako sposobu ochrony wartości lokalnej, w tym infrastruktury i zatrudnienia, jak i pobudzenia rozwoju regionalnego oraz poprawienia identyfikowalności, przejrzystości i informowania konsumentów;
24. zwraca uwagę, że produkty przemysłowe i rzemieślnicze powiązane ze swoim pochodzeniem lub zakorzenione na swoim terytorium stanowią istotny element życia gospodarczego i społecznego wielu regionów europejskich, ponieważ umożliwiają działalność niepodlegającą delokalizacji i mającą bezpośrednie odniesienie regionalne, zwłaszcza na obszarach wiejskich; podkreśla, że przyjęcie systemu ochrony produktów przemysłowych i rzemieślniczych na szczeblu europejskim, powiązanych ze swoim pochodzeniem lub zakorzenionych na danym terytorium, umożliwiłoby zachowanie oryginalności naszych produktów przemysłowych i rzemieślniczych oraz uniknięcie standaryzacji produkcji;

Stosunki z państwami trzecimi

25. jest zdania, że otwarte wykazy wszystkich produktów, zarówno rolnych, jak i nierolnych, chronionych przez oznaczenia geograficzne, powinny zostać włączone do przyszłych umów handlowych UE z państwami nieczłonkowskimi;
26. uważa, że mogłoby to również mieć pozytywne skutki dla stosunków handlowych, które Unia Europejska utrzymuje lub negocjuje z krajami trzecimi, co pozwoliłoby UE objąć europejskie produkty nierolne równorzędną ochroną również w ramach międzynarodowych negocjacji handlowych;

Wtorek, 6 października 2015

27. uważa, że rozszerzenie ochrony oznaczeń geograficznych UE na produkty nierolne umożliwiłoby pobudzenie eksportu europejskiego i zdobycie udziałów w rynku, a jednocześnie zapewniłoby tym produktom międzynarodowe uznanie oraz umożliwiło budowanie wizerunku wysokiej jakości i renomy za pośrednictwem handlu i w ramach negocjacji handlowych;

28. uważa, że ochrona oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych na szczeblu UE wzmocniłaby pozycję UE w WTO, gdzie UE domaga się podniesienia standardowego poziomu ochrony, oraz że ochrona ta mogłaby pozytywnie wpłynąć na wznowienie dyskusji na temat utworzenia wielostronnego rejestru oznaczeń geograficznych w ramach dauhańskiej agendy rozwoju, co jest całkowicie zgodne z porozumieniem w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej;

29. uważa, że ochronie oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych musi towarzyszyć skuteczniejsza strategia na rzecz ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej w państwach trzecich, tak by usprawnić narzędzia przeciwdziałania imitacjom i produktom podrobionym;

30. uważa, że jednolita ochrona oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych w UE mogłaby być korzystna podczas negocjowania umów handlowych z krajami trzecimi, a także podkreśla, że niektórzy z naszych kluczowych partnerów, jak Indie i Chiny, już wprowadzili takie systemy ochrony oznaczeń geograficznych;

31. apeluje do Komisji o uwzględnienie w przyszłym komunikacie na temat strategii UE w zakresie handlu i inwestycji spójnej i dobrze przygotowanej strategii dotyczącej wszystkich oznaczeń geograficznych, gwarantującej ich poszanowanie i uznanie;

32. jest zdania, że rozszerzenie ochrony oznaczeń geograficznych na produkty nierolne mogłoby przyczynić się do wzmocnienia i zapewnienia większej spójności w tej kwestii pozycji UE na poziomie międzynarodowym, zarówno w obszarze dwustronnych jak i wielostronnych negocjacji handlowych, a ostatecznym celem powinno być zapewnienie wysokiego poziomu ochrony poza UE wszystkich europejskich produktów o wysokiej jakości; jest zwłaszcza zdania, że zarówno produkty rolne, jak i nierolne chronione oznaczeniem geograficznym powinny zostać w pełni uwzględnione w negocjacjach nad przyszłymi umowami handlowymi UE; uważa, że ogólnounijny system oznaczeń geograficznych wspierłby ekspansję handlową i ułatwił prowadzenie wspólnych kampanii promocyjnych poza UE;

Zasady ogólne

33. podkreśla wagę oznaczeń geograficznych jako ważnego narzędzia poprawienia identyfikowalności i przejrzystości oraz lepszego informowania konsumentów i umocnienia roli regionów i gmin UE w ramach bardziej zrównoważonego pod względem społecznym i środowiskowym podejścia do rozwoju gospodarczego, a także podkreśla kluczową rolę tych oznaczeń w polityce handlowej UE;

34. wyraża przekonanie, że system ten musi opierać się na najlepszych praktykach oraz przejrzystych i niedyskryminujących zasadach oraz że może być skutecznym narzędziem w walce z kopiowaniem i podrabianiem produktów oraz w zapewnieniu bardziej zrównoważonego podejścia do rozwoju gospodarczego wewnątrz UE i poza nią, z punktu widzenia gospodarki, społeczeństwa i środowiska, a także w dążeniu do poprawy ochrony konsumentów;

35. apeluje do Komisji o wykorzystanie doświadczeń nabytych w sektorach rolnym i spożywczym, aby stworzyć system oparty na najlepszych praktykach i niedyskryminacyjnych zasadach, a także przejrzysty, skuteczny, sprawny i pozbawiony zbędnych obciążeń administracyjnych oraz odstraszaających kosztów dla producentów dobrowolnie decydujących się na zarejestrowanie danego produktu w systemie oznaczeń geograficznych; jest ponadto zdania, że taki system powinien zapewniać rygorystyczną kontrolę i możliwie największą przejrzystość oraz zawierać stosowne metody postępowania w przypadku oszustw; w związku z tym apeluje do Komisji o zastosowanie niesektorowego podejścia do każdego systemu ochrony;

36. jest zdania, że nowy system, podobnie jak miało to miejsce w przypadku produktów rolno-spożywczych, powinien stanowić intuicyjnie postrzeganą gwarancję dla konsumentów poszukujących produktów wysokiej jakości pod względem autentyczności i pochodzenia, które są zdecydowanie powiązane z danym obszarem geograficznym i dla których przedstawiono wiarygodne i jasne informacje; wyraża przekonanie, że skuteczność takiego jednolitego europejskiego systemu ochrony oznaczeń geograficznych zależna będą od tego, czy wszystkie niezbędne informacje dotrą do producentów i konsumentów; podkreśla, że system musi być przejrzysty i dawać dostępną ochronę, ponieważ ma to podstawowe znaczenie dla zaufania konsumentów i producentów;

Wtorek, 6 października 2015

37. uważa, że na mocy nowych ram prawnych UE dotyczących przetargów system certyfikacji jakości oraz pochodzenia produktów mógłby być użyteczny dla organów zamawiających w kwestiach związanych ze specyfikacjami technicznymi, certyfikacją oraz kryteriami udzielenia zamówienia, w szczególności na poziomie lokalnym i regionalnym;

38. apeluje, aby produkty te stanowiły punkt centralny projektów rozwoju regionalnego, projektów badawczych i innowacyjnych oraz programu Horyzont 2020 i funduszy spójności;

39. jest zdania, że spójny, prosty, przejrzysty i nieuciążliwy pod względem biurokratycznym i finansowym unijny system ochrony oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych, dostępny zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw, umożliwiłby UE zapewnienie równego poziomu ochrony dla takich produktów europejskich poza UE w ramach międzynarodowych negocjacji handlowych oraz byłby źródłem znacznej przewagi podczas negocjacji dwustronnych umów o wolnym handlu z partnerami handlowymi UE, jak i na szczeblu wielostronnym w ramach WTO;

40. wyraża opinię, że utworzenie systemu jednolitej ochrony oznaczeń geograficznych dla produktów nierolnych na szczeblu UE, który obejmowałby wspólne definicje, procedury i koszty rejestracji, zakres ochrony i środki egzekwowania oraz powołanie wiarygodnego organu odpowiedzialnego za podejmowanie decyzji o przyznaniu statusu produktu nierolnego z oznaczeniem geograficznym uznawanym na szczeblu UE, a także nie obniżał standardów ochrony obowiązujących już w piętnastu państwach członkowskich, stanowiłoby najlepszy sposób na podniesienie skuteczności zarówno w UE, jak i w ramach negocjacji z krajami trzecimi;

Zakres

41. potwierdza, że związek z terytorium jest niezbędny, żeby móc zidentyfikować odpowiednią wiedzę i określić jakość, autentyczność i cechy produktu;

42. opowiada się za obszerniejszą definicją, która pozwoliłaby uznać powiązanie między produktem a obszarem geograficznym objętym oznaczeniem geograficznym; jest zdania, że system ochrony na szczeblu UE powinien mieć poszerzony zakres i obejmować także nazwy niegeograficzne, które są jednoznacznie kojarzone z danym miejscem;

43. uważa, że do systemu ochrony należy włączyć znaki i symbole nietekstowe, związane jednoznacznie z danym regionem;

44. podkreśla, że oznakowanie/znak zapewniający rozpoznawalność/znak jakości/logo w przypadku oznaczeń geograficznych produktów nierolnych powinien być prosty, łatwo rozpoznawalny, powinien odzwierciedlać regionalną lub lokalną tożsamość danego produktu i powinien być napisany przynajmniej w języku pochodzenia produktu i w języku kraju importu;

45. podkreśla, że niektóre oznaczenia, takie jak nazwy rodzajowe czy homonimiczne oznaczenia geograficzne, muszą zostać wyłączone z zakresu ochrony oznaczeń geograficznych; dodaje w tym kontekście, że odstępstwa od art. 6 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 w sprawie oznaczeń geograficznych produktów rolnych mogą służyć za przykład;

Proces rejestracji

46. opowiada się za obowiązkowym procesem rejestracji, aby zapewnić większe bezpieczeństwo, w szczególności w odniesieniu do wykonywania praw w razie sporu; wzywa Komisję do zaproponowania najefektywniejszego, najprostszego, najbardziej użytecznego i najłatwiej dostępnego mechanizmu rejestracji produktów, a także do zagwarantowania, aby system ten umożliwiał niedrogą, prostą i przejrzystą rejestrację, modyfikację i anulowanie procedur, oferując zainteresowanym podmiotom gwarancje prawne; wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej oceny w celu ograniczenia do minimum obciążeń finansowych i administracyjnych nakładanych na zainteresowane podmioty;

Wtorek, 6 października 2015

47. podkreśla, że systemowi takiemu powinno towarzyszyć utworzenie jednolitego europejskiego standardowego publicznego rejestru produktów nierolnych objętych ochroną oznaczenia geograficznego z myślą o wspieraniu produktów rzemiosła oraz informowaniu i ochronie zarówno konsumentów, jak i producentów, przy czym należy unikać zbędnego obciążenia administracyjnego;

48. podkreśla również, że taki system powinien charakteryzować się przekrojowym podejściem, aby zoptymalizować skutki gospodarcze i społeczne, a także znacząco zwiększyć istniejący związek między produktami a terytorium ich pochodzenia oraz poprawić przejrzystość, żeby zwiększyć wiarygodność i autentyczność produktu oraz zagwarantować jego pochodzenie i przyczynić się do poprawy jego identyfikowalności; podkreśla potrzebę regularnego weryfikowania po przyznaniu chronionej nazwy pochodzenia, czy kryteria konieczne do uzyskania tego statusu są stale przestrzegane;

49. uważa, że rejestracja powinna przebiegać w dwóch etapach: po pierwsze, kontrole na miejscu prowadzone przez władze krajowe lub regionalne, aby upewnić się, że nic nie wpływa negatywnie na charakterystykę produktu; po drugie, należy wprowadzić jeden wspólny europejski system rejestracji, aby zapewnić zgodność ze wspólnymi kryteriami na całym obszarze UE;

50. proponuje, aby w tym kontekście Komisja zbadała również możliwość przeniesienia uprawnień w zakresie rejestracji oznaczeń geograficznych produktów rolnych do Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (OHIM); proponuje, by systemem tym na szczeblu unijnym zarządzał OHIM;

51. podkreśla, że system ten powinien ograniczać koszty i obciążenia administracyjne dla przedsiębiorstw, a jednocześnie oferować wystarczające gwarancje konsumentom oraz pomagać im w dokonywaniu bardziej świadomych wyborów przy zakupie produktów;

52. uważa, że taki system powinien pozostawić inicjatywę tworzenia oznaczeń geograficznych zainteresowanym przedsiębiorstwom, w szczególności w zakresie określania specyfikacji odpowiadającej poszczególnym oznaczeniom geograficznym;

53. uważa, że należy zastosować elastyczne podejście do kryteriów zawartych w specyfikacji produktu, aby umożliwić, a nawet wspierać ewolucję procesu produkcji i przyszłych innowacji oraz sprzyjać im, pod warunkiem, że nie wpłynie to na jakość i autentyczność produktu końcowego;

54. uważa, że w specyfikacji należy zawrzeć przynajmniej następujące kryteria: wykorzystane surowce, opis procesu produkcji, dowód powiązań z danym obszarem, aspekty dotyczące społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;

55. proponuje, by producenci, ich stowarzyszenia i organizacje branżowe byli głównymi podmiotami uprawnionymi do zwrócenia się o rejestrację oznaczeń geograficznych produktów nierolnych;

56. uważa, że można zwrócić się do producentów o to, by wnieśli swój wkład w celu uzyskania oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że będzie to wkład w formie jednorazowej płatności, że będzie on sprawiedliwy w stosunku do ponoszonych kosztów i stosowany w jednolity sposób w całej UE;

Środki kontrolne

57. uważa, że należy również przewidzieć niezbędne środki skutecznego wdrożenia ochrony, którą dawałby taki instrument, niezależnie od dróg dystrybucji zastosowanych w przypadku uzurpacji; podkreśla konieczność zagwarantowania odpowiednio wysokiego poziomu ochrony oznaczeń geograficznych na rynku cyfrowym;

58. podkreśla znaczenie kontroli jakości w świetle znacznych różnic, jakie występują między producentami produktów rolnych i nierolnych (np. liczba producentów);

59. opowiada się ponadto za wprowadzeniem systemu inspekcji, stwierdzania naruszeń i nakładania sankcji, służącego do kontroli oznaczeń geograficznych produktów wprowadzanych do obrotu w Europie;

Wtorek, 6 października 2015

60. jest zdania, że w celu jak najlepszej ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych zakaz nieprawidłowego stosowania oznaczenia geograficznego nie powinien ograniczać się do ryzyka wprowadzenia w błąd opinii publicznej lub czynów nieuczciwej konkurencji, także w przypadku wyraźnego podania prawdziwego miejsca pochodzenia produktu; w tym kontekście proponuje, aby rozszerzyć zakres dodatkowej ochrony przewidzianej w art. 23 porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumienie TRIPS), pierwotnie przewidzianej dla win i wyrobów alkoholowych, na oznaczenia geograficzne produktów nierolnych;

61. sugeruje wprowadzenie otwartej dla zainteresowanych stron procedury umożliwiającej zgłoszenie sprzeciwu wobec rejestracji oznaczenia geograficznego;

62. uważa, że mogłoby to ułatwić wprowadzenie skutecznego i jednolitego mechanizmu nadzoru, dając w ten sposób konsumentom i producentom szansę na chronienie się przed zjawiskiem podrabiania towarów, imitacjami i innymi nielegalnymi praktykami;

Spójność z wcześniej przyjętymi aktami prawnymi

63. uważa, że należy zapewnić spójność oznaczeń geograficznych z uprawnieniami, które już obecnie wiążą się z danym produktem, oraz że należy wziąć pod uwagę obecne najlepsze praktyki na szczeblu krajowym i lokalnym w UE;

64. podkreśla, że relacja między znakami towarowymi a oznaczeniami geograficznymi musi zostać jasno zdefiniowana, aby uniknąć konfliktów;

65. sugeruje, aby stosować zasady regulujące relację między znakiem towarowym a oznaczeniem geograficznym produktów rolnych do ochrony oznaczenia geograficznego produktów nierolnych;

66. proponuje, by w przypadku państw członkowskich stosujących już środki ochronne umożliwić wprowadzenie odpowiedniego okresu transpozycji, dopuszczając jednocześnie stosowanie uzgodnień przejściowych umożliwiających współistnienie dwóch systemów przed stopniowym przejściem na mechanizm UE;

o

o o

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0336

Rola władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie roli władz lokalnych w krajach rozwijających się we współpracy na rzecz rozwoju (2015/2004(INI))**

(2017/C 349/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając sprawozdanie przyjęte w lipcu 2014 r. przez Otwartą Grupę Roboczą ONZ ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie przyjęte w dniu 8 sierpnia 2014 r. przez Międzyrządowy Komitet Ekspertów ONZ ds. Finansowania Zrównoważonego Rozwoju,
- uwzględniając deklarację ministerialną Forum Politycznego Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju z lipca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie milenijnych celów rozwoju z 2014 r.,
- uwzględniając dokument końcowy spotkania na wysokim szczeblu w Mexico City w kwietniu 2014 r. Globalnego partnerstwa w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie z dnia 31 października 2014 r. pt. „Dialog w sprawie umiejscowienia programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r.” sporządzone przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), Globalną Grupę Zadaniową ⁽²⁾ oraz Program Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich,
- uwzględniając sprawozdanie z 2014 r. Grupy Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju pt. „Dostarczenie programu działania na okres po 2015 r.: szanse na poziomie krajowym i lokalnym”,
- uwzględniając sprawozdanie UNDP z 2014 r. w sprawie rozwoju społecznego zatytułowane „Podtrzymując postęp ludzki: redukcja słabych punktów i budowanie wytrzymałości”,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie programu działań na okres po 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie ONZ zatytułowane „Równouprawnienie płci: tabela postępów. Rok 2012”, w którym ocenia się poprawę w zakresie kwestii dotyczących równouprawnienia płci w ramach ośmiu milenijnych celów rozwoju,
- uwzględniając wynik konferencji ONZ „Środowisko i rozwój” z 1992 r. oraz sprawozdanie z będącej jej wynikiem konferencji w sprawie zrównoważonego rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 20–22 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając przyjęte w maju 2013 r. sprawozdanie panelu wysokiego szczebla ONZ ds. programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽²⁾ Globalna Grupa Zadaniowa ds. Samorządów Lokalnych i Regionalnych w sprawie programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r. przed konferencją HABITAT III.

Wtorek, 6 października 2015

- uwzględniając sprawozdanie z czerwca 2012 r. przygotowane przez Zespół Zadaniowy Systemu ONZ ds. Programu Działań ONZ na rzecz Rozwoju po 2015 r. dla Sekretarza Generalnego ONZ pt. „Dążenie ku przyszłości, jakiej pragniemy dla wszystkich”,
- uwzględniając stambulski program działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych na lata 2011–2020,
- uwzględniając deklarację i plan działania przyjęte w grudniu 2011 r. na spotkaniu wysokiego szczebla w Pusanie w Korei Południowej poświęconym skuteczności pomocy rozwojowej,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i ramy prawne w dziedzinie praw człowieka,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając Deklarację o prawie do rozwoju z 1986 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie polityki rozwoju⁽¹⁾ oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 maja 2013 r. pt. „Wzmocnienie pozycji samorządów lokalnych w krajach partnerskich w celu poprawy zarządzania i zwiększenia skuteczności w dziedzinie rozwoju” (COM(2013)0280),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2013 r. w sprawie lokalnych władz i społeczeństwa obywatelskiego: zaangażowanie Europy we wspieranie zrównoważonego rozwoju⁽³⁾ oraz konkluzje Rady z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie władz lokalnych i rozwoju,
- uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który potwierdza, że „Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele”,
- uwzględniając art. 208 TFUE, który stanowi, że: „Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2015 r. pt. „Globalne partnerstwo na rzecz eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po roku 2015” (COM(2015)0044),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2014 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: od wizji do wspólnego działania” (COM(2014)0335),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2014 r. zatytułowany „Większa rola sektora prywatnego w osiągnięciu trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w krajach rozwijających się” (COM(2014)0263),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 30 kwietnia 2014 r. – pakiet zatytułowany „Podejście oparte na prawach, obejmujące wszystkie prawa człowieka, na rzecz unijnej współpracy rozwojowej” (SWD(2014)0152),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 lutego 2013 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: eliminacja ubóstwa i zapewnienie światu zrównoważonej przyszłości” (COM(2013)0092),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 września 2012 r. zatytułowany „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych” (COM(2012)0492),

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Konkluzje Rady 9558/07 z dnia 15.5.2007 r.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0432.

Wtorek, 6 października 2015

- uwzględniając dokument zatytułowany „W kierunku ustanowienia ram rozwoju po 2015 r.”, będący wynikiem konsultacji społecznych w sprawie przygotowania stanowiska UE, które w dniach od 15 czerwca do 15 września 2012 r. przeprowadziła Komisja Europejska,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 października 2008 r. zatytułowany „Władze lokalne: Podmioty rozwoju” (SEC(2008)2570),
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej, zatytułowane „Konsensus Europejski” ⁽¹⁾,
- uwzględniając Europejską kartę współpracy rozwojowej na rzecz sprawowania władzy na szczeblu lokalnym, która została ogłoszona w dniu 16 listopada 2008 r. podczas Europejskich Dni Rozwoju,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 kwietnia 2005 r. zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju” (COM(2005)0134), a także konkluzje z 3166. posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 14 maja 2012 r. zatytułowane „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: Program działań na rzecz zmian”,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 24 lutego 2015 r. zatytułowaną „Godne życie dla wszystkich: od wizji do wspólnego działania”,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 października 2013 r. zatytułowaną „Wzmocnienie pozycji samorządów lokalnych w krajach partnerskich w celu poprawy zarządzania i zwiększenia skuteczności w dziedzinie rozwoju”,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 czerwca 2010 r. zatytułowaną „Pakiet wiosenny: plan działań UE na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju”,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 22 kwietnia 2009 r. zatytułowaną „Władze lokalne: Podmioty rozwoju”,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Roku Rozwoju (2015) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – określenie ram po 2015 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie podejścia do współpracy na rzecz rozwoju, opartego na prawach i obejmującego wszystkie prawa człowieka,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po 2015 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację AKP–UE w sprawie programu działań na rzecz rozwoju po roku 2015 z dnia 20 czerwca 2014 r.,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A8-0232/2015),

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0269.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0283.

Wtorek, 6 października 2015

- A. mając na uwadze, że władze lokalne – będące podmiotami państwowymi i instytucjonalnymi niezbędnymi do sprawowania władzy na szczeblu lokalnym, do wykształcenia się demokracji oddolnej i do trwałego rozwoju terytorialnego w oparciu o uczestnictwo i demokratyczny wyraz lokalnej społeczności – będą miały do odegrania istotną rolę w realizacji celów na okres po 2015 r.;
- B. mając na uwadze, że władze lokalne odgrywają kluczową rolę w definiowaniu, organizacji i osiąganiu celów rozwojowych;
- C. mając na uwadze, że władze lokalne stanowią silny łącznik pomiędzy społeczeństwem a krajowymi oraz globalnymi celami programu na okres po 2015 r.;
- D. mając na uwadze, że władze lokalne odgrywają kluczową rolę w ochronie populacji szczególnie wrażliwych w państwach niestabilnych pozostających w kryzysie oraz w krajach o średnich dochodach;
- E. mając na uwadze, że nowe globalne ramy na rzecz zrównoważonego rozwoju stanowią okazję do zapewnienia szerokiego udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego, samorządów lokalnych i parlamentów narodowych; mając na uwadze, że wzmocnienie pozycji władz lokalnych oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego, przejrzystego i odpowiedzialnego rządzenia;
- F. mając na uwadze, że UE jest silnie zaangażowana we wspieranie władz lokalnych w krajach rozwijających się, mając na celu zmniejszenie biedy oraz osiągnięcie milenijnych celów rozwoju, jak i wzmocnienie demokratycznego charakteru rządzenia na poziomie lokalnym;
- G. mając na uwadze, że przedstawiciele władz samorządowych i lokalnych wnieśli wkład w sesje Otwartej Grupy Roboczej ds. Zrównoważonych Celów Rozwoju Zgromadzenia Generalnego ONZ, a Globalna Grupa Zadaniowa współprowadziła wraz z UNDP oraz Programem Narodów Zjednoczonych ds. Osiedli Ludzkich konsultacje ONZ pt. „Lokalizacja programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r.”;
- H. mając na uwadze, że w sprawozdaniu podsumowującym w sprawie programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r. Sekretarz Generalny ONZ podkreśla, iż nowy program działań na rzecz rozwoju musi być transformacyjny, powszechny i skupiony na ludziach oraz winien opierać się na prawach człowieka i zasadach praworządności; mając na uwadze, że Sekretarz Generalny wzywa do budowania innowacyjnych partnerstw z uwzględnieniem władz lokalnych, jako głównych podmiotów wdrażających ten program na poziomie najbliższym obywatelom;
- I. mając na uwadze, że większość krytycznych celów i wyzwań globalnej agendy rozwoju na okres po 2015 r. zależeć będzie od działań lokalnych i silnych partnerstw;
- J. mając na uwadze, że według prognoz ziemską populacja wzrośnie do 2050 r. z ok. 7 mld do 9,3 mld ludzi, przy czym główna część tego wzrostu ma przypaść na kraje rozwijające się, w szczególności ich obszary miejskie; mając na uwadze, że nadmierna urbanizacja zagraża zrównoważonemu charakterowi rozwoju we wszystkich jego aspektach;
- K. mając na uwadze, że dwa i pół miliarda nowych mieszkańców obszarów miejskich potrzebować będzie dostępu do kształcenia, usług medycznych, zatrudnienia, żywności, systemów sanitarnych, transportu, mieszkań i elektryczności; mając na uwadze, że stawia to kluczowe wyzwania przed władzami lokalnymi i regionalnymi oraz miejskimi, które są odpowiedzialne za świadczenie tych usług;
- L. mając na uwadze, że deklaracja z Rio podkreśla fakt, iż ludy tubylcze i ich społeczności mają do odegrania kluczową rolę w zarządzaniu środowiskiem i jego rozwoju; mając na uwadze, że rządy powinny uznać i należycie wspierać odrębność, kulturę i zainteresowania tych grup oraz umożliwić im skuteczne uczestnictwo w osiąganiu zrównoważonego rozwoju;

Wtorek, 6 października 2015

- M. mając na uwadze, że ograniczanie ubóstwa jest niejednolite, zaś nierówności pomiędzy krajami, jak i wewnątrz krajów, które zwiększyły się zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się, stanowią znaczące wyzwanie z punktu widzenia rozwoju;
- N. mając na uwadze, że konflikty charakteryzujące się przemocą oraz kryzysy humanitarne w dalszym ciągu niweczą wysiłki na rzecz rozwoju; mając na uwadze, że grupy szczególnie wrażliwe, takie jak kobiety, dzieci i osoby starsze, ponoszą w większym stopniu skutki konfliktów wojskowych oraz kryzysów, oraz że władze lokalne są kluczowymi i działającymi w pierwszej linii podmiotami, które mogą zapobiegać konfliktom i zarządzać nimi;
- O. mając na uwadze, że wciąż potrzebne są dodatkowe działania, aby obniżyć o połowę odsetek ludzi cierpiących głód, gdyż na niedożywienie narażone są 162 mln małych dzieci; mając na uwadze, że ukryty głód można zdefiniować jako niedobór mikroelementów, który może mieć nieodwracalne skutki dla zdrowia, jak również konsekwencje społeczno-ekonomiczne związane ze zmniejszeniem wydajności pracowników;
- P. mając na uwadze, że zmiana klimatu i degradacja środowiska naturalnego zagrażają ograniczeniu ubóstwa i stanowią poważne wyzwanie dla władz lokalnych, gdyż w pierwszym rzędzie wpływają one na społeczności lokalne;
- Q. mając na uwadze, że w odpowiedzi na wzrost demograficzny na skalę globalną należy stworzyć więcej nowych i godziwych miejsc pracy; mając na uwadze, że sektor prywatny tworzy bardzo dużo miejsc pracy zarówno w krajach rozwiniętych, jak i w krajach rozwijających się, a zatem może być ważnym partnerem w zwalczaniu ubóstwa;
- R. mając na uwadze, że pomoc w dalszym ciągu odgrywa wyjątkową rolę w ograniczaniu ubóstwa, prowadząc do przełomu w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że pomoc powinna być lepiej ukierunkowana, tak aby mogła zaspokajać potrzeby ludności znajdującej się w najbardziej niekorzystnej sytuacji; mając na uwadze, że sama pomoc nie jest wystarczająca, a zatem trzeba się odwołać do innowacyjnych źródeł finansowania;
- S. mając na uwadze, że mobilizacja międzynarodowych, publicznych oraz prywatnych środków finansowych będzie kluczowa dla propagowania zrównoważonego lokalnego rozwoju;
- T. mając na uwadze, że UE i jej kraje członkowskie – będące największymi oficjalnymi dawcami pomocy rozwojowej, ale również najważniejszymi twórcami strategii politycznych i podmiotami zajmującymi się zdecentralizowaną współpracą – powinny zatem pozostać siłą napędową w kolejnej fazie negocjacji w ramach ONZ, zwłaszcza w zakresie realizacji celów zrównoważonego rozwoju;
- U. mając na uwadze, że art. 208 TFUE stanowi, iż zmniejszenie ubóstwa jest głównym celem polityki Unii na rzecz rozwoju, oraz ustanawia spójność polityki na rzecz rozwoju;

I. Władze lokalne jako podmioty rozwoju a rola Unii Europejskiej

1. przypomina, iż partnerstwo z Pusanu oferuje coraz szersze forum dla nowych podmiotów rozwoju, takich jak podmioty lokalne i regionalne;
2. podkreśla, że nowe wytyczne podane w komunikacie Komisji Europejskiej w sprawie władz samorządowych i uznania ich roli jako interesariuszy państwowych stanowią istotny krok naprzód w nowym programie działań Unii Europejskiej na rzecz rozwoju;
3. podkreśla, że te nowe wytyczne należy przełożyć w sposób konkretny na współpracę europejską zarówno w postaci 11. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), jak i Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju;
4. podkreśla, że planowanie strategiczne na poziomie krajowym i lokalnym jest absolutnie konieczne do propagowania oraz integracji trzech głównych wymiarów rozwoju: społecznego, gospodarczego i środowiskowego;
5. wyraża zadowolenie ze wsparcia udzielonego na rzecz wzmocnienia zdolności władz lokalnych w postaci linii budżetowej przeznaczonej na władze lokalne – w szczególności ze wsparcia na rzecz wzmocnienia struktur koordynacyjnych władz lokalnych zarówno na szczeblu krajowym, jak i regionalnym i ogólnoeuropejskim – a także z realizacji partnerstwa na szczeblu UE;

Wtorek, 6 października 2015

6. uznaje ważną rolę władz lokalnych w krajach rozwijających się; zachęca do tworzenia partnerstw pomiędzy władzami lokalnymi w państwach członkowskich UE a władzami lokalnymi w krajach rozwijających się w dziedzinach takich jak szkolenia i potencjał ludzki, aby umożliwić czerpanie większych korzyści, takich jak lepsze planowanie w zakresie ochrony środowiska naturalnego;

7. ocenia, że te struktury koordynacyjne odgrywają istotną rolę w zakresie wsparcia technicznego i metodologicznego na rzecz rozwoju zdolności lokalnych poprzez ułatwianie wymiany wiedzy fachowej z myślą o wspieraniu procesu decentralizacji i świadczeniu podstawowych usług; uważa, że stanowią one również odpowiednią platformę dialogu politycznego, umożliwiającą wysłuchanie głosu władz lokalnych na wszystkich szczeblach sprawowania rządów;

8. wzywa Unię Europejską do wspierania zdecentralizowanej współpracy jako środka wdrażania ram rozwoju na okres po 2015 r.; wzywa zatem Komisję, aby rozważyła możliwość uczynienia z decentralizacji głównego obszaru finansowania w przypadku jej instrumentów finansowania pomocy zewnętrznej, zaczynając od inicjatywy zdolności obronnych (DCI) oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), a także aby nasiliła działania w celu uwzględnienia władz lokalnych jako pełnoprawnych interesariuszy w realizacji 11. EFR w krajach partnerskich i regionach oraz w odniesieniu do pomocy sektorowej i budżetowej; zwraca się do państw członkowskich o zarezerwowanie w ich programach rozwojowych odpowiedniego miejsca dla władz lokalnych oraz o koordynację działań z działaniami Komisji i innych państw członkowskich;

II. Dialog polityczny, mobilizacja zasobów finansowych i prezentacja sprawozdań finansowych

9. podkreśla, że należy w sposób bardziej sprawiedliwy przekazywać zasoby finansowe ze szczebla krajowego na szczebel samorządowy, do miast i gmin;

10. podkreśla, że w trwającym procesie decentralizacji konieczne jest zachęcanie rządów poszczególnych państw do przekazywania części krajowych środków budżetowych samorządom regionalnym i lokalnym; uważa, że w tym celu należy bardziej wesprzeć zwiększenie zdolności finansowych i budżetowych władz lokalnych także poprzez ich stowarzyszenia;

11. ocenia, że część europejskiej pomocy budżetowej powinna być bezwzględnie przeznaczana na finansowanie samorządów terytorialnych;

12. podkreśla, jak ważne jest nawiązanie wśród samorządów terytorialnych rzeczywistego dialogu politycznego w ramach współpracy europejskiej, co pozwoli na ocenę czynionych postępów oraz wskazanie trudności i perspektyw zwiększenia skuteczności pomocy na szczeblu lokalnym;

13. domaga się zinstytucjonalizowania tego dialogu w oparciu o dotychczasowe struktury koordynacyjne w poszczególnych ramach współpracy;

III. Rola władz lokalnych we wdrażaniu milenijnych celów rozwoju: wnioski na przyszłość

14. podkreśla, że milenijne cele rozwoju ujawniły kluczową rolę władz lokalnych w walce z ubóstwem oraz świadczeniu usług dla społeczności, takich jak zaopatrzenie w wodę i systemy sanitarne, podstawowa opieka zdrowotna czy kształcenie;

15. z zadowoleniem przyjmuje szerzenie się inicjatyw dotyczących zdecentralizowanej współpracy na rzecz rozwoju oraz wykorzystywania mechanizmów współpracy pomiędzy miastami;

16. podkreśla konieczność przeznaczenia dodatkowych środków na wzmocnienie zdolności zdecentralizowanych organów władzy, tak aby mogły one świadczyć wysokiej jakości usługi publiczne, gwarantować równość szans i budować spójność społeczną;

17. ubolewa, że w milenijnych celach rozwoju nie uwzględniono w sposób wystarczający znaczenia lokalnego wymiaru rozwoju; ubolewa, że programy rozwoju nie uwzględniają też w sposób wystarczający wymiaru kulturowego, który jest niezbędnym elementem umożliwiającym zrozumienie lokalnego kontekstu; apeluje o uwzględnienie wymiaru kulturowego w lokalnych, krajowych i międzynarodowych strategiach ograniczania ubóstwa;

18. ubolewa nad faktem, iż bieżące milenijne cele rozwoju nie są wystarczająco jasne w kwestii dostosowywania globalnych celów do dynamiki krajowej i lokalnej;

Wtorek, 6 października 2015

IV. Definicja programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r.: wyzwania i możliwości

19. uważa, że proces na okres po 2015 r. powinien dawać jasną wizję wdrożenia wyników konferencji Rio+20, która uznaje rolę władz lokalnych;

20. podkreśla, jak ważne jest określenie wiarygodnych założeń i wskaźników dotyczących celów zrównoważonego rozwoju, które uwzględniałyby kontekst, potrzeby i obawy lokalnej ludności; zwraca się do UE o wzmocnienie roli władz lokalnych i o uwzględnienie ich wiedzy fachowej w innych celach zrównoważonego rozwoju;

21. zwraca się do UE o dalsze poświęcanie szczególnej uwagi władzom lokalnym w planowaniu i realizacji strategii rozwoju oraz w dziedzinie przepływów pomocy finansowej przeznaczonej na rozwój; podkreśla, że będzie to wymagało prawdziwie partycypacyjnego procesu, prowadzonego już od wczesnego etapu rozwoju, oraz że w związku z tym należy uznać i wzmocnić zdecentralizowaną pomoc publiczną; podkreśla konieczność zapewnienia im większego udziału w definiowaniu strategii rozwoju;

22. apeluje do Unii o czuwanie nad tym, by władze lokalne były lepiej reprezentowane w negocjacjach międzynarodowych służących przyjęciu programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r., a także na Międzynarodowej Konferencji w sprawie Finansowania Rozwoju oraz na 21. międzynarodowej konferencji stron w sprawie klimatu;

23. zwraca się do UE o dalsze wspieranie celu autonomicznego miast i osad ludzkich;

V. Potrzeba odnowienia efektywnego globalnego partnerstwa (z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, sektorem prywatnym itd.)

24. zwraca się do UE o przyczynianie się do wzmocnienia partnerstw wielu interesariuszy w celu odpowiednio dostosowanego wdrażania na szczeblu lokalnym programu działań na okres po 2015 r.;

25. zwraca się do UE o jasne zdefiniowanie i podział obowiązków pomiędzy partnerów;

VI. Partnerstwa z sektorem prywatnym

26. przypomina, iż sektor publiczny będzie kluczowym czynnikiem wspomagającym i wdrażającym nowy globalny program na rzecz rozwoju, oraz podkreśla, że zasadniczym elementem jego skuteczności będzie mobilizacja środków publicznych i wzmocnienie systemu podatkowego opartego na zdolności podatkowej obywateli oraz na sprawiedliwym wynagradzaniu przejrzystej eksploatacji zasobów naturalnych;

27. ponownie podkreśla, że należy wspierać wykształcanie się klasy średniej dzięki promowaniu przedsiębiorczości prywatnej, zwłaszcza wśród osób młodych i kobiet;

28. podkreśla, jak ważne jest wzmocnianie lokalnych, mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw w tworzeniu miejsc pracy i wspieraniu trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, zwłaszcza za pomocą publiczno-prywatnych strategii politycznych;

29. podkreśla potrzebę wdrożenia skutecznych mechanizmów rozliczalności oraz zdefiniowania obowiązkowych zabezpieczeń społecznych i środowiskowych;

VII. Partnerstwo ze społeczeństwem obywatelskim

30. zauważa, że globalna agenda rozwoju na okres po 2015 r. wymaga zmiany roli i wpływu organizacji społeczeństwa obywatelskiego; uważa, że państwa członkowskie powinny ściśle współpracować z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego poprzez ustanawianie mechanizmów regularnego dialogu w celu uzyskania skuteczności, która pozwoliłaby na otrzymywanie pozytywnych informacji zwrotnych od społeczeństwa obywatelskiego;

VIII. Wspieranie krajowej rozliczalności i budowanie zdolności

31. podkreśla, iż rządy muszą być rozliczalne zarówno wobec krajowych interesariuszy, jak i wobec społeczności międzynarodowej;

Wtorek, 6 października 2015

32. podkreśla znaczenie przejrzystości i propagowania dialogów między wieloma interesariuszami dla wzmacniania udziału lokalnych kultur, ludów tubylczych, migrantów oraz mniejszości;
33. zauważa, że konieczne są zdecydowane działania mające na celu poprawę zdolności władz lokalnych w zakresie świadczenia usług publicznych;
34. podkreśla, że należy wspierać dobre sprawowanie władzy na szczeblu lokalnym za pomocą promowania zasad odpowiedzialności, przejrzystości, uczestnictwa, reaktywności i praworządności;
35. zachęca do tworzenia platform lokalnych konsultacji w ramach planowania budżetowego;
36. podkreśla pilną potrzebę reformy usług gromadzenia danych urzędowych;

IX. Ludy tubylcze a planowanie rozwoju

37. podkreśla, iż ludy tubylcze powinny być głęboko zaangażowane w przygotowywanie planów rozwoju i inwestycji na szczeblu lokalnym i regionalnym;
38. zwraca się do rządów krajowych i władz lokalnych o: a) wzmocnienie lokalnego ustawodawstwa w celu ustanowienia uznawalności tradycyjnych ustaleń odnośnie do struktury rolnictwa; b) współpracę z tradycyjnymi organami władzy w zakresie gospodarki zasobami naturalnymi; c) zajęcie się kwestiami dotyczącymi płci oraz relacji międzypokoleniowych wśród ludów tubylczych; d) ochronę wiedzy tubylczej; e) wzmocnienie zdolności ludów tubylczych do uczestnictwa w planowaniu rozwoju;

X. Transfer technologii

39. podkreśla, iż rządy krajowe i władze lokalne powinny tworzyć środowisko sprzyjające transferowi technologii;
40. uważa, że taka współpraca powinna również obejmować inwestycje bardziej długoterminowe;

XI. Miasta i osady ludzkie

41. pochwała mobilizację i zaangażowanie miast afrykańskich w ramach przygotowań do konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych Habitat III poświęconej mieszkalnictwu i zrównoważonemu rozwojowi obszarów miejskich; zwraca się do Komisji o wspieranie tych procesów mobilizacji oraz o to, by w planach dotyczących partnerstwa uwzględniła wsparcie zarządzania procesem zrównoważonej urbanizacji;
42. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Otwartej Grupy Roboczej w sprawie uwzględnienia oddzielnego celu dotyczącego zrównoważonego rozwoju miejskiego;
43. podkreśla, że trzeba przyjąć podejście terytorialne, aby zająć się takimi kwestiami, jak gospodarka odpadami i ubóstwo miejskie, zmniejszenie nierówności, wzmocnienie pozycji obywateli, demokracja integracyjna i uczestnicząca, innowacyjna koncepcja infrastruktury, świadczenie usług, gospodarka gruntami, udział miast w globalnych zmianach środowiskowych oraz ich wpływ na ekosystemy, ograniczenie ryzyka klęsk żywiołowych, zmniejszanie zużycia energii itd.;
44. podkreśla, że należy wspierać kraje rozwijające się oraz najmniej rozwinięte, w tym poprzez pomoc finansową i techniczną;

XII. Dobre rządzenie oraz walka z korupcją

45. podkreśla, iż współpraca międzynarodowa mająca na celu rozwiązanie problemu nielegalnych przepływów finansowych powinna zostać wzmocniona, aby zapewnić równe warunki działania w obszarze opodatkowania przedsiębiorstw lokalnych i międzynarodowych;
46. podkreśla, że decentralizacja władzy jest skutecznym narzędziem umożliwiającym zwalczanie korupcji, w tym korupcji rodzącej się w korporacjach wielonarodowych, oraz przyczyniającym się do unowocześniania administracji publicznej i zaspokajania potrzeb ludności poprzez reformy gospodarcze i społeczne;

Wtorek, 6 października 2015

XIII. Większa mobilizacja zasobów

47. podkreśla, iż należy rozważyć twórcze i sprawiedliwe mechanizmy finansowe;
48. podkreśla, jak ważna jest mobilizacja zasobów krajowych na szczeblu lokalnym dla powodzenia programu działań na okres po roku 2015, gdyż jest to kluczowy element realizacji strategii i polityk rozwoju na szczeblu zarówno krajowym, jak i lokalnym; podkreśla w tym kontekście potrzebę pilnego ujednoczenia zdolności władz lokalnych krajów partnerskich w dziedzinie podatków gminnych i planowania budżetu; z zadowoleniem przyjmuje stopniowe wprowadzanie centrów monitorowania finansów lokalnych, które zasługują na większe wsparcie ze strony Unii Europejskiej;
49. uważa, że w celu poprawy warunków życia społeczności, w szczególności na obszarach wiejskich, bardziej skuteczne są działania na szczeblu lokalnym oraz że jednym z poważnych wyzwań dla władz lokalnych i organów krajowych jest zachęcanie do stopniowej reintegracji sektora nieformalnego bez jednoczesnego zniechęcania do innowacji;
50. zwraca się do Banku Światowego oraz międzynarodowych instytucji finansowych o uaktualnienie strategii politycznych w zakresie zabezpieczeń środowiskowych i społecznych;
51. przypomina, iż władze lokalne stoją na pierwszej linii walki z rosnącą liczbą kryzysów, a jednocześnie przez większość czasu brakuje im zdolności oraz środków do opracowania skutecznej reakcji;
52. wzywa Komisję do wspierania mobilizacji innowacyjnych źródeł finansowania współpracy zdecentralizowanej, zwłaszcza instrumentów opartych na łączeniu pożyczek i dotacji, które nie są jeszcze dostosowane do zaspokajania szczególnych potrzeb władz lokalnych;
53. wzywa zatem Unię Europejską, aby zasiliała budżety przeznaczone na finansowanie zdecentralizowane, niezbędne dla rozwoju lokalnego;

o

o o

54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-

Czwartek, 8 październik 2015

P8_TA(2015)0342

Republika Środkowoafrykańska

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej (2015/2874(RSP))

(2017/C 349/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucje Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej z dnia 19 czerwca 2013 r., 19 marca 2014 r. i 17 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie sytuacji w Republice Środkowoafrykańskiej, w szczególności oświadczenie z dnia 13 października 2014 r.,
- uwzględniając oświadczenie rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie przemocy w Republice Środkowoafrykańskiej z dnia 28 września 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Republiki Środkowoafrykańskiej z dnia 9 lutego 2015 r. i 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając uwagi niezależnej ekspert ONZ Marii-Theresy Keity Bocoum w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Republice Środkowoafrykańskiej z dnia 1 października 2015 r.,
- uwzględniając apel sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-moona oraz Rady Bezpieczeństwa z dnia 28 września 2015 r. o natychmiastowe położenie kresu nagłej fali przemocy w Republice Środkowoafrykańskiej,
- uwzględniając rezolucję ONZ nr 2217 (2015) odnawiającą mandat misji MINUSCA na obecnym poziomie liczebności do dnia 30 kwietnia 2016 r., przyjętą przez Radę Bezpieczeństwa na jej 7434. posiedzeniu w dniu 28 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając rezolucję ONZ nr 2196 (2015) odnawiającą system sankcji nałożonych na Republikę Środkowoafrykańską do dnia 29 stycznia 2016 r. oraz przedłużającą mandat zespołu ekspertów towarzyszącego Komitetowi ds. Sankcji ustanowionemu na podstawie rezolucji ONZ nr 2127 do dnia 29 lutego 2016 r.,
- uwzględniając sprawozdanie oceniające ONZ z dnia 15 maja 2015 r. w sprawie egzekwowania prawa i pomocy w działaniach naprawczych w związku z wykorzystywaniem seksualnym i nadużyciami seksualnymi popełnionymi przez pracowników ONZ i personel operacji pokojowych,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ w sprawie zaleceń niezależnego zespołu wysokiego szczebla ds. operacji pokojowych z dnia 11 września 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Międzynarodowej Komisji Śledczej do spraw Republiki Środkowoafrykańskiej z dnia 19 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając międzynarodową konferencję wysokiego szczebla na temat Republiki Środkowoafrykańskiej pt. „Od pomocy humanitarnej do odporności”, która odbyła się w Brukseli dnia 26 maja 2015 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0035.

Czwartek, 8 października 2015

- uwzględniając porozumienie w sprawie rozbrojenia, demobilizacji, repatriacji i reintegracji podpisane dnia 10 maja 2015 r. przez szereg zbrojnych ugrupowań podczas forum z Bangi,
  - uwzględniając zmienioną umowę z Kotonu,
  - uwzględniając porozumienie z Libreville (Gabon) z dnia 11 stycznia 2013 r. w sprawie rozwiązania kryzysu polityczno-wojskowego w Republice Środkowoafrykańskiej, podpisane pod egidą głów państw i szefów rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), które określa warunki zakończenia kryzysu w Republice Środkowoafrykańskiej,
  - uwzględniając nadzwyczajne posiedzenia głów państw i szefów rządów Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Środkowej (ECCAS), które odbyły się w Ndżamenie (Czad) w dniach 21 grudnia 2012 r., 3 kwietnia 2013 r. i 18 kwietnia 2013 r., a także ich decyzje w sprawie Tymczasowej Rady Narodowej dysponującej uprawnieniami legislacyjnymi i ustawodawczymi oraz przyjęcia planu dotyczącego procesu transformacji w Republice Środkowoafrykańskiej,
  - uwzględniając posiedzenie międzynarodowej grupy kontaktowej, które odbyło się dnia 3 maja 2013 r. w Brazzaville (Republika Kongo) i na którym zatwierdzono plan transformacji oraz powołano specjalny fundusz wsparcia dla Republiki Środkowoafrykańskiej,
  - uwzględniając porozumienie o zaprzestaniu wrogich działań podpisane w lipcu 2014 r.,
  - uwzględniając konkluzje z siódmego posiedzenia międzynarodowej grupy kontaktowej ds. Republiki Środkowoafrykańskiej, które odbyło się w Brazzaville w dniu 16 marca 2015 r.,
  - uwzględniając komunikaty Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 17 września 2014 r. i 26 marca 2015 r.,
  - uwzględniając konstytucję Republiki Środkowoafrykańskiej przyjętą przez Radę Tymczasową pod koniec sierpnia 2015 r.,
  - uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) z roku 1998, ratyfikowany przez Republikę Środkowoafrykańską w 2001 r.,
  - uwzględniając Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, podpisany przez Republikę Środkowoafrykańską,
  - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że pod koniec września 2015 r. wybuchły nowe zamieszki, które doprowadziły do śmierci 42 osób i zmusiły ok. 37 000 ludzi do opuszczenia swoich domów;
- B. mając na uwadze, że pod koniec września 2015 r. ponad 500 więźniów uciekło z więzienia Ngaragba w Bangi i z Bouar, w tym powszechnie znani sprawcy naruszeń i nadużyć praw człowieka; mając na uwadze, że sytuacja ta stanowi poważne zagrożenie dla ludności cywilnej oraz ochrony ofiar i świadków; mając na uwadze, że ta ucieczka z więzienia utrudnia przestrzeganie prawa i utrzymanie porządku oraz walkę z bezkarnością w Republice Środkowoafrykańskiej;
- C. mając na uwadze, że według Biura ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej warunki działania agencji pomocowych w Bangi uległy pogorszeniu; mając na uwadze, że wiele biur i ośrodków organizacji humanitarnych zostało splądrowanych, zakłócono także swobodę przemieszczania się ich pracowników, zwłaszcza personelu medycznego w szpitalach;

Czwartek, 8 październik 2015

- D. mając na uwadze, że udzielanie pomocy humanitarnej napotyka przeszkody z powodu walk i licznych blokad drogowych, co podważa zdolność władz do uzyskania dostępu do tysięcy wewnętrznych przesiedleńców oraz do oceny potrzeb; mając na uwadze, że organizacja Lekarze bez Granic wyraziła obawy co do bezpiecznego dostępu do okolic Bangi, alarmując, że ranni często docierają do miasta na piechotę, a karetki nie mogą się przemieszczać, ponieważ stolica stała się zbyt niebezpieczna;
- E. mając na uwadze, że ONZ postanowiła przedłużyć mandat misji MINUSCA do dnia 30 kwietnia 2016 r., ustalając dopuszczalną liczebność na 10 750 żołnierzy, co obejmuje 480 obserwatorów wojskowych i oficerów sztabowych oraz 2 080 pracowników policyjnych, w tym 400 oficerów policji i 40 pracowników służb więziennych;
- F. mając na uwadze, że według przedstawicieli misji pokojowej ONZ w Republice Środkowoafrykańskiej (MINUSCA) w ostatnim czasie sytuacja pod względem bezpieczeństwa uległa poprawie, wciąż jednak utrzymują się napięcia w Bangi, gdzie doszło do ataków na cywilów, aktów przemocy między społecznościami oraz ataków na personel organizacji humanitarnych;
- G. mając na uwadze, że prokurator generalna Międzynarodowego Trybunału Karnego Fatou Bensouda wezwała sprawców zamieszek do „natychmiastowego zaprzestania walk i przemocy”, dodając, że sprawcy wszystkich popełnionych zbrodni wojennych zostaną ukarani; mając na uwadze, że w dniu 24 września 2014 r. rozpoczęto drugie dochodzenie w sprawie konfliktu w Republice Środkowoafrykańskiej;
- H. mając na uwadze, że ostatnie zamieszki grożą przerwaniem niedawno rozpoczętego procesu pokojowego i mogą cofnąć ten kraj do sytuacji z końca 2013 i 2014 r., kiedy tysiące osób poniosło śmierć, a dziesiątki tysięcy musiało opuścić swoje domy; mając na uwadze, że największym zagrożeniem pozostaje przestępczość; mając na uwadze, że sytuacja kobiet w Republice Środkowoafrykańskiej jest bardzo poważna, a gwałt jest często stosowany przez wszystkie strony konfliktu jako narzędzie walki;
- I. mając na uwadze, że zamachowi stanu z 2013 r. i późniejszemu odsunięciu od władzy tymczasowej głowy państwa Michela Djotodii oraz tymczasowego premiera Nicolasa Tiangaye towarzyszyły powszechne i ciężkie naruszenia praw człowieka, w tym również poważne ryzyko ludobójstwa, a także egzekucje pozasądowe, tortury, grabież, gwałty i nadużycia seksualne na ogromną skalę, uprowadzenia kobiet i dzieci oraz przymusowe wcielanie dzieci do wojska;
- J. mając na uwadze, że w dniu 4 października 2015 r. obywatele Republiki Środkowoafrykańskiej mieli zdecydować w referendum o przyjęciu nowej konstytucji oraz wybrać swoich przedstawicieli w równoległych wyborach prezydenckich i parlamentarnych, pierwotnie planowanych na 18 października 2015 r. (pierwsza runda) i 22 listopada 2015 r. (druga runda); mając na uwadze, że tymczasowe władze pracują od kilku tygodni nad przełożeniem głosowania, jednak Państwowa Komisja Wyborcza wciąż nie ogłosiła nowego terminu wyborów, nie sporządziła listy głosujących ani nie przeprowadziła dystrybucji kart do głosowania;
- K. mając na uwadze, że kraj ten stoi w obliczu największego kryzysu humanitarnego od uzyskania niepodległości w 1960 r., który dotyka całe społeczeństwo liczące 4,6 mln ludzi, z czego połowa to dzieci; mając na uwadze, że 2,7 mln ludzi potrzebuje pomocy, w tym żywności, ochrony oraz dostępu do opieki medycznej, wody pitnej, urządzeń sanitarnych i mieszkań; mając na uwadze, że według szacunków ponad 100 000 dzieci doświadczyło nadużyć seksualnych i rekrutacji do zbrojnych ugrupowań na terenie kraju; mając na uwadze, że według szacunków z powodu kryzysu milion dzieci nie uczęszcza do szkoły;
- L. mając na uwadze, że w dniu 5 maja 2015 r. zbrojne ugrupowania w Republice Środkowoafrykańskiej osiągnęły porozumienie dotyczące uwolnienia od 6 000 do 10 000 dzieci-żołnierzy;
- M. mając na uwadze, że reputacja operacji pokojowej doznała uszczerbku wskutek zarzutów o nadużycia seksualne popełniane na dzieciach i dziewczętach przez żołnierzy ONZ i francuskich żołnierzy biorących udział w operacji pokojowej;

Czwartek, 8 października 2015

- N. mając na uwadze, że bojówki Seleka i Anty-Balaka czerpią korzyści z handlu drewnem i diamentami, kontrolując miejsca wydobycia oraz nakładając „podatek” na górników i handlarzy lub wymuszając na nich „ochronę”; mając na uwadze, że handlarze z Republiki Środkowoafrykańskiej nabyli diamenty warte kilka milionów dolarów, nie sprawdzając, czy nie finansują w ten sposób zbrojnych ugrupowań;
- O. mając na uwadze, że poszanowanie praw człowieka to podstawowa wartość, na której opiera się Unia Europejska, a także zasadniczy element umowy z Kotonu, zwłaszcza jej art. 8;
- P. mając na uwadze, że przywrócenie sprawiedliwości oraz ściganie poważnych naruszeń praw człowieka to podstawowe elementy konieczne do położenia kresu nadużyciom i odbudowy Republiki Środkowoafrykańskiej;
- Q. mając na uwadze, że przemoc wciąż idzie w parze z bezkarnością, niezależnie od faktu, że Rada Tymczasowa przyjęła, a tymczasowy prezydent podpisał ustawę o powołaniu Specjalnego Trybunału Karnego, składającego się z krajowych i międzynarodowych sędziów i prokuratorów oraz odpowiedzialnego za prowadzenie dochodzeń w sprawie poważnych naruszeń praw człowieka popełnionych w Republice Środkowoafrykańskiej od 2003 r. oraz ściganie sprawców tych naruszeń;
- R. mając na uwadze, że we wrześniu 2014 r. UE rozpoczęła pierwsze trzy projekty rozwojowe finansowane z unijnego wielostronnego funduszu powierniczego na rzecz Republiki Środkowoafrykańskiej w dziedzinie zdrowia, tworzenia miejsc pracy, odbudowy zniszczonej infrastruktury w Bangi oraz wzmocnienia pozycji kobiet i ich integracji gospodarczej;
- S. mając na uwadze, że w marcu 2015 r. Rada Europejska rozpoczęła wojskową misję doradczą Unii Europejskiej w Republice Środkowoafrykańskiej (EUMAM RCA), której celem jest wsparcie władz Republiki Środkowoafrykańskiej w przygotowaniu reformy sektora bezpieczeństwa w odniesieniu do sił zbrojnych;
- T. mając na uwadze, że od maja 2015 r. UE zwiększyła swoją pomoc dla Republiki Środkowoafrykańskiej o łączną kwotę 72 mln EUR, co obejmuje środki na pomoc humanitarną (10 mln EUR nowych środków), wsparcie budżetowe (dodatkowe 40 mln EUR) oraz nową składkę do unijnego funduszu powierniczego na rzecz Republiki Środkowoafrykańskiej (dodatkowe 22 mln EUR);
- U. mając na uwadze, że w dniu 15 lipca 2014 r. UE uruchomiła swój pierwszy w historii wielostronny fundusz powierniczy na rzecz Republiki Środkowoafrykańskiej, który ma na celu ułatwienie przejścia od reagowania kryzysowego do długoterminowej pomocy rozwojowej;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją w Republice Środkowoafrykańskiej, która może doprowadzić to państwo na skraj wojny domowej, jeżeli ostatnia fala przemocy nie zostanie powstrzymana; ubolewa nad śmiercią wszystkich ofiar i składa wyrazy współczucia ich rodzinom oraz całemu społeczeństwu Republiki Środkowoafrykańskiej;
  2. zdecydowanie potępia ataki na organizacje i ośrodki humanitarne w czasie ostatniej fali przemocy; apeluje o zagwarantowanie możliwości swobodnego przemieszczania się pracownikom organizacji pomocowych, aby mogli dotrzeć do cywili znajdujących się w potrzebie, zwłaszcza do osób wysiedlonych; przypomina, że prawie pół miliona uchodźców wewnętrznych potrzebuje pilnie żywności, opieki medycznej, wody, lepszych warunków sanitarnych i higienicznych, schronienia i podstawowych artykułów gospodarstwa domowego;
  3. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej, aby skoncentrowały się na walce z bezkarnością oraz na przywróceniu praworządności, między innymi poprzez postawienie przed wymiarem sprawiedliwości osób odpowiedzialnych za akty przemocy; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Specjalnego Trybunału Karnego z zadaniem przeprowadzenia dochodzeń i ścigania poważnych naruszeń praw człowieka, do jakich doszło w tym kraju od 2003 r., i podkreśla, że trybunał ten powinien jak najszybciej rozpocząć działalność; podkreśla, że działalność ta musi otrzymać międzynarodowe wsparcie finansowe i techniczne; apeluje o jak najszybsze zorganizowanie międzynarodowego spotkania darczyńców; zachęca władze Republiki Środkowoafrykańskiej do przeprowadzenia efektywnej i przejrzystej procedury wyboru członków tego trybunału;

Czwartek, 8 październik 2015

4. wyraża uznanie dla ECCAS za kluczową rolę, jaką odegrała w przygotowaniu procesu transformacji, oraz za zdecydowaną postawę przyjętą w trakcie konsultacji w Addis Abebie w dniu 31 stycznia 2015 r. w odniesieniu do każdej równoległej inicjatywy, która może zagrozić obecnym wysiłkom społeczności międzynarodowej na rzecz przywrócenia pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w Republice Środkowoafrykańskiej;
5. z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte do tej pory przez rząd tymczasowy, wzywa jednak władze tymczasowe Republiki Środkowoafrykańskiej oraz wspólnotę międzynarodową do zajęcia się podstawowymi przyczynami kryzysu, takimi jak powszechne ubóstwo, dysproporcje i nierówności ekonomiczne, rosnące bezrobocie oraz brak redystrybucji dochodów z zasobów naturalnych tego kraju za pośrednictwem budżetu państwa; apeluje o kompleksowe podejście, skupiające się na bezpieczeństwie, pomocy humanitarnej, stabilizacji i ożywieniu gospodarczym;
6. wzywa wspólnotę międzynarodową do wsparcia procesu politycznego w Republice Środkowoafrykańskiej w tym kluczowym momencie oraz do zwiększenia wspólnych wysiłków na rzecz ułatwienia dialogu politycznego, budowy zaufania i zapewnienia pokojowego współistnienia wspólnot religijnych w tym kraju; wzywa rząd Republiki Środkowoafrykańskiej do priorytetowego potraktowania kwestii odbudowy systemu edukacji, aby ułatwić pokojowe współistnienie w dłuższej perspektywie;
7. ubolewa nad faktem, że pomimo ogłoszenia przez ONZ embarga na broń, bojówki wciąż się dozbrają; apeluje do wszystkich stron o przestrzeganie porozumienia o rozbrojeniu podpisanego w dniu 10 maja 2015 r.; podkreśla, że rozbrojenie ugrupowań zbrojnych musi być absolutnym priorytetem, szczególnie w obliczu nadchodzących wyborów prezydenckich i parlamentarnych w Republice Środkowoafrykańskiej, które mają się odbyć jeszcze w tym roku;
8. wzywa Unię Afrykańską i Unię Europejską do wykorzystania wszelkich odpowiednich narzędzi i środków, aby pomóc rządowi tymczasowemu przeciwdziałać dalszemu upadkowi tego – już teraz niestabilnego – kraju, zapobiec eskalacji przemocy między grupami etnicznymi, osłabić zwalczające się bojówki oraz dokonać transformacji w kierunku dobrze funkcjonującego, zintegrowanego i demokratycznego państwa, przede wszystkim za pomocą Instrumentu na rzecz Stabilności i Pokoju, Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce oraz afrykańskich sił reagowania;
9. z zadowoleniem przyjmuje organizację forum w Bangi na rzecz pojednania i pokoju i wzywa do bezwarunkowego uczestnictwa w tym forum wszystkich przywódców politycznych, wojskowych i religijnych oraz społeczności lokalne i społeczeństwo obywatelskie; podkreśla, że konieczne jest przeprowadzenie demokratycznych wyborów;
10. wzywa Komisję Europejską, państwa członkowskie i inne podmioty międzynarodowe, aby uczyniły wszystko, co w ich mocy, aby wybory odbyły się w terminie przewidzianym w planie transformacji, w szczególności poprzez wniesienie wkładu w prowadzony przez UNDP program pomocy wyborczej, tak by wybory mogły odbyć się przed końcem bieżącego roku, co oznaczałoby realizację głównego punktu planu transformacji;
11. ponownie podkreśla swoje poparcie dla niepodległości, jedności i integralności terytorialnej Republiki Środkowoafrykańskiej; przypomina o znaczeniu prawa narodów do samostanowienia bez ingerencji z zewnątrz;
12. potwierdza swoje poparcie dla ONZ, sił pokojowych MINUSCA i francuskiego kontyngentu wojskowego Sangaris przed wyborami, które mają odbyć się do końca roku; zdecydowanie potępia wszelkie próby powstrzymania obecnych działań na rzecz stabilności;
13. przypomina, że okres przejściowy zakończy się 30 grudnia 2015 r.; wzywa władze krajowe, aby przy wsparciu sił MINUSCA i Sangaris przywróciły spokój w kraju, zwłaszcza w Bangi, w celu jak najściślejszego przestrzegania kalendarza wyborczego;
14. z zadowoleniem przyjmuje wojskową misję doradczą UE (EUMAM RCA) oraz rozpoczęcie projektów mających na celu przywrócenie zdolności policji i żandarmerii do pilnowania porządku przy współpracy ze społecznościami lokalnymi i tłumienia zamieszek, a także odbudowę wspólnego centrum dowodzenia operacyjnego, wzmocnienie władzy sądowniczej i odnowienie infrastruktury więziennej;

Czwartek, 8 października 2015

15. zdecydowanie potępia wszelką przemoc wobec dzieci i kobiet i wzywa wszystkie bojówki i niepaństwowe ugrupowania zbrojne do złożenia broni, zaprzestania stosowania jakichkolwiek form przemocy oraz natychmiastowego zwolnienia dzieci z ich szeregów; zwraca się do wszystkich zainteresowanych stron o zaangażowanie na rzecz ochrony praw dzieci oraz zapobieganie wszelkim dalszym naruszeniom i nadużyciom wobec dzieci; domaga się, by dziewczętom i kobietom, które padły ofiarą gwałtu podczas konfliktu zbrojnego, zapewniono pełny zakres usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;
  16. wzywa środkowoafrykańskich handlarzy diamentami do wykazania należytej staranności, a międzynarodowe firmy w sektorze diamentów – do zajęcia się problemami związanymi z Procesem Kimberley w łańcuchu dostaw diamentów z Republiki Środkowoafrykańskiej; wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej i firmy zagraniczne, aby pomogły wzmocnić zarządzanie w sektorze wydobywczym, przestrzegając zasad określonych w Inicjatywie na rzecz przejrzystości w branżach wydobywczych;
  17. wzywa międzynarodowe firmy z sektora diamentów do uważnej kontroli pochodzenia diamentów, aby uniknąć napędzania konfliktu dzięki zakupom nielegalnie wydobytych i sprzedawanych diamentów z Republiki Środkowoafrykańskiej; wzywa przedsiębiorstwa europejskie współpracujące z przedsiębiorstwami leśnymi z Republiki Środkowoafrykańskiej, aby przestrzegały unijnego rozporządzenia w sprawie drewna, i wzywa UE do zdecydowanego egzekwowania tego rozporządzenia w odniesieniu do importerów drewna z Republiki Środkowoafrykańskiej;
  18. wzywa władze Republiki Środkowoafrykańskiej do opracowania krajowej strategii walki z nielegalnymi siatkami eksploatacji i przemytu zasobów naturalnych;
  19. wzywa kraje, których żołnierze dopuścili się nadużyć na tle seksualnym w czasie misji pokojowych w Republice Środkowoafrykańskiej, do pociągnięcia sprawców do odpowiedzialności i postawienia ich przed sądem, gdyż bezkarność nie może być tolerowana; podkreśla pilną potrzebę zreformowania struktur misji pokojowych poprzez ustanowienie skutecznego i przejrzystego mechanizmu nadzoru i rozliczeń; jest przekonany, że również szkolenia i edukacja mogą przyczynić się do zmniejszenia liczby takich poważnych zbrodni i do zapobiegania im;
  20. wzywa Republikę Środkowoafrykańską i jej państwa sąsiadujące, a także inne państwa członkowskie uczestniczące w Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior do współpracy na szczeblu regionalnym w śledzeniu i zwalczaniu regionalnych siatek przestępczych i ugrupowań zbrojnych zamieszanych w nielegalną eksploatację i przemyt zasobów naturalnych, w tym złota i diamentów, oraz w kłusownictwo i nielegalny handel dzikimi zwierzętami;
  21. wzywa UE, aby uczyniła wszystko, co w jej mocy, aby zapewnić ludności Republiki Środkowoafrykańskiej lepiej skoordynowaną i bardziej skuteczną pomoc; z zadowoleniem przyjmuje również zwiększenie zaangażowania humanitarnego UE i państw członkowskich w Republice Środkowoafrykańskiej w świetle zmieniających się potrzeb; podkreśla, że należy zapewnić pomoc ratująca życie osobom potrzebującym w Republice Środkowoafrykańskiej oraz uchodźcom w krajach ościennych;
  22. potępia zniszczenie rejestrów i archiwów publicznych przez bojówki; wzywa UE do wsparcia odbudowy rejestru publicznego w Republice Środkowoafrykańskiej oraz do zapobieżenia wszelkim nieprawidłowościom związanym z wyborami;
  23. wzywa państwa członkowskie oraz innych darczyńców do zwiększenia środków w unijnym funduszu powierniczym „Békou” na rzecz Republiki Środkowoafrykańskiej, którego celem jest wsparcie stabilizacji i odbudowy Republiki Środkowoafrykańskiej, mając na uwadze konieczność lepszego powiązania programów odbudowy i rozwoju z działaniami humanitarnymi;
  24. wzywa UE, Unię Afrykańską i wspólnotę międzynarodową do udzielenia wsparcia uchodźcom z Republiki Środkowoafrykańskiej w krajach sąsiadujących;
  25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi tymczasowemu Republiki Środkowoafrykańskiej, Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej Federice Mogherini, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, instytucjom Unii Afrykańskiej, ECCAS, Zgromadzeniu
-

Czwartek, 8 październik 2015

P8_TA(2015)0343

Sytuacja w Tajlandii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie sytuacji w Tajlandii (2015/2875(RSP))

(2017/C 349/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Tajlandii, w szczególności z dnia 20 maja 2010 r. ⁽¹⁾, 6 lutego 2014 r. ⁽²⁾ i 21 maja 2015 r. ⁽³⁾,
  - uwzględniając oświadczenie rzecznika wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini z dnia 2 kwietnia 2015 r. w sprawie rozwoju wydarzeń w Tajlandii,
  - uwzględniając oświadczenia delegatury UE w porozumieniu z szefami misji UE w Tajlandii z dnia 14 listopada 2014 r., 30 czerwca 2015 r. i 24 września 2015 r.,
  - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Tajlandii z dnia 23 czerwca 2014 r.,
  - uwzględniając odpowiedź ówczesnej wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 15 maja 2013 r. udzieloną w imieniu Komisji w sprawie sytuacji Andy'ego Halla,
  - uwzględniając komunikat prasowy opublikowany w dniu 1 kwietnia 2015 r. przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. promocji oraz ochrony prawa do wolności wyrażania opinii oraz wolności wypowiedzi,
  - uwzględniając powszechny okresowy przegląd praw człowieka w Tajlandii przed Radą Praw Człowieka ONZ i wynikające z niego zalecenia, z dnia 5 października 2011 r.,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
  - uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie obrońców praw człowieka z 1998 r.,
  - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego stroną jest Tajlandia,
  - uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r.,
  - uwzględniając deklarację Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej w sprawie praw człowieka,
  - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 20 maja 2014 r. wojsko obaliło rząd Tajlandii, po czym wprowadziło stan wojenny w całym kraju, wymuszając zamknięcie udzielającego pomocy Ośrodka na rzecz Wprowadzania Pokoju i Porządku;
- B. mając na uwadze, że siły wojskowe powołały następnie Krajową Radę na rzecz Pokoju i Porządku (NCPO – National Council for Peace and Order), której przywódca, generał Prayuth Chan-ocha, przejął pełnię władzy i ma nieograniczone uprawnienia, aby wydawać rozkazy i wprowadzać reformy konstytucyjne;

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 152.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0107.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0211.

Czwartek, 8 października 2015

- C. mając na uwadze, że organy konstytucyjne powołane przez NCPO są kontrolowane przez personel wojskowy, oraz mając na uwadze, że na podstawie sekcji 44 i 47 konstytucji tymczasowej członkowie NCPO posiadają pełny immunitet, obejmujący wszelkie naruszenia i odpowiedzialność za czyny popełnione w trakcie sprawowania urzędu;
- D. mając na uwadze, że w dniu 29 sierpnia 2015 r. Komisja Konstytucyjna ukończyła projekt nowej konstytucji, który Narodowa Rada ds. Reform odrzuciła w dniu 6 września 2015 r.; mając na uwadze, że nowa komisja konstytucyjna musi przerehabilitować konstytucję w ciągu 180 dni oraz że odrzucenie poprzedniego projektu może przedłużyć rządy wojskowych w kraju;
- E. mając na uwadze, że czołowe strony internetowe zajmujące się sytuacją polityczną i prawami człowieka w Tajlandii zostały przez NCPO oskarżone o stwarzanie zagrożenia dla bezpieczeństwa narodowego na mocy sekcji 44 konstytucji tymczasowej, oraz mając na uwadze, że kanały telewizyjne i lokalne stacje radiowe związane z jakimikolwiek krajowymi siłami politycznymi podlegają surowej cenzurze;
- F. mając na uwadze, że niedawno przyjęta ustawa o zgromadzeniach publicznych, która weszła w życie 14 sierpnia 2015 r., poważnie ogranicza wolność zgromadzeń i nakłada surowe kary, sięgające 10 lat więzienia, za przestępstwa takie jak zakłócanie porządku publicznego;
- G. mając na uwadze, że personel wojskowy jest wyznaczany do pełnienia funkcji „urzędników pilnujących porządku publicznego”, którzy mogą dokonywać arbitralnych aresztowań, prowadzić dochodzenia i dokonywać rewizji bez nakazu sądowego;
- H. mając na uwadze, że uczestnicy pokojowych demonstracji byli wielokrotnie oskarżani o podburzanie i łamanie prawa, oraz mając na uwadze, że 14 działaczy z Ruchu Neodemokratycznego (NDM) zostało aresztowanych;
- I. mając na uwadze, że kara śmierci nadal jest stosowana w Tajlandii, oraz mając na uwadze, że nowe prawodawstwo zwiększyło liczbę okoliczności, w jakich można ją wymierzyć;
- J. mając na uwadze, że od zamachu stanu gwałtownie wzrosła liczba uwięzień na podstawie przepisów o obrazie majestatu;
- K. mając na uwadze, że Krajowej Komisji Praw Człowieka odmówiono dostępu do torturowanych lub maltretowanych osób przetrzymywanych stale w areszcie pod władzą sądów wojskowych bez przedstawienia im zarzutów lub bez procesu;
- L. mając na uwadze, że od zamachu stanu pogorszeniu uległa sytuacja aktywistów z lokalnych społeczności i broniących prawa do ziemi;
- M. mając na uwadze, że Tajlandia nie jest sygnatariuszem Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. ani dołączonego do niej Protokołu z 1967 r. oraz nie ma formalnych krajowych ram dotyczących azylu; mając na uwadze, że tajskie władze nadal odsyłają uchodźców i osoby ubiegające się o azyl do krajów, gdzie mogą im grozić prześladowania;
- N. mając na uwadze, że Tajlandia jest zobowiązana międzynarodowymi traktatami, których jest stroną, do prowadzenia dochodzeń w sprawie tortur, śmierci w więzieniu i innych zarzutów dotyczących poważnych naruszeń praw człowieka, a także do ich odpowiedniego ścigania;
- O. mając na uwadze, że oddalono sprawę karną z tytułu oskarżenia o zniesławienie wytoczoną obrońcy praw pracowniczych i obywatelowi UE Andy'emu Hallowi, ale wciąż stawiane są mu zarzuty o cyberprzestępczość i zniesławienie oraz dwie sprawy cywilne o zniesławienie, które mogą zakończyć się siedmioletnim wyrokiem więzienia i grzywną w wysokości wielu milionów dolarów; A. Hall był współautorem sprawozdania organizacji Finnwatch, które nagłaśniało łamanie praw pracowniczych przez tajskiego hurtownika ananasów, mimo że fakt łamania przez firmę praw pracowniczych został potwierdzony przez tajskie Ministerstwo Pracy i przez pracownika firmy w trakcie wcześniejszych rozpraw; mając na uwadze, że rozprawa odbędzie się w dniu 19 października 2015 r.;

Czwartek, 8 października 2015

- P. mając na uwadze, że choć Tajlandia ratyfikowała konwencję nr 29 Międzynarodowej Organizacji Pracy, pracownicy migrujący nie są odpowiednio chronieni; mając na uwadze, że handel pracownikami jest poważnym problemem; mając na uwadze, że szczególnie niepokojąca jest sytuacja w sektorze rybołówstwa;
- Q. mając na uwadze, że UE zawiesiła zaledwie rozpoczęte negocjacje z Tajlandią w sprawie dwustronnej umowy o wolnym handlu, które zainicjowano w 2013 r., oraz mając na uwadze, że odmawia podpisania gotowej od listopada 2013 r. umowy o partnerstwie i współpracy do czasu przejścia władzy przez demokratyczny rząd; mając na uwadze, że UE zajmuje trzecie miejsce wśród najważniejszych partnerów handlowych Tajlandii;
1. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane zaangażowanie UE na rzecz ludności Tajlandii, z którą łączy ją silne wieloletnie związki polityczne, gospodarcze i kulturalne; podkreśla, że UE, będąca przyjacielem i partnerem Tajlandii, wielokrotnie wzywała do przywrócenia procesu demokratyzacji;
  2. jest jednak głęboko zaniepokojony pogarszaniem się sytuacji w dziedzinie przestrzegania praw człowieka w Tajlandii od czasu nielegalnego zamachu stanu z maja 2014 r.;
  3. apeluje do władz Tajlandii o zniesienie represyjnych ograniczeń prawa do wolności i pokojowego wykonywania innych praw człowieka, zwłaszcza tych, które dotyczą pokojowego uczestnictwa w działalności politycznej;
  4. wzywa władze Tajlandii do uchylecia wyroków, wycofania zarzutów i uwolnienia osób prywatnych i operatorów mediów skazanych za pokojowe korzystanie z praw do wolności słowa lub zgromadzeń lub oskarżonych o korzystanie z tych praw; wzywa rząd do niezwłocznego uchylecia sekcji 44 konstytucji tymczasowej związanych z nią przepisów, wykorzystywanych przez organy tajskie jako uzasadnienie ograniczania podstawowych wolności i bezkarnego łamania praw człowieka;
  5. apeluje do władz Tajlandii, by pomogły zapobiegać zagrożeniom dla bezpieczeństwa całej ludności i lepiej zajmowały się problemami, które są przedmiotem obaw obywateli obrońców prawa do ziemi;
  6. wzywa władze Tajlandii, by jak najszybciej rozpoczęły przekazywanie władzy politycznej z rąk wojska w ręce organów cywilnych; przyjmuje do wiadomości jasny plan zorganizowania wolnych i uczciwych wyborów oraz wzywa do przestrzegania ich harmonogramu;
  7. zachęca do przekazania sądom cywilnym wszystkich przyznanych obecnie sądom wojskowym uprawnień do sądenia cywilów, do zaprzestania arbitralnych zatrzymań na podstawie przepisów o stanie wojennym oraz do wprowadzenia środków ograniczających, a nie rozszerzających uprawnienia wojska do zatrzymywania cywilów;
  8. zachęca władze do ponownej analizy przepisów o obrazie majestatu, by zapobiec karaniu za pokojowe korzystanie ze swobody wypowiedzi w sprawach politycznych, a także do zawieszenia nasilonego stosowania tych przepisów w sprawach niepowiązanych;
  9. apeluje o przestrzeganie i ochronę prawa do bezpieczeństwa, w tym bezpieczeństwa obrońców praw człowieka, oraz o przeprowadzenie niezwłocznego i niezależnego dochodzenia we wszystkich przypadkach łamania praw obrońców praw człowieka;
  10. odnotowuje powołanie przez rząd Tajlandii nowej komisji konstytucyjnej, mającej jak najszybciej przygotować projekt nowej konstytucji; apeluje, by konstytucja opierała się na zasadach demokratycznych, takich jak równość, wolność, sprawiedliwa reprezentacja, przejrzystość, rozliczalność, prawa człowieka, praworządność i publiczny dostęp do zasobów;
  11. wzywa rząd Tajlandii do wypełnienia zobowiązań konstytucyjnych i międzynarodowych dotyczących niezawisłości sądownictwa, prawa do wolności wypowiedzi, zrzeszania się i pokojowych zgromadzeń, a także pluralizmu politycznego, zwłaszcza jeśli chodzi o coraz ostrzejsze przepisy dotyczące „walki ze zniesławianiem”;

Czwartek, 8 października 2015

12. odnotowuje środki przyjęte przez rząd Tajlandii, by zastosować się do minimalnych norm dotyczących zwalczania handlu ludźmi i położyć kres endemicznemu współczesnemu niewolnictwu w łańcuchu dostaw w tajskim sektorze rybołówstwa; zachęca rząd do wdrożenia tych środków w trybie pilnym i do zdwojenia wysiłków w tej dziedzinie;
13. apeluje do Tajlandii o podpisanie i ratyfikowanie Konwencji dotyczącej statusu uchodźców z 1951 r. lub dołączonego do niej protokołu z 1967 r.;
14. apeluje do Tajlandii o podjęcie konkretnych działań zmierzających do zniesienia kary śmierci;
15. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje zatwierdzenie tajskiej ustawy o równouprawnieniu płci, która daje widoki na większą otwartość w traktowaniu w tajskim prawie osób homoseksualnych, biseksualnych i transseksualnych (LGBT);
16. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o oddaleniu sprawy karnej z tytułu oskarżenia o zniesławienie wytoczonej Andy'emu Hollowi oraz jego późniejsze zwolnienie; wzywa do oddalenia również spraw wszczętych przeciwko niemu przed sądem karnym w Południowym Bangkoku pod zarzutem cyberprzestępczości i zniesławienia, ponieważ jego działania jako obrońcy praw człowieka miały na celu przedstawienie władzom problemu handlu ludźmi i poprawę sytuacji prawnej pracowników migrujących w Tajlandii, co potwierdza jego prawo do poszukiwania informacji i występowania w obronie ofiar bez obaw, że będzie za to represjonowany; w odniesieniu do cywilnych spraw o zniesławienie wyraża zaniepokojenie, że proces może nie być w pełni bezstronny, ponieważ otrzymano doniesienia o powiązaniach własnościowych między skarżącym przedsiębiorstwem a wysokiej rangi tajskimi politykami; wzywa delegaturę UE, by dalej uważnie śledziła sytuację prawną Andy'ego Halla i by jej przedstawiciele byli obecni na rozprawie;
17. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dniu 1 września 2015 r. sąd okręgowy w Phuket uniewinnił dziennikarzy Chutimę „Oi” Sidasathiana i Alana Morisona;
18. apeluje do społeczności międzynarodowej, w szczególności do UE, by zrobiła, co w jej mocy, w walce z handlem ludźmi, niewolniczą pracą i przymusową migracją, opowiadając się za międzynarodową współpracą przy monitorowaniu łamania praw człowieka w dziedzinie pracy i w zapobieganiu takim przypadkom;
19. zachęca UE i rząd Tajlandii do nawiązania konstruktywnego dialogu w sprawach dotyczących ochrony praw człowieka i procesów demokratyzacji w Tajlandii i w regionie; ponownie wyraża poparcie dla procesu demokratyzacji w Tajlandii;
20. popiera Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) w utrzymywaniu presji gospodarczej i politycznej w celu zapewnienia przywrócenia w Tajlandii demokratycznych rządów; w związku z tym przypomina rządowi Tajlandii, że nie należy oczekiwać żadnych postępów w sprawie umowy o wolnym handlu oraz umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Tajlandią, dopóki władzę sprawuje junta wojskowa;
21. z zadowoleniem przyjmuje nową rolę Tajlandii jako państwa-koordynatora stosunków między ASEAN a UE w latach 2015–2018; wskazuje na wzajemne korzyści, jakie ASEAN i UE mogą wyciągnąć ze współpracy;
22. wzywa ESDZ i delegaturę UE, a także delegatury państw członkowskich do stosowania wszelkich dostępnych narzędzi mogących zapewnić przestrzeganie praw człowieka i zasad praworządności w Tajlandii, zwłaszcza dzięki kontynuowaniu obserwacji dochodzeń i procesów przeciwko przywódcom opozycji;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, rządowi i parlamentowi Tajlandii, parlamentom i rządowi państw członkowskich, Wysokiemu Komisarzowi Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz rządowi państw należących do Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej.

Czwartek, 8 październik 2015

P8_TA(2015)0344

Masowe przesiedlenie dzieci w Nigerii w wyniku ataków Boko Haram

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie masowych przesiedleń dzieci w Nigerii w wyniku ataków Boko Haram (2015/2876(RSP))

(2017/C 349/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Nigerii, szczególnie rezolucje z dnia 17 lipca 2014 r.⁽¹⁾ oraz z dnia 30 kwietnia 2015 r.⁽²⁾,
  - uwzględniając wcześniejsze oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federiki Mogherini, w tym oświadczenia z dnia 8 stycznia, 19 stycznia, 31 marca, 14 i 15 kwietnia oraz 3 lipca 2015 r.,
  - uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ, wydane w dniu 28 lipca 2015 r.,
  - uwzględniając przemówienie prezydenta Muhammada Buhariego na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ w dniu 28 września 2015 r. oraz na szczycie ONZ poświęconym walce z terroryzmem,
  - uwzględniając umowę z Kotonu,
  - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjętą dnia 31 października 2000 r.,
  - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych (ONZ) o prawach dziecka oraz Kartę praw i dobra dziecka (z 1990 r.) Organizacji Jedności Afrykańskiej,
  - uwzględniając ustawę o prawach dziecka z 2003 r. podpisaną przez rząd federalny Nigerii,
  - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
  - uwzględniając konwencję Unii Afrykańskiej w sprawie zapobiegania terroryzmowi i walki z terroryzmem ratyfikowaną przez Nigerię w dniu 16 maja 2003 r., a także protokół dodatkowy ratyfikowany przez Nigerię w dniu 22 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając Europejski Nadzwyczajny Fundusz Powierniczy na rzecz stabilności i eliminacji podstawowych przyczyn nieuregulowanej migracji i wysiedleń osób w Afryce,
  - uwzględniając sprawozdanie wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka w sprawie naruszeń i nadużyć popełnianych przez Boko Haram oraz wpływu na prawa człowieka w dotkniętych krajach z dnia 29 września 2015 r.; uwzględniając oświadczenia wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka dotyczące możliwości oskarżenia członków Boko Haram o zbrodnie wojenne,
  - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Nigeria, najludniejszy kraj i największa gospodarka w Afryce, zróżnicowany etnicznie i charakteryzujący się podziałami regionalnymi i religijnymi, a także podziałem na Północ i Południe, o poważnych nierównościach gospodarczych i społecznych, stał się od 2009 r. polem bitwy islamskiego ugrupowania terrorystycznego Boko Haram, które złożyło przysięgę wierności Daisz; mając na uwadze, że to ugrupowanie terrorystyczne staje się coraz większym zagrożeniem dla stabilności Nigerii i regionu Afryki Zachodniej; mając na uwadze, że nigeryjskie siły bezpieczeństwa często używały nadmiernej siły i dopuszczały się nadużyć podczas operacji wojskowych w celu zwalczania rebelii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0008.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0185.

Czwartek, 8 października 2015

- B. mając na uwadze, że co najmniej 1 600 osób cywilnych zostało zabitych przez Boko Haram w ostatnich czterech miesiącach, co zwiększyło liczbę zabitych osób cywilnych do co najmniej 3 500 w samym tylko 2015 r.;
- C. mając na uwadze, że od czasu wybuchu rebelii Boko Haram ataki tego ugrupowania skierowane przeciw uczennicom i uczniom w tym regionie pozbawiły dzieci dostępu do edukacji, a liczba 10,5 mln dzieci w wieku szkolnym w Nigerii nieuczęszczających do szkół stanowi według danych UNESCO największą liczbę na świecie; mając na uwadze, że tak jak Al-Szabab w Somali, Al-Kaida Islamskiego Maghrebu i Ansar Dine w północnym Mali oraz talibowie w Afganistanie i Pakistanie, Boko Haram atakuje dzieci i kobiety, które zdobywają wykształcenie;
- D. mając na uwadze, że pomimo postępów nigeryjskich i regionalnych sił zbrojnych, nasilające się ataki i samobójcze zamachy bombowe – wykraczające poza granice, do sąsiednich krajów – zagrażają stabilności i bytowi milionów ludzi w całym regionie; mając na uwadze, że w największym stopniu zagrożone są dzieci, ze względu na pogarszającą się sytuację humanitarną i pogłębiający się brak bezpieczeństwa żywnościowego, połączony ze słabym dostępem do edukacji, bezpiecznej wody pitnej i usług zdrowotnych;
- E. mając na uwadze, że według szacunków ONZ w stanach Borno, Yobe i Adamawa z powodu przemocy liczba osób przesiedlonych wewnątrz kraju drastycznie wzrosła do 2,1 mln, a według Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji 58 % tych osób to dzieci; mając na uwadze, że ponad 3 mln osób zostało dotkniętych rebelią, a 5,5 mln w Basenie Jeziora Czad potrzebuje pomocy humanitarnej;
- F. mając na uwadze, że Nigerii udało się przeprowadzić w większości pokojowe wybory prezydenckie i na stanowiska gubernatorów, pomimo gróźb ze strony Boko Haram zapowiadającego zakłócenie przebiegu wyborów; mając na uwadze, że Nigeria i sąsiadujące z nią kraje utworzyły wielonarodową wspólną grupę zadaniową (MNJTF) w dniu 11 czerwca 2015 r. w Abudży, zgodnie z decyzjami podjętymi w Niamey w styczniu 2015 r. w sprawie walki z Boko Haram;
- G. mając na uwadze, że od 2009 r. Boko Haram uprowadziło w Nigerii ponad 2 000 kobiet i dziewcząt, w tym 276 uczennic z Chibok w północno-wschodniej części kraju w dniu 14 kwietnia 2014 r.; czyn ten zszokował cały świat i uruchomił międzynarodową kampanię („Uwolnić nasze dziewczęta”) w celu ich uratowania; mając na uwadze, że prawie półtora roku później ponad 200 dziewcząt uprowadzonych w trakcie tego incydentu wciąż nie zostało odnalezionych;
- H. mając na uwadze, że od tego czasu o wiele więcej dzieci zaginęło, zostało uprowadzonych lub zwerbowanych do służby jako bojownicy lub pracownicy domowi, a dziewczęta są gwałcone i zmuszane do małżeństwa lub zmuszane do przechodzenia na islam; mając na uwadze, że od kwietnia 2015 r. około 300 innych dziewcząt zostało uratowanych przez nigeryjskie siły zbrojne z siedzib terrorystów, a około 60 innych dziewcząt, którym udało się uciec z rąk porywaczy w innych miejscach, zrelacjonowało Human Rights Watch swe życie w niewoli jako codzienne pasmo przemocy i terroru, a także fizycznego i psychicznego znęcania się; mając na uwadze, że wedle specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych, konflikt zbrojny na północnym wschodzie Nigerii był w zeszłym roku jednym z najbardziej śmiertelnych dla dzieci, charakteryzującym się zabójstwami, coraz większym werunkiem i wykorzystywaniem dzieci, niezliczonymi uprowadzeniami oraz przemocą seksualną wobec dziewcząt; mając na uwadze, iż UNICEF twierdzi, że ponad 23 000 dzieci zostało oddzielonych od rodziców i zmuszonych do opuszczenia domu w wyniku przemocy, ratując swe życie dzięki ucieczce wewnątrz Nigerii lub przekraczając granicę z Kamerunem, Czadem lub Nigrem;
- I. mając na uwadze, że większość dzieci żyjących w obozach dla osób wewnętrznie przesiedlonych i uchodźców straciła jedno lub oboje rodziców (którzy zostali zabici lub zaginęli), a także rodzeństwo i innych krewnych; mając na uwadze, że chociaż w obozach działa wiele krajowych i międzynarodowych organizacji humanitarnych, dostęp wielu tych dzieci do podstawowych praw – w tym odżywiania, schronienia (przepełnionego i o złych warunkach sanitarnych), opieki zdrowotnej i edukacji – pozostaje na rozpaczliwie niskim poziomie;
- J. mając na uwadze, że co najmniej 208 000 dzieci jest pozbawionych dostępu do edukacji, a 83 000 nie ma dostępu do bezpiecznej wody w tym podregionie (Nigeria, Kamerun, Czad i Niger), zaś 23 000 dzieci w północno-wschodniej Nigerii zostały oddzielone od swoich rodzin;

Czwartek, 8 październik 2015

- K. mając na uwadze, że liczba ataków Boko Haram wzrosła zarówno w Nigerii, jak i w sąsiednich krajach – Kamerunie, Czadzie i Nigrze; mając na uwadze, że Boko Haram nadal porywa dzieci i kobiety do transportowania środków wybuchowych, wykorzystując je bez ich wiedzy jako zamachowców-samobójców; mając na uwadze, że niektóre osoby, które znalazły schronienie po czadyjskiej stronie jeziora Czad, ponownie znalazły się na celowniku tych samych terrorystów na terenie Czadu;
- L. mając na uwadze, że w czerwcu 2015 r. UE przeznaczyła 21 mln EUR na pomoc humanitarną dla przesiedleńców w Nigerii i krajach sąsiadujących, które ucierpiały wskutek przemocy ze strony organizacji terrorystycznych;
- M. mając na uwadze, że UNICEF, wraz z rządami i partnerami w Nigerii, Kamerunie, Czadzie i Nigrze, wzmaga swoje działania na rzecz tysięcy dzieci i ich rodzin w regionie, zapewniając dostęp do bezpiecznej wody, edukacji, doradztwa i pomocy psychologicznej, jak również szczepień i leczenia skrajnie ostrego niedożywienia; mając na uwadze, że UNICEF otrzymał tylko 32 % z 50,3 mln EUR potrzebnych w bieżącym roku na swoje działania humanitarne w regionie jeziora Czad;
- N. mając na uwadze, że według Human Rights Watch wiele uprowadzonych kobiet i dziewcząt, które uciekły, zostały uratowane lub uwolnione, wraca do domu w ciąży i pilnie potrzebuje opieki w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i macierzyństwa, a inne nie mają dostępu do podstawowych przesiewowych badań zdrowia w następstwie gwałtu, opieki pourazowej, pomocy socjalnej i doradztwa ofiarom gwałtu; mając na uwadze, że Komisja stwierdziła, iż w przypadkach gdy ciąża powoduje ogromne cierpienie, kobiety muszą mieć dostęp do pełnego zakresu usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego w oparciu o stan ich zdrowia, tym samym twierdząc, że w każdym przypadku przeważa międzynarodowe prawo humanitarne;
1. zdecydowanie potępia zbrodnie Boko Haram, m.in. terrorystyczne i samobójcze ataki bombowe w Czadzie, Kamerunie i Nigrze; stoi po stronie ofiar i składa kondolencje wszystkim rodzinom, które straciły swoich bliskich; potępia nieustające akty przemocy w Nigerii mające miejsce w stanach Borno, Yobe i Adamawa oraz w innych miastach w tym kraju;
  2. ubolewa nad aktami, które doprowadziły do masowych przesiedleń niewinnych dzieci oraz wzywa do natychmiastowego podjęcia skoordynowanych działań międzynarodowych w celu wsparcia pracy agencji ONZ i organizacji pozarządowych w zakresie zapobiegania dostaniu się przesiedlonych dzieci i młodzieży w niewolnictwo seksualne i udziałowi w innych formach przemocy seksualnej oraz zapobiegania porwanom i zmuszaniu do uczestnictwa w konflikcie zbrojnym wypowiedzianym przez sektę terrorystyczną Boko Haram celom cywilnym, rządowym i wojskowym w Nigerii; podkreśla nadrzędną konieczność odpowiedniej ochrony praw dzieci w Nigerii jako kraju, w którym ponad 40 % całkowitej liczby ludności jest w wieku pomiędzy 0 a 14 lat;
  3. uważa, że w przypadku dzieci niegdyś powiązanych z Boko Haram lub innymi grupami zbrojnymi, pozasądowe środki należy traktować jako alternatywę dla ścigania i zatrzymania;
  4. z zadowoleniem przyjmuje fakt niedawnego ogłoszenia przez Komisję zamiaru przekazania dodatkowych funduszy w celu zwiększenia pilnej pomocy humanitarnej dla tego regionu; wyraża jednak poważne obawy co do sfinansowania różnicy pomiędzy zobowiązaniami a rzeczywistymi płatnościami na rzecz działań UNICEF-u w regionie przekazywanymi przez całą wspólnotę międzynarodową; wzywa darczyńców do bezzwłocznego wypełnienia podjętych przez nich zobowiązań w celu zajęcia się kwestią chronicznego zapotrzebowania na dostęp do podstawowych zasobów, takich jak woda pitna, podstawowa opieki zdrowotna i edukacja;
  5. wzywa prezydenta Nigerii i jego nowo mianowany rząd federalny do przyjęcia zdecydowanych środków mających na celu ochronę ludności cywilnej, do położenia szczególnego nacisku na ochronę kobiet i dziewcząt, aby uczynić z praw kobiet i praw dziecka priorytet w dziedzinie zwalczania ekstremizmu, do zapewnienia pomocy ofiarom oraz ścigania winnych przestępstw oraz zapewnienia udziału kobiet w podejmowaniu decyzji na wszystkich szczeblach;
  6. wzywa rząd Nigerii do rozpoczęcia – jak obiecał prezydent Buhari – pilnego, niezależnego i gruntownego dochodzenia w sprawie zbrodni przeciwko prawu międzynarodowemu i innych poważnych naruszeń praw człowieka popełnianych przez wszystkie strony konfliktu;

Czwartek, 8 października 2015

7. z zadowoleniem przyjmuje zmianę przywódców wojskowych i domaga się, aby wszystkie przypadki łamania praw człowieka i zbrodni popełnionych zarówno przez terrorystów, jak i nigeryjskie siły bezpieczeństwa zostały zbadane w celu rozwiązania problemu braku odpowiedzialności obserwowanego pod poprzednimi rządami; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte przez prezydenta Buhariego dotyczące zbadania dowodów, zgodnie z którymi nigeryjskie siły zbrojne dopuściły się poważnych naruszeń praw człowieka, zbrodni wojennych i czynów, które mogą stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości;
8. apeluje do prezydenta Republiki Federalnej o zajęcie się wyzwaniem związanym ze spełnieniem wszystkich obietnic złożonych podczas kampanii wyborczej oraz najnowszych oświadczeń, z których najważniejszym jest walka z zagrożeniem terrorystycznym, przy poszanowaniu praw człowieka i prawa humanitarnego jako głównego filaru operacji wojskowych, a także odzyskanie dziewcząt z Chibok i wszystkich pozostałych uprowadzonych kobiet i dzieci żywych i całych, sprostanie coraz większym problemom niedożywienia oraz zwalczanie korupcji i bezkarności, aby zapobiegać dalszym naruszeniom i dążyć do sprawiedliwości dla wszystkich ofiar;
9. wzywa władze Nigerii i wspólnotę międzynarodową do ścisłej współpracy i zwiększenia wysiłków mających na celu odwrócenie stałej tendencji do dalszych przesiedleń ludności; z zadowoleniem przyjmuje determinację wyrażoną na szczycie regionalnym w Niamey w dniach 20 i 21 stycznia 2015 r. przez 13 uczestniczących w nim krajów, a zwłaszcza zobowiązanie się Czadu do zaangażowania się, wspólnie z Kamerunem i Nigerią, w zwalczanie zagrożenia terrorystycznego ze strony Boko Haram; wzywa wielonarodową wspólną grupę zadaniową do sumiennego przestrzegania międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego w swoich działaniach prowadzonych przeciwko Boko Haram; powtarza, że samo podejście militarne nie wystarczy do zwalczenia rewolty wywołanej przez Boko Haram;
10. przypomina, że początki Boko Haram są zakorzenione w niezadowoleniu z powodu złego rządzenia, wszechobecnej korupcji i wyraźnych nierówności w społeczeństwie Nigerii; wzywa władze Nigerii do wyeliminowania korupcji, złego zarządzania i niewydolności w instytucjach publicznych i armii oraz do promowania sprawiedliwego opodatkowania; wzywa do przyjęcia – we współpracy z krajami ościennymi – takich środków, które pozwolą pozbawić Boko Haram źródeł nielegalnych dochodów, szczególnie pochodzących z przemytu i handlu ludźmi;
11. apeluje do społeczności międzynarodowej o wspomoczenie Nigerii i sąsiednich krajów, które przyjmują uchodźców (Kamerun, Czad i Niger), w zapewnieniu osobom potrzebującym wszelkiej niezbędnej pomocy lekarskiej i psychologicznej; apeluje do władz w podregionie o zapewnienie łatwego dostępu do pełnego zakresu usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego dla kobiet i dziewcząt, które padły ofiarą gwałtu, zgodnie ze wspólnym art. 3 konwencji genewskich; podkreśla potrzebę zastosowania uniwersalnej normy traktowania ofiar gwałtów wojennych i zagwarantowania nadrzędności międzynarodowego prawa humanitarnego w sytuacjach konfliktu zbrojnego; wyraża pełną solidarność z kobietami i dziećmi, które przetrwały ślepe akty terroryzmu popełnione przez Boko Haram; wzywa do ustanowienia wyspecjalizowanych programów edukacyjnych skierowanych do kobiet i dzieci będących ofiarami wojny i do społeczeństwa jako całości, aby pomóc im w przezwyciężeniu doznanego terroru, udzielać właściwych i kompleksowych informacji, walczyć ze stygmatyzacją i wykluczeniem społecznym oraz dopomóc im w staniu się docenianymi członkami społeczeństwa;
12. wzywa Komisję do priorytetowego traktowania wsparcia dla wysiedlonych dzieci i młodzieży w Nigerii, Kamerunie, Czadzie i Nigrze, ze zwróceniem szczególnej uwagi na ochronę przed wszelkimi formami brutalności i przemocy związanej z płcią oraz na dostęp do edukacji, opieki zdrowotnej i bezpiecznej wody pitnej, w ramach nadzwyczajnego funduszu powierniczego na rzecz stabilności, oraz wyeliminowania pierwotnych przyczyn nielegalnej migracji oraz przesiedleń w Afryce;
13. wzywa rząd Nigerii do podjęcia działań ułatwiających powrót przesiedleńców, zwłaszcza dzieci, w celu zagwarantowania im bezpieczeństwa oraz do wsparcia organizacji pozarządowych w ich wysiłkach na rzecz poprawy warunków w obozach dla osób przesiedlonych w wyniku konfliktu, m.in. poprzez poprawę higieny i warunków sanitarnych w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się chorób;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Federalnej Republiki Nigerii oraz przedstawicielom ECOWAS i Unii Afrykańskiej.
-

Czwartek, 8 październik 2015

P8_TA(2015)0345

Sprawa Ali Mohammeda al-Nimra

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie Alego Mohammeda al-Nimra (2015/2883(RSP))

(2017/C 349/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie Arabii Saudyjskiej: sprawa Raifa Badawiego⁽¹⁾, a także z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie Arabii Saudyjskiej – jej stosunków z UE oraz jej roli na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej⁽²⁾,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci przyjęte w czerwcu 1998 r., a ostatnio zmienione i uaktualnione w kwietniu 2013 r.,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, a w szczególności rezolucję z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci (A/RES/69/186),
- uwzględniając oświadczenia ekspertów ONZ ds. praw człowieka z dnia 22 września 2015 r. w sprawie Alego Mohammeda al-Nimra,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania,
- uwzględniając art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że każdy ma prawo do wolności wypowiedzi, oraz art. 4, który zakazuje tortur,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie obrońców praw człowieka, przyjęte w czerwcu 2004 r. i zmienione w grudniu 2008 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka, której Arabia Saudyjska jest stroną,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r. oraz art. 19 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając Arabską kartę praw człowieka, której Arabia Saudyjska jest stroną, a w szczególności jej art. 32 ust. 1, który gwarantuje prawo do informacji oraz wolność opinii i wypowiedzi, oraz art. 8, który zakazuje tortur fizycznych lub psychicznych oraz okrutnego, poniżającego, upokarzającego lub niehumanitarnego traktowania,
- uwzględniając niedawną sprawę skazania na ścięcie innego małoletniego, Dawouda al-Marhoona, który w wieku 17 lat – po aresztowaniu podczas protestów w Prowincji Wschodniej Arabii Saudyjskiej w maju 2012 r. – był według doniesień torturowany i został zmuszony do podpisania oświadczenia o przyznaniu się do winy, co władze wykorzystały do skazania go,
- uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0037.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0207.

Czwartek, 8 października 2015

- A. mając na uwadze, że 21-letni Ali Mohammed al-Nimr, będący bratankiem znanego dysydenta, został skazany przez Sąd Najwyższy Arabii Saudyjskiej w maju 2015 r. na karę śmierci, prawdopodobnie poprzez ścięcie, po którym ma nastąpić ukrzyżowanie ciała, w związku z zarzutami karnymi obejmującymi podburzanie do buntu, udział w zamieszkach, rozbój i przynależność do komórki terrorystycznej oraz że Ali al-Nimr nie miał ukończonych 18 lat – był zatem jeszcze małoletni – gdy zatrzymano go podczas demonstracji na rzecz demokracji i praw człowieka w Arabii Saudyjskiej; mając na uwadze, że został on skazany na śmierć w związku z protestami w zamieszkałej w większości przez szyitów Prowincji Wschodniej Arabii Saudyjskiej; mając na uwadze, że według informacji z wiarygodnych źródeł Ali al-Nimr był torturowany i został zmuszony do podpisania oświadczenia o przyznaniu się do winy; mając na uwadze, że nie udzielono mu żadnych gwarancji bezpiecznego i rzetelnego procesu sądowego zgodnie z prawem międzynarodowym;
- B. mając na uwadze, że skazanie na karę śmierci osoby, która była dzieckiem w momencie popełnienia przestępstwa i która według doniesień została poddana torturom, jest niezgodne z zobowiązaniami międzynarodowymi Arabii Saudyjskiej;
- C. mając na uwadze, że zakaz tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania jest zapisany we wszystkich międzynarodowych i regionalnych aktach prawnych dotyczących praw człowieka i stanowi zasadę międzynarodowego prawa zwyczajowego, jest zatem wiążący dla wszystkich państw, niezależnie od tego, czy ratyfikowały one umowy międzynarodowe;
- D. mając na uwadze, że wzrost liczby wyroków śmierci w Arabii Saudyjskiej jest ściśle powiązany z orzeczeniami Specjalnego Sądu Karnego Arabii Saudyjskiej w procesach wszczynanych w reakcji na przestępstwa związane z terroryzmem; mając na uwadze, że według organizacji działających na rzecz praw człowieka w okresie od sierpnia 2014 r. do czerwca 2015 r. w Arabii Saudyjskiej wykonano co najmniej 175 egzekucji;
- E. mając na uwadze, że ta sprawa jest jedną z wielu, w których wobec saudyjskich działaczy orzeczono surowe kary oraz nękanie ich i prześladowano za wyrażanie poglądów, przy czym niektórzy z nich zostali skazani w postępowaniach naruszających międzynarodowe standardy rzetelnego procesu sądowego, co w lipcu 2014 r. potwierdził były wysoki komisarz ONZ ds. praw człowieka;
- F. mając na uwadze, że art. 19 Powszechnej deklaracji praw człowieka stanowi, że każdy ma prawo do wolności opinii i wyrażania jej, zarówno w internecie, jak i poza nim; mając na uwadze, że prawo to obejmuje swobodę posiadania niezależnej opinii, poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania informacji i poglądów wszelkimi środkami, bez względu na granice;
- G. mając na uwadze, że ambasador Arabii Saudyjskiej przy ONZ w Genewie, J.E. Faisal bin Hassan Trad, został mianowany przewodniczącym panelu niezależnych ekspertów przy Radzie Praw Człowieka ONZ;
- H. mając na uwadze, że rozpoczęcie dialogu między Królestwem Arabii Saudyjskiej a UE na temat praw człowieka mogłoby stać się konstruktywnym krokiem poprawiającym wzajemne zrozumienie i wspierającym reformy w tym kraju, w tym reformę sądownictwa;
- I. mając na uwadze, że Arabia Saudyjska jest wpływowym i ważnym podmiotem politycznym i gospodarczym regionu Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej;
1. stanowczo potępia skazanie Alego Mohammeda al-Nimra na karę śmierci; jeszcze raz potępia stosowanie kary śmierci oraz zdecydowanie popiera wprowadzenie moratorium na tę karę jako etap na drodze do jej zniesienia;
  2. wzywa Arabię Saudyjską, a w szczególności króla Arabii Saudyjskiej Jego Wysokość Salmana bin Abdulaziza al-Sauda o wstrzymanie egzekucji Alego Mohammeda al-Nimra oraz o jego ułaskawienie lub złagodzenie wyroku; wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i państwa członkowskie UE, by wykorzystwały wszelkie narzędzia dyplomatyczne i dołożyły wszelkich starań w celu natychmiastowego wstrzymania tej egzekucji;
  3. przypomina Królestwu Arabii Saudyjskiej, że jest ono państwem-stroną Konwencji o prawach dziecka, która bezwzględnie zakazuje stosowania kary śmierci za przestępstwa popełnione przez osoby poniżej 18 roku życia;

Czwartek, 8 października 2015

4. wzywa władze Arabii Saudyjskiej do rozwiązania Specjalnego Sądu Karnego, ustanowionego w 2008 r. w celu orzekania w sprawach związanych z terroryzmem, lecz coraz częściej zajmującego się skazywaniem pokojowo nastawionych dysydentów pod zarzutami o charakterze wyraźnie politycznym oraz w postępowaniach, które stanowią pogwałcenie podstawowego prawa do rzetelnego procesu sądowego;
  5. wzywa rząd Arabii Saudyjskiej do zapewnienia szybkiego i bezstronnego dochodzenia w sprawie domniemanego stosowania tortur, a także do zapewnienia Alemu Mohammedowi al-Nimrowi wszelkiej opieki medycznej, jaka może mu być potrzebna, oraz regularnego kontaktu z rodziną i prawnikami;
  6. przypomina Arabii Saudyjskiej o jej zobowiązaniach wynikających z członkostwa w Radzie Praw Człowieka ONZ; zauważa, że Arabii Saudyjskiej powierzono niedawno przewodzenie panelowi niezależnych ekspertów przy Radzie Praw Człowieka ONZ; stanowczo apeluje do władz Arabii Saudyjskiej, aby zapewniły spójność stosowanych w tym kraju standardów dotyczących przestrzegania praw człowieka i wolności podstawowych z taką rolą międzynarodową;
  7. wzywa do wprowadzenia wzmocnionego mechanizmu mającego na celu dialog między UE a Arabią Saudyjską na tematy związane z prawami człowieka oraz wymianę wiedzy specjalistycznej w zakresie sądownictwa i kwestii prawnych, aby poprawić ochronę praw jednostki w Królestwie Arabii Saudyjskiej zgodnie z podjętym przez nie procesem reformy sądownictwa; wzywa władze Królestwa Arabii Saudyjskiej do kontynuowania niezbędnych reform dotyczących praw człowieka, szczególnie reform związanych z ograniczeniem stosowania kary śmierci;
  8. zachęca Arabię Saudyjską do podpisania i ratyfikacji Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, który wszedł w życie w 1976 r. i którego art. 6 stanowi, że „każda istota ludzka ma przyrodzone prawo do życia”;
  9. wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami o wzroście liczby wyroków śmierci w Królestwie Arabii Saudyjskiej w 2014 r. oraz zatrważającym odsetkiem wyroków śmierci orzeczonych przez sądy w 2015 r.;
  10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, parlamentom i rządów państw członkowskich, Jego Wysokości Królowi Salmanowi bin Abdulazizowi al-Saudowi, rządowi Królestwa Arabii Saudyjskiej, wysokiemu komisarzowi ONZ i Radzie Praw Człowieka ONZ.
-

Czwartek, 8 października 2015

P8_TA(2015)0347

Prawo hipoteczne i ryzykowne instrumenty finansowe w UE na przykładzie Hiszpanii**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. dotyczący prawa hipotecznego i ryzykownych instrumentów finansowych w Hiszpanii (w oparciu o otrzymane petycje) (2015/2740(RSP))**

(2017/C 349/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając petycję 626/2011 i 15 innych dotyczących prawa hipotecznego w Hiszpanii (179/2012, 644/2012, 783/2012, 1669/2012, 0996/2013, 1345/2013, 1249/2013, 1436/2013, 1705/2013, 1736/2013, 2120/2013, 2159/2013, 2440/2013, 2563/2013 i 2610/2013),
- uwzględniając petycję 513/2012 i 21 innych dotyczących ryzykownych instrumentów finansowych w Hiszpanii (548/2012, 676/2012, 677/2012, 785/2012, 788/2012, 949/2012, 1044/2012, 1247/2012, 1343/2012, 1498/2012, 1662/2012, 1761/2012, 1851/2012, 1864/2012, 0169/2013, 0171/2013, 2206/2013, 2215/2013, 2228/2013, 2243/2013 i 2274/2013),
- uwzględniając obrady Komisji Petycji z udziałem składających przedmiotowe petycje, ostatnie w dniu 16 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając dyrektywę 2014/17/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi i zmieniającą dyrektywy 2008/48/WE i 2013/36/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2014/65/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającą dyrektywę 2002/92/WE oraz dyrektywę 2011/61/UE ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenie Komisji – ze wspólnej debaty w dniu 19 maja 2015 r. dotyczącej postępowań upadłościowych – na temat przeglądu i rozszerzenia zalecenia Komisji z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie nowego podejścia do niepowodzenia w działalności gospodarczej i niewypłacalności w odniesieniu do niewypłacalności gospodarstw domowych i drugiej szansy dla pojedynczych konsumentów i gospodarstw domowych,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie budownictwa socjalnego w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając pytanie skierowane do Komisji w sprawie prawa hipotecznego oraz ryzykownych instrumentów finansowych w Hiszpanii w oparciu o otrzymane petycje (O-000088/2015 – B8-0755/2015),
- uwzględniając projekt rezolucji Komisji Petycji,
- uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że liczne otrzymane petycje ujawniły tysiące tragicznych, osobistych przypadków, w których obywatele doświadczyli częściowej lub całościowej straty oszczędności całego życia, oraz mając na uwadze, że petycje podkreśliły fakt, iż konsumenci napotykają trudności, próbując otrzymać dokładne i podstawowe informacje dotyczące instrumentów finansowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 60 z 28.2.2014, s. 34.

⁽²⁾ Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349.

⁽³⁾ Dz.U. L 95 z 21.4.1993, s. 29.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0246.

Czwartek, 8 października 2015

- B. mając na uwadze, że w Hiszpanii organizacje społeczeństwa obywatelskiego nadal sprzeciwiają się setkom tysięcy eksmisji, nieuczciwym klauzulom w umowach o kredyt hipoteczny oraz brakowi ochrony kredytobiorców; mając na uwadze, że według jednej z tych organizacji, a mianowicie Platformy Ofiar Kredytów Hipotecznych (Plataforma de Afectados por la Hipoteca – PAH), w pierwszym kwartale 2015 r. w Hiszpanii doszło do 19 261 eksmisji (6 % więcej niż w pierwszym kwartale 2014 r.); mając na uwadze, że według szacunków PAH od 2008 r. w Hiszpanii miało miejsce ponad 397 954 eksmisji; mając na uwadze, że ponad 100 000 rodzin straciło swoje domy;
- C. mając na uwadze, że skutki kryzysu pogorszyły sytuację eksmitowanych rodzin, które w dalszym ciągu muszą spłacać swój dług hipoteczny i związane z nim rosnące odsetki; mając na uwadze, że rząd Hiszpanii przewidział „datio in solutum” jako środek nadzwyczajny w ustawie 6/2012; przypomina, że według danych za drugi kwartał 2014 r. „datio in solutum” zatwierdzono tylko 1 467 razy na 11 407 wniosków, co stanowi 12,86 % ich łącznej liczby;
- D. mając na uwadze, że krajowe i europejskie sądy zidentyfikowały szereg nieuczciwych klauzul i praktyk w sektorze kredytów hipotecznych w Hiszpanii (por. orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości w sprawach C-243/08 *Pannon GSM*; C-618/10, *Banco Español de Crédito*; i C-415/11, *Catalunyacaixa*), którym powinny były zapobiec dyrektywy 93/13/EWG, 2004/39/WE i 2005/29/WE, gdyby zostały one przez Hiszpanię w pełni transponowane i wdrożone;
- E. mając na uwadze, że dyrektywa 2014/17/UE w sprawie konsumenckich umów o kredyt związanych z nieruchomościami mieszkalnymi (dyrektywa w sprawie kredytów hipotecznych) będzie miała zastosowanie do kredytów hipotecznych zawartych po 21 marca 2016 r. oraz zobowiąże wierzycieli do poinformowania konsumentów o głównych cechach kredytu;
- F. mając na uwadze, że w wyniku orzeczenia w sprawie *Aziz* (C-415/11) władze Hiszpanii przyjęły w trybie przyspieszonym ustawę 1/2013 z dnia 14 maja 2013 r. dotyczącą środków służących wzmocnieniu ochrony kredytobiorców hipotecznych, restrukturyzacji długu oraz mieszkań czynszowych (Ley 1/2013 de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de la deuda y alquiler social);
- G. mając na uwadze, że w wyniku orzeczenia w sprawie C-169/14 władze Hiszpanii zmieniły krajowy system apelacyjny dotyczący kredytów hipotecznych za pośrednictwem ustawy 9/2015 z dnia 25 maja 2015 r. w sprawie podjęcia pilnych środków w przypadku upadłości (Ley 9/2015 de medidas urgentes en material concursal) w celu dostosowania go do dyrektywy 93/13/EWG;
- H. mając na uwadze, że Kortezy Generalne przyjęły „Kodeks właściwego postępowania na rzecz rentownych długów restrukturyzacyjnych dotyczących hipotek ustanowionych na nieruchomościach stanowiących zwykle miejsce zamieszkania”, który został zasadniczo zignorowany przez instytucje finansowe z uwagi na jego dobrowolny status i przyniósł bardzo ograniczone rezultaty pod względem zapobiegania eksmisjom lub doprowadzenia do „datio in solutum”, ponieważ wymogi kwalifikowalności dyskwalifikują ponad 80 % poszkodowanych;
- I. mając na uwadze, że w wielu przypadkach konsumenci nie zostali należycie poinformowani przez banki o ryzyku związanym z proponowanymi inwestycjami, a banki nie przeprowadziły też w tych przypadkach testów adekwatności w celu ustalenia, czy klienci dysponowali wystarczającą wiedzą, aby zrozumieć ryzyko finansowe, na jakie się narazili; mając na uwadze, że wielu poszkodowanych to osoby starsze, które zainwestowały oszczędności swojego życia w coś, co, jak im powiedziano, miało nie wiązać się z żadnym ryzykiem;
- J. mając na uwadze, że w przeciągu ostatnich kilku lat oszacowano, iż 700 000 obywateli Hiszpanii padło ofiarą nadużycia finansowego, którym banki sprzedały w złej wierze ryzykowne instrumenty finansowe, nie informując ich należycie o skali ryzyka i faktycznych konsekwencjach braku dostępu do własnych oszczędności;
- K. mając na uwadze, że wprowadzony przez hiszpańskie władze mechanizm arbitrażowy został odrzucony przez wiele ofiar nadużyć finansowych;

Czwartek, 8 października 2015

- L. mając na uwadze, że świadczenie usług inwestycyjnych przez przedsiębiorstwa inwestycyjne i instytucje kredytowe w zakresie instrumentów finansowych, w tym akcji uprzywilejowanych („preferentes”), uregulowane zostało przepisami dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID) (dyrektywa 2004/39/WE); mając na uwadze, że art. 19 dyrektywy MiFID określa obowiązki biznesowe w przypadku świadczenia usług inwestycyjnych na rzecz klientów;
1. wzywa Komisję do monitorowania wykonania we wszystkich państwach członkowskich wyroku w sprawie C-415/11 (Aziz) oraz wdrażania dyrektywy 93/13/EWG w sprawie prawa hipotecznego w celu ich pełnego przestrzegania przez organy krajowe;
  2. wzywa podmioty finansowe w całej Unii do zaprzestania nieuczciwych praktyk względem klientów w zakresie kredytów hipotecznych, wyszukanych produktów finansowych i kart kredytowych, polegających m.in. na wprowadzaniu nadmiernych odsetek i na arbitralnym anulowaniu usług;
  3. apeluje do podmiotów finansowych w całej Unii o unikanie uciekania się do eksmisji rodzin mieszkających w swoim jedynym miejscu zamieszkania oraz o oferowanie zamiast tego restrukturyzacji długu;
  4. wzywa rząd Hiszpanii do wykorzystania dostępnych narzędzi w celu znalezienia kompleksowego rozwiązania, tak aby drastycznie ograniczyć niedopuszczalną liczbę eksmisji;
  5. wzywa Komisję do uważnego śledzenia transpozycji dyrektywy 2014/17/UE dotyczącej konsumenckich umów o kredyt w sprawie nieruchomości mieszkalnych (dyrektywa w sprawie kredytów hipotecznych) we wszystkich państwach członkowskich;
  6. apeluje do Komisji o upowszechnienie najlepszej praktyki dotyczącej stosowania w niektórych państwach członkowskich „datio in solutum” oraz o przeprowadzenie oceny jego skutków dla konsumentów i przedsiębiorstw;
  7. zwraca uwagę Komisji na wątpliwości rzecznika generalnego UE dotyczące legalności środków przyjętych przez rząd Hiszpanii w celu usunięcia nieprawidłowości potępionych przez Trybunał Sprawiedliwości w dniu 14 marca 2013 r. i zapobiegania nieuczciwym praktykom w sektorze kredytów hipotecznych;
  8. wzywa Komisję do dokładnego kontrolowania skutecznego wprowadzania w życie nowych środków przyjętych przez rząd Hiszpanii w celu rozwiązania istniejących problemów oraz w celu zapobiegania niewłaściwym praktykom bankowym i rynkowym;
  9. wzywa Komisję do przeprowadzenia kampanii informacyjnych dotyczących produktów finansowych oraz do zwiększenia wiedzy w dziedzinie finansów w celu zagwarantowania obywatelom Unii lepszego dostępu do informacji dotyczących ryzyka, jakie niesie za sobą subskrypcja produktów finansowych;
  10. wzywa Komisję do rozpowszechniania najlepszych praktyk w celu zwiększenia ochrony obywateli mających trudności finansowe; jest zdania, że podstawową edukację finansową powinno traktować się jako dodatkowy atut pozwalający uniknąć skutków nadmiernego zadłużenia;
  11. wzywa Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) oraz Europejski Bank Centralny (EBC) do przeprowadzenia kampanii w sprawie stosowania najlepszych praktyk w celu zachęcenia banków oraz ich pracowników do przekazywania jasnych, zrozumiałych i rzetelnych informacji; podkreśla, że konsumenci muszą podejmować decyzje świadomie z pełnym zrozumieniem konsekwencji, jakie może nieść za sobą podejmowane ryzyko, a uczestnicy rynku i banki nie mogą wprowadzać konsumentów w błąd;
  12. wzywa EUNB i EBC, aby – w celu zachowania dobrej kondycji sektora finansowego w UE – podejmowały dalsze działania mające zmusić banki do oddzielania potencjalnie ryzykownych transakcji od przyjmowania depozytów, jeżeli taka działalność naraża stabilność finansową;
  13. wzywa Komisję i EBC do oceny mechanizmu arbitrażowego Hiszpanii stworzonego dla obywateli, którzy padli ofiarą nadużyć finansowych;

Czwartek, 8 październik 2015

14. wzywa Komisję do kontrolowania prawidłowej transpozycji i stosowania prawa UE przez Hiszpanię w odniesieniu do instrumentów finansowych, w tym akcji uprzywilejowanych;
  15. wzywa Komisję do rozpatrzenia otrzymanych skarg oraz do przeprowadzenia niezbędnych dochodzeń;
  16. zwraca się do Komisji o przedłożenie wniosku ustawodawczego w sprawie niewypłacalności gospodarstw domowych;
  17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi Hiszpanii, Radzie, Komisji i Europejskiemu Bankowi Centralnemu.
-

Czwartek, 8 października 2015

P8_TA(2015)0348

Kara śmierci**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie kary śmierci (2015/2879(RSP))**
(2017/C 349/08)*Parlament Europejski,*

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie zniesienia kary śmierci, szczególnie rezolucję z dnia 7 października 2010 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając wspólne oświadczenie z dnia 10 października 2014 r., wystosowane przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Federikę Mogherini oraz sekretarza generalnego Rady Europy Thorbjørna Jaglanda, w sprawie Europejskiego i Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci,
  - uwzględniając protokoły 6 i 13 europejskiej konwencji praw człowieka,
  - uwzględniając art. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
  - uwzględniając wytyczne UE w sprawie kary śmierci,
  - uwzględniając obecnie aktualizowany unijny system kontroli wywozu produktów, które mogą być stosowane do wykonywania kary śmierci,
  - uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych (ICCPR) oraz jego dwa protokoły fakultatywne,
  - uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z 1984 r.,
  - uwzględniając badanie na temat wpływu ogólnoswiatowego problemu narkotyków na korzystanie z praw człowieka, opublikowane przez Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka we wrześniu 2015 r.,
  - uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, zwłaszcza rezolucję z dnia 18 grudnia 2014 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci (A/RES/69/186),
  - uwzględniając deklarację końcową przyjętą na 5. Światowym Kongresie Przeciw Karze Śmierci, który odbył się w Madrycie w dniach 12–15 czerwca 2013 r.,
  - uwzględniając Światowy i Europejski Dzień przeciwko Karze Śmierci obchodzony co roku w dniu 10 października,
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zniesienie kary śmierci na całym świecie jest jednym z głównych celów polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- B. mając na uwadze, że tematem przewodnim Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci w dniu 10 października 2015 r. jest „uświadamianie na temat stosowania kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami”;
- C. mając na uwadze, że według biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka ponad 160 państw członkowskich ONZ – o różnych systemach prawnych, tradycjach, kulturach i uwarunkowaniach religijnych – wniosło karę śmierci albo jej nie praktykuje;

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 E z 20.12.2011, s. 5.

Czwartek, 8 październik 2015

- D. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszymi danymi w 2014 r. na śmierć zostało skazanych co najmniej 2 466 osób w 55 krajach, co stanowi wzrost o niemal 23 % w porównaniu z 2013 r.; mając na uwadze, że w 2014 r. na świecie wykonano co najmniej 607 wyroków; mając na uwadze, że w tych danych liczbowych nie ujęto wielu osób, na których przypuszczalnie wykonano wyrok kary śmierci w Chinach – kraju, który nadal przeprowadza więcej egzekucji niż cała reszta świata i skazuje na śmierć kolejne tysiące osób; mając na uwadze, że w 2015 r. wyroki śmierci i egzekucje postępują w alarmującym tempie; mając na uwadze, że wzrost liczby wyroków kary śmierci jest ściśle związany z orzeczeniami sądów w masowych procesach w odpowiedzi na akty terroryzmu w takich krajach jak Egipt i Nigeria; mając na uwadze, że ponowne wprowadzenie kary śmierci jest rozważane w Czadzie i w Tunezji; mając na uwadze, że wyroki śmierci są nadal wydawane i wykonywane w niektórych stanach USA;
- E. mając na uwadze doniesienia o wyrokach skazujących na śmierć przez ukamienowanie w Pakistanie, Nigerii, Afganistanie, Iranie, Iraku, Sudanie, Somalii i Arabii Saudyjskiej oraz mając na uwadze, że w ostatnich latach setki kobiet zostały ukamienowane za cudzołóstwo; mając na uwadze, że ukamienowanie jako metoda wykonania kary śmierci jest uznawane za formę tortur;
- F. mając na uwadze, że w ustawodawstwie ośmiu państw (Mauretania, Sudan, Iran, Arabia Saudyjska, Jemen, Pakistan, Afganistan i Katar) przewiduje się karę śmierci za homoseksualizm, zaś prowincje Nigerii i Somalii oficjalnie stosują karę śmierci za akty seksualne z osobami tej samej płci;
- G. mając na uwadze, że kara śmierci jest często wykorzystywana przeciwko osobom mniej uprzywilejowanym, psychicznie chorym oraz członkom mniejszości narodowych i kulturowych;
- H. mając na uwadze, że 33 państwa stosują karę śmierci za przestępstwa związane z narkotykami, co prowadzi do około 1 000 egzekucji rocznie; mając na uwadze, że jak wiadomo, w 2015 r. karę śmierci za tego typu przestępstwa wykonywano w Chinach, Iranie, Indonezji i Arabii Saudyjskiej; mając na uwadze, że w 2015 r. karę śmierci w przypadku przestępstw związanych z narkotykami orzekano w Chinach, Indonezji, Iranie, Kuwejcie, Malezji, Arabii Saudyjskiej, na Sri Lance, w Zjednoczonych Emiratach Arabskich i w Wietnamie; mając na uwadze, że te przestępstwa mogą obejmować różne zarzuty związane z handlem narkotykami czy posiadaniem narkotyków;
- I. mając na uwadze, że w ostatnich 12 miesiącach odnotowano w skali światowej ponowny wzrost liczby wyroków kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami, przy czym znacznie wrosła liczba państw dokonujących egzekucji osób skazanych za przestępstwa narkotykowe, dążących do przywrócenia kary śmierci za tego typu przestępstwa lub znoszących stosowane od wielu lat moratoria na wykonywanie kary śmierci;
- J. mając na uwadze, że w pierwszej połowie 2015 r. Iran podobno wykonał egzekucję na 394 winnych przestępstw związanych z narkotykami, podczas gdy w całym roku 2014 wykonano 367 egzekucji; mając na uwadze, że w bieżącym roku w Arabii Saudyjskiej połowa wszystkich przypadków wykonania kary śmierci dotyczyła przestępstw związanych z narkotykami, podczas gdy w 2010 r. odsetek ten wynosił 4%; mając na uwadze, że w Pakistanie 112 osób oczekuje na wykonanie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami;
- K. mając na uwadze, że wielu obywateli państw członkowskich UE zostało poddanych egzekucji lub oczekuje na wykonanie wyroku w państwach trzecich w związku z przestępstwami związanymi z narkotykami;
- L. mając na uwadze, że według art. 6 ust. 2 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych karę śmierci można stosować wyłącznie w przypadku „najpoważniejszych przestępstw”; mając na uwadze, że Komitet Praw Człowieka ONZ i specjaliści sprawozdawcy ONZ ds. pozasądowych, doraźnych lub arbitralnych egzekucji oraz ds. tortur oświadczyli, iż kara śmierci nie powinna być orzekana w przypadkach przestępstw związanych z narkotykami; mając na uwadze, że obowiązkowa kara śmierci i jej stosowanie w przypadku przestępstw związanych z narkotykami jest niezgodne z międzynarodowym prawem i standardami;
- M. mając na uwadze, że Międzynarodowy Organ Kontroli Środków Odurzających nawołuje państwa stosujące karę śmierci do jej zniesienia w przypadku przestępstw związanych z narkotykami;

Czwartek, 8 października 2015

- N. mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie przekazały co najmniej 60 mln EUR na realizowane przez Biuro NZ ds. Narkotyków i Przystępczości (UNODC) programy walki z narkotykami skupiające się na zwalczaniu narkotyków w krajach, które aktywnie stosują karę śmierci za przestępstwa związane z narkotykami; mając na uwadze, że w niedawnych doniesieniach organizacji pozarządowych wyrażono niepokój w związku z faktem, iż finansowane z europejskich środków programy antynarkotykowe w państwach, w których obowiązuje kara śmierci, mogą zachęcać do wydawania wyroków kary śmierci i do ich wykonywania, oraz mając na uwadze, że doniesienia te wymagają oceny;
- O. mając na uwadze, że w ramach unijnego Instrumentu na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju (IcSP) i poprzedzającego go Instrumentu na rzecz Stabilności Komisja zainicjowała dwa regionalne działania na szeroką skalę mające na celu zwalczanie narkotyków – programy dotyczące szlaku kokainowego i szlaku heroinowego, które obejmują swoim zasięgiem kraje stosujące karę śmierci za przestępstwa związane z narkotykami; mając na uwadze, że na mocy art. 10 rozporządzenia w sprawie IcSP Komisja jest zobowiązana do stosowania wytycznych operacyjnych dotyczących przestrzegania praw człowieka i prawa humanitarne w działaniach mających na celu zwalczanie przestępczości zorganizowanej;
- ponownie potępia stosowanie kary śmierci oraz zdecydowanie popiera wprowadzenie moratorium na tę karę jako rozwiązanie zmierzające do jej zniesienia; po raz kolejny podkreśla, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do umocnienia godności ludzkiej oraz że ostatecznym celem UE jest powszechne zniesienie tej kary;
  - potępia wszelkie egzekucje – niezależnie od tego, gdzie mają miejsce; w dalszym ciągu jest głęboko zaniepokojony orzekaniem kary śmierci w przypadku nieletnich oraz osób upośledzonych umysłowo lub intelektualnie i wzywa do bezzwłocznego i definitywnego zaprzestania tej praktyki, która jest pogwałceniem międzynarodowych standardów praw człowieka; wyraża głęboki niepokój w związku z niedawnymi masowymi procesami, które doprowadziły do ogromnej liczby wyroków śmierci;
  - wyraża głębokie zaniepokojenie praktyką kamienowania, która nadal jest stosowana w szeregu krajów, oraz wzywa rządy tychże krajów do bezzwłocznego wprowadzenia przepisów zabraniających kamienowania;
  - wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) i państwa członkowskie, aby dalej zwalczały stosowanie kary śmierci oraz stanowczo wspierały moratorium stanowiące krok w kierunku jej zniesienia, aby nalegały na zniesienie tej kary na całym świecie oraz aby zdecydowanie wzywały kraje, które nadal stosują karę śmierci, do spełniania minimalnych standardów międzynarodowych, do ograniczenia zakresu i stosowania kary śmierci oraz do publikowania jasnych i rzetelnych danych na temat liczby wyroków i egzekucji; wzywa ESDZ do zachowania czujności w odniesieniu do rozwoju sytuacji we wszystkich krajach – zwłaszcza na Białorusi, która jest jedynym krajem europejskim nadal stosującym karę śmierci – oraz do wykorzystania wszystkich środków oddziaływania pozostających do jej dyspozycji;
  - z zadowoleniem przyjmuje zniesienie kary śmierci w niektórych stanach USA i zachęca UE do dalszego prowadzenia dialogu z USA w dążeniu do całkowitego zniesienia tej kary, tak aby wspólnie zająć się kwestią kary śmierci na całym świecie;
  - wzywa Komisję, aby w odniesieniu do pomocy i wsparcia politycznego zwróciła szczególną uwagę na kraje, które czynią postępy w procesie znoszenia kary śmierci lub zachęcają do powszechnego moratorium na jej wykonywanie; zachęca państwa członkowskie, UE, ONZ, państwa trzecie i inne organizacje regionalne do podejmowania dwustronnych i wielostronnych inicjatyw w kwestiach dotyczących kary śmierci;
  - przypomina, że kara śmierci jest niezgodna z takimi wartościami jak poszanowanie ludzkiej godności, wolność, demokracja, równość, praworządność i przestrzeganie praw człowieka, na których opiera się Unia, oraz że w związku z tym każde państwo członkowskie przywracające karę śmierci działałoby sprzecznie z Traktatami i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej;
  - jest szczególnie zaniepokojony coraz częstszym stosowaniem kary śmierci w kontekście walki z terroryzmem w szeregu krajów, a także możliwością ponownego wprowadzenia tej kary w innych krajach;

Czwartek, 8 październik 2015

9. potępia w szczególności stosowanie kary śmierci w celu wyeliminowania opozycji lub z powodu wierzeń, homoseksualizmu lub cudzołóstwa, bądź z innych przyczyn, które można by uznawać za trywialne lub w ogóle nie postrzegać jako przestępstwo; w związku z tym apeluje do państw uznających homoseksualizm za przestępstwo o niestosowanie kary śmierci pod tym zarzutem;
10. pozostaje w pełni przekonany co do tego, że wyroki śmierci nie zniechęcają do procederu handlu narkotykami i nie chronią jednostek przed nadużywaniem narkotyków; wzywa kraje, w których obowiązuje kara śmierci, do wprowadzenia alternatywnych kar w przypadku przestępstw związanych z narkotykami, które to kary skupią się w szczególności na programach profilaktyki narkotykowej i programach zmniejszania szkód;
11. ponawia kierowane do Komisji i państw członkowskich zalecenie, aby zniesienie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami było warunkiem wstępnym otrzymania pomocy finansowej, pomocy technicznej, wsparcia w zakresie budowania zdolności oraz wsparcia we wdrażaniu polityki antynarkotykowej;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do potwierdzenia niepodważalnej zasady, że europejska pomoc i wsparcie – w tym programy antynarkotykowe UNODC – nie mogą ułatwiać działań w zakresie egzekwowania prawa prowadzących do wydawania i wykonywania wyroków śmierci na osobach zatrzymanych w wyniku tych działań;
13. wzywa Komisję do wzmocnienia kontroli eksportu produktów, które mogą być wykorzystywane do wykonywania kary śmierci;
14. jest głęboko zaniepokojony brakiem przejrzystości wokół pomocy i wsparcia działalności antynarkotykowej, udzielanych przez Komisję i państwa członkowskie do celów operacji zwalczania narkotyków w krajach, które czynnie stosują karę śmierci za przestępstwa związane z narkotykami; domaga się, aby Komisja publikowała roczne sprawozdanie z finansowania programów antynarkotykowych w krajach utrzymujących karę śmierci za przestępstwa związane z narkotykami i przedstawiła w nim, jakie gwarancje dotyczące praw człowieka zastosowano w celu dopilnowania, aby finansowanie to nie umożliwiała skazywania na karę śmierci;
15. wzywa Komisję do wdrożenia bez dalszych opóźnień wytycznych operacyjnych określonych w art. 10 rozporządzenia w sprawie IcSP oraz do ich ścisłego stosowania w programach dotyczących szlaku kokainowego i heroinowego;
16. wzywa Komisję do zastosowania się do zalecenia zawartego w planie działania UE w zakresie walki z narkotykami (2013–2016), zgodnie z którym należy opracować i wdrożyć „wytyczne w zakresie praw człowieka i narzędzia oceny skutków” w celu dopilnowania, aby prawa człowieka były „skuteczne wbudowanie w zewnętrzne działania UE związane z narkotykami”;
17. wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie do określenia wytycznych dotyczących kompleksowej i skutecznej polityki europejskiej w zakresie kary śmierci w odniesieniu do dziesiątek europejskich obywateli oczekujących na wykonanie wyroku w państwach trzecich, która to polityka powinna obejmować solidne i wzmocnione mechanizmy z zakresu systemu identyfikacji, świadczenia pomocy prawnej i przedstawicielstwa dyplomatycznego;
18. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby podczas sesji specjalnej Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie ogólnowiatowego problemu narkotyków, która ma się odbyć w kwietniu 2016 r., podjęto problem stosowania kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami oraz potępiono stosowanie kary śmierci;
19. popiera wszystkie agencje ONZ, regionalne organy międzyrządowe i organizacje pozarządowe w ich nieustannych wysiłkach, aby zachęcić państwa do zniesienia kary śmierci; wzywa Komisję, aby kontynuowała projekty finansowania w tej dziedzinie za pośrednictwem Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka;
20. wyraża zadowolenie w związku z niedawnymi ratyfikacjami drugiego protokołu fakultatywnego do ICCPR dotyczącego zniesienia kary śmierci, w wyniku których liczba jego państw-stron wzrosła do 81; wzywa wszystkie państwa, które nie są stronami protokołu, aby go natychmiast ratyfikowały;
21. wzywa państwa członkowskie Rady Europy, które jeszcze nie ratyfikowały protokołów 6 i 13 europejskiej konwencji praw człowieka, aby to uczyniły, tak aby zapewnić skuteczne zniesienie kary śmierci w całym regionie reprezentowanym w Radzie Europy;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządowi państw członkowskich ONZ.

Czwartek, 8 października 2015

P8_TA(2015)0349

Wnioski wyciągnięte z katastrofy spowodowanej wyciekami czerwonego szlamu pięć lat po wypadku na Węgrzech

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie wniosków wyciągniętych z katastrofy spowodowanej wyciekami czerwonego szlamu pięć lat po wypadku na Węgrzech (2015/2801(RSP))

(2017/C 349/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zasady unijnej polityki ochrony środowiska zgodnie z art. 191 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności zasadę działania zapobiegawczego oraz zasadę „zanieczyszczający płaci”,
- uwzględniając Konwencję o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego (zwaną dalej „konwencją barcelońską”) oraz protokoły do niej,
- uwzględniając dyrektywę Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępującą decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych⁽²⁾ (europejski wykaz odpadów),
- uwzględniając decyzję Komisji 2014/955/UE z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniającą decyzję 2000/532/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z dyrektywą 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾,
- uwzględniając uzasadnioną opinię przekazaną przez Komisję Węgom w czerwcu 2015 r., wymagającą poprawy standardów ochrony środowiska na terenie innych składowisk czerwonego szlamu na Węgrzech⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającą dyrektywę 2004/35/WE⁽⁵⁾ („dyrektywa ws. odpadów kopalnianych”),
- uwzględniając zalecenie 2001/331/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r., przewidujące minimalne kryteria kontroli w zakresie kontroli środowiskowych w państwach członkowskich⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie przeglądu zalecenia 2001/331/WE przewidującego minimalne kryteria kontroli w zakresie kontroli środowiskowych w państwach członkowskich⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1386/2013/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety”⁽⁸⁾ (siódmy program działań w zakresie środowiska),
- uwzględniając dyrektywę 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽⁹⁾ („dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko”),

⁽¹⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 226 z 6.9.2000, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 370 z 30.12.2014, s. 44.

⁽⁴⁾ Komisja Europejska – nota faktyczna Postępowania o naruszenie – czerwiec kluczowe decyzje; http://europa.eu/rapid/press-release_MEMO-15-5162_en.htm

⁽⁵⁾ Dz.U. L 102 z 11.4.2006, s. 15.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 118 z 27.4.2001, s. 41.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 67.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

Czwartek, 8 październik 2015

- uwzględniając decyzję Komisji 2009/335/WE z dnia 20 kwietnia 2009 r. w sprawie technicznych wskazówek w celu ustanowienia gwarancji finansowej zgodnie z dyrektywą 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego ⁽¹⁾,
  - uwzględniając studium wykonalności Komisji Europejskiej dotyczące koncepcji ogólnounijnego mechanizmu opartego na podziale ryzyka wystąpienia katastrofy przemysłowej ⁽²⁾,
  - uwzględniając sprawozdanie pt. „Wyzwania i przeszkody we wdrażaniu dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko” (Sprawozdanie końcowe przygotowane dla Komisji Europejskiej – DG ds. Środowiska, 2013,
  - uwzględniając pytania do Rady i Komisji dotyczące wniosków wyciągniętych z katastrofy spowodowanej wyciekiem czerwonego szlamu, pięć lat po wypadku na Węgrzech (O-000096/2015 – B8-0757/2015 i O-000097/2015 – B8-0758/2015),
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 4 października 2010 r. pęknięcie zbiornika na odpady na Węgrzech spowodowało wypłynięcie prawie miliona metrów sześciennych wysoce zasadowego czerwonego szlamu, który zalał kilka wsi, zabił 10 osób, ranił prawie 150 i zanieczyścił szerokie połacie ziemi, w tym cztery obszary Natura 2000;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą Rady 91/689/EWG czerwony szlam w przedmiotowym zbiorniku na odpady zaliczał się do odpadów niebezpiecznych;
- C. mając na uwadze, że decyzja Komisji 2014/955/UE jasno pokazuje, że czerwony szlam, wobec braku dowodu przeciwnego, powinien zostać zaszeregowany do kategorii odpady niebezpieczne; mając na uwadze, że decyzja wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 2015 r.;
- D. mając na uwadze, że istnieje ryzyko, iż w przeszłości czerwony szlam był błędnie sklasyfikowany jako odpad inny niż odpad niebezpieczny również w innych państwach członkowskich, co doprowadziło do wydawania błędnych zezwoleń;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą ws. odpadów kopalnianych, która ustanawia wymogi bezpieczeństwa w gospodarowaniu odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego, między innymi w oparciu o najlepsze dostępne techniki, czerwony szlam jest odpadem przemysłu wydobywczego;
- F. mając na uwadze, że inne rodzaje działalności w przemyśle wydobywczym (np. stosowanie cyjanku przy wydobyciu złota) lub nieodpowiednia utylizacja niebezpiecznych odpadów w niektórych państwach członkowskich również powodują poważne problemy związane z zanieczyszczeniem środowiska;
- G. mając na uwadze, że zalecenie 2001/331/WE ma na celu zwiększenie zgodności i przyczynianie się do spójniejszego wdrażania i egzekwowania przepisów UE z zakresu ochrony środowiska;
- H. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 20 listopada 2008 r. Parlament określił wdrażanie przepisów z zakresu ochrony środowiska w państwach członkowskich jako niepełne i niespójne oraz wezwał Komisję do przedstawienia przed końcem 2009 r. wniosku ustawodawczego dotyczącego kontroli środowiskowych;
- I. mając na uwadze, że siódmy program działań w zakresie środowiska przewiduje, że UE rozszerzy wymogi dotyczące kontroli i nadzoru na więcej przepisów z zakresu ochrony środowiska oraz dodatkowo rozwinie potencjał wsparcia dla kontroli na szczeblu UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 21.4.2009, s. 25.

⁽²⁾ Studium badające wykonalność utworzenia funduszu pokrywającego koszty odpowiedzialności za środowisko i strat powstałych w wyniku katastrof przemysłowych. Sprawozdanie końcowe. Komisja Europejska, DG ENV, 17 kwietnia 2013 r.; <http://ec.europa.eu/environment/archives/liability/eld/eldfund/pdf/Final%20report%20ELD%20Fund%20BIO%20for%20web2.pdf>

Czwartek, 8 października 2015

- J. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko ma na celu ustanowienie ram odpowiedzialności za środowisko w oparciu o zasadę „zanieczyszczający płaci” oraz nakłada na państwa członkowskie obowiązek wspierania rozwoju instrumentów i rynków zabezpieczeń finansowych przez odpowiednie podmioty gospodarcze i finansowe; mając na uwadze, że art. 18 ust. 2 stanowi, że Komisja ma obowiązek przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie przed dniem 30 kwietnia 2014 r.; sprawozdanie to nie zostało jeszcze przedłożone;
- K. mając na uwadze, że w przygotowanym dla Komisji sprawozdanie z 2013 r. w sprawie wdrażania dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko stwierdzono, że „w wyniku transpozycji dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko do prawa krajowego państw członkowskich nie stworzono równych warunków działania, lecz powstał zlepek systemów odpowiedzialności służących zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawianiu w całej UE”;
- L. mając na uwadze, że w 2010 r. w reakcji na katastrofę spowodowaną wyciekami czerwonego szlamu Komisja oświadczyła, że ponownie się zastanowi nad wprowadzeniem zharmonizowanych obowiązkowych zabezpieczeń finansowych, nawet przed przeglądem dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko, który miał się odbyć w 2014 r.;
1. zauważa, że katastrofa spowodowana wyciekami czerwonego szlamu w 2010 r. była największą katastrofą przemysłową na Węgrzech i pragnie uczcić pamięć ofiar z okazji 5. rocznicy tego tragicznego wydarzenia;
  2. zauważa szybką i skuteczną interwencję władz krajowych na etapie reagowania na kryzys oraz olbrzymie wysiłki podjęte przez społeczeństwo obywatelskie w czasie tej bezprecedensowej katastrofy;
  3. przypomina, że Węgry uruchomiły unijny mechanizm ochrony ludności i przyjęły europejski zespół ekspertów, których zadaniem było przygotowanie zaleceń, między innymi dotyczących tego, jak wypracować optymalne rozwiązania na rzecz likwidacji i łagodzenia szkód;
  4. zauważa, że katastrofa spowodowana wyciekami czerwonego szlamu może być powiązana z niedostatecznym wdrożeniem przepisów UE, brakami w inspekcjach, lukami w odnośnym prawodawstwie UE oraz działalnością operatora obiektu;
  5. wyraża zaniepokojenie tym, że w ciągu minionych pięciu lat najwyraźniej nie wyciągnięto żadnych wniosków, gdyż odnośne przepisy UE i międzynarodowe konwencje są nadal wdrażane niedostatecznie i nadal występują braki w inspekcjach, nie usunięto też prawie żadnej z luk w odnośnych przepisach UE;
  6. uważa dyrektywę ws. odpadów kopalnianych oraz europejski wykaz odpadów za obszary, które powinny budzić szczególne zaniepokojenie;
  7. jest zaniepokojony faktem, że podobne obiekty istnieją w innych państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by zostały przeprowadzone odpowiednie kontrole;
  8. wzywa państwa członkowskie, w których znajdują się zbiorniki z czerwonym szlamem, aby sprawdziły, czy czerwony szlam został odpowiednio sklasyfikowany jako odpad niebezpieczny oraz jak najszybciej dokonały przeglądu wszelkich zezwoleń bazujących na złej klasyfikacji; wzywa Komisję, by zagwarantowała, że państwa członkowskie podejmą działania i złożą Komisji stosowne sprawozdania oraz wzywa Komisję, aby do końca 2016 r. opublikowała sprawozdanie z działań podjętych przez państwa członkowskie;
  9. uważa, że kluczowe znaczenia ma położenie większego nacisku na zapobieganie katastrofom, pamiętając, że podobne klęski ekologiczne miały również miejsce w innych państwach członkowskich;
  10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz zagwarantowania pełnego wdrożenia i właściwego stosowania wszystkich odnośnych przepisów UE oraz wszystkich odnośnych konwencji międzynarodowych, nie tylko w odniesieniu do produkcji aluminium i bezpiecznego dla środowiska postępowania z czerwonym szlamem, ale również bezpiecznego dla środowiska gospodarowania niebezpiecznymi odpadami ogólnie;

Czwartek, 8 października 2015

11. podkreśla, że należy rygorystycznie stosować najlepsze dostępne techniki w gospodarowaniu odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz wzywa do całkowitego przejścia do końca 2016 r. na stosowanie technologii składowania suchych odpadów surowcowych i jednocześnie dopilnowania, aby nie prowadziło to do zanieczyszczenia powietrza lub wody;
12. wzywa Komisję, by położyła większy nacisk na badania i rozwój w zakresie zapobiegania odpadom niebezpiecznym i przetwarzania ich;
13. wzywa Komisję, by opracowała wytyczne dla przeprowadzania testów warunków skrajnych w istniejących kopalniach z dużymi zbiornikami z czerwonym szlamem;
14. uważa, że skuteczne zapobieganie zanieczyszczeniom wymaga surowych zasad dotyczących kontroli środowiskowych i odpowiednich działań gwarantujących ich stosowanie;
15. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia ich krajowych organów ds. kontroli środowiskowych, by umożliwić im przeprowadzanie przejrzystych, regularnych i systematycznych kontroli obiektów przemysłowych, gwarantując między innymi ich niezależność, zapewniając odpowiednie środki i jasno określając obowiązki oraz zachęcając do ściślejszej współpracy i skoordynowanych działań;
16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do lepszego nadzoru w oparciu o istniejące wiążące i niewiążące instrumenty, unikając jednocześnie niepotrzebnych obciążeń administracyjnych;
17. po raz kolejny wzywa Komisję, by wystąpiła z wnioskiem ustawodawczym dotyczącym kontroli środowiskowych, które nie nakładają żadnych dodatkowych obciążeń finansowych na przemysł;
18. wzywa Komisję, by rozszerzyła zakres obowiązujących kryteriów kontroli dla państw członkowskich, tak by objęły one większą część dorobku Unii z zakresu ochrony środowiska, oraz rozwinęła potencjał wsparcia dla kontroli środowiskowych na szczeblu UE;
19. wyraża zaniepokojenie, że znaczne różnice pomiędzy systemami odpowiedzialności w UE mogą osłabić wspólne standardy i narazić niektóre państwa członkowskie i regiony na większe ryzyko katastrof ekologicznych i ich konsekwencje finansowe;
20. wyraża ubolewanie, że Komisja nie przedłożyła jeszcze sprawozdania zgodnie z dyrektywą w sprawie odpowiedzialności za środowisko; wzywa Komisję, by uczyniła to do końca 2015 r.;
21. wzywa Komisję, aby zagwarantowała, w czasie trwającego przeglądu w sprawie odpowiedzialności za środowisko, że wniosek dotyczący przeglądu w pełni wdraża zasadę „zanieczyszczający płaci”;
22. wzywa Komisję, by zbadała, jak decyzja Komisji 2009/335/EWG była wdrażana w państwach członkowskich i czy pułapy ustalonych instrumentów zabezpieczeń finansowych są wystarczające; wzywa Komisję, by zaproponowała zharmonizowane obowiązkowe zabezpieczenia finansowe;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zagwarantowały przejrzystość finansowych aspektów środków zaradczych w przypadku katastrof środowiskowych, w tym odszkodowań dla ofiar;
24. wzywa Komisję do sporządzenia wniosku ustawodawczego w sprawie dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zgodnie z postanowieniami siódmego programu działań w zakresie środowiska; wzywa Komisję, by uczyniła to przed końcem 2016 r.;
25. podkreśla znaczenie włączania lokalnych władz, obywateli i społeczeństwa obywatelskiego w proces decyzyjny dotyczący składowania odpadów niebezpiecznych i planowania środków zarządzania ryzykiem;

Czwartek, 8 października 2015

26. zwraca się do odpowiedzialnych organów, by regularnie informowały społeczeństwo o stanie zanieczyszczenia i możliwym wpływie na faunę i florę oraz na zdrowie lokalnej ludności;
  27. zwraca się do Komisji, by dalej opracowywała koncepcję ogólnounijnego mechanizmu opartego na podziale ryzyka wystąpienia katastrofy przemysłowej – z pełnym poszanowaniem zasady „zanieczyszczający płaci” – by pokrywać ewentualne koszty wykraczające poza wysoki poziom obowiązkowych zabezpieczeń finansowych;
  28. uważa, że taki specjalny unijny mechanizm oparty na podziale ryzyka wystąpienia katastrofy przemysłowej powinien obejmować również środki zaradcze odnoszące się do starych obciążeń dla środowiska, które nadal stanowią zagrożenie dla społeczeństwa, a ze względu na obowiązujące ramy prawne nie istnieje obiektywny podmiot obiektywnie odpowiedzialny, który mógłby pokryć koszty środków zaradczych;
  29. zwraca uwagę na znaczenie współpracy i solidarności na poziomie UE w przypadku katastrof środowiskowych i przemysłowych;
  30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.
-

Czwartek, 8 października 2015

P8_TA(2015)0350

Odnowienie planu działania UE w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie odnowienia planu działania UE w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście rozwoju (2015/2754(RSP))

(2017/C 349/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) ustanawiające równość płci jako jedną z głównych zasad, na których opiera się UE,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w którym ustanowiono zasadę spójności polityki na rzecz rozwoju, która wymaga uwzględniania celów współpracy na rzecz rozwoju w ramach strategii, które mogą wywierać wpływ na kraje rozwijające się,
- uwzględniając IV światową konferencję w sprawie kobiet, która odbyła się w Pekinie we wrześniu 1995 r., pekińską deklarację i platformę działania, a także późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na sesjach specjalnych ONZ „Pekin + 5”, „Pekin + 10”, „Pekin + 15” i „Pekin + 20”, dotyczące dalszych działań i inicjatyw mających na celu wdrożenie pekińskiej deklaracji i platformy działania, odpowiednio z dnia 9 czerwca 2000 r., 11 marca 2005 r., 2 marca 2010 r. i 9 marca 2015 r.,
- uwzględniając realizację programu działań Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju, która odbyła się w Kairze w 1994 r., podczas której społeczność światowa uznała i potwierdziła, że zdrowie reprodukcyjne i seksualne oraz prawa reprodukcyjne mają fundamentalne znaczenie dla zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając strategię UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015 (COM(2010)0491),
- uwzględniając plan działania UE w zakresie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście rozwoju (2010–2015), sprawozdanie z jego wykonania za 2013 r. (SWD(2013)0509) i konkluzje Rady w tej sprawie z dnia 19 maja 2014 r., a także sprawozdanie z jego wykonania za 2014 r. (SWD(2015)0011),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 maja 2015 r. w sprawie płci w kontekście rozwoju i w sprawie nowego globalnego partnerstwa na rzecz eliminacji ubóstwa i osiągnięcia zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 ⁽¹⁾,
- uwzględniając ocenę wsparcia UE na rzecz równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet w krajach partnerskich ⁽²⁾,
- uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) z dnia 18 grudnia 1979 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0059.

⁽²⁾ https://ec.europa.eu/europeaid/evaluation-eu-support-gender-equality-and-womens-empowerment-partner-countries-final-report_en

Czwartek, 8 października 2015

- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000 r.) i 1820 (2008 r.) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
  - uwzględniając pytania skierowane do Rady i Komisji w sprawie odnowienia planu działania UE w zakresie równości płci i wzmacniania pozycji kobiet w kontekście rozwoju (O-000109/2015 – B8-0762/2015 i O-000110/2015 – B8-0763/2015),
  - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska (UE) ma obowiązek promowania równości płci i dbania o uwzględnianie aspektu płci we wszystkich swoich działaniach; mając na uwadze, że równouprawnienie płci i upodmiotowienie kobiet jest warunkiem wstępnym realizacji celów zrównoważonego rozwoju po roku 2015, a także odrębną kwestią praw człowieka, którą należy realizować niezależnie od płynących z niej korzyści dla rozwoju i wzrostu; mając na uwadze, że przemoc na tle płciowym jest poważnym naruszeniem praw człowieka i nigdy nie można jej uzasadniać religią, kulturą lub tradycją;
- B. mając na uwadze, że w wyniku 20-letniego przeglądu realizacji pekińskiej deklaracji i platformy działania stwierdzono, iż postępy w dążeniu do równości płci i równouprawnienia kobiet były powolne i nierównomierne, a żaden kraj na świecie nie przewyżczył w pełni różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn; mając na uwadze, że przegląd wykazał, iż do braku postępów przyczyniło się niezmiennie i chronicznie niedoinwestowanie równości płci i równouprawnienia kobiet;
- C. mając na uwadze, że dwa milenijne cele rozwoju (MCR), które wyraźnie dotyczą praw kobiet – a mianowicie promowanie równości płci i upodmiotowienie kobiet (MCR 3) oraz poprawa opieki zdrowotnej nad matkami (MCR 5) – pozostają w dużej mierze nieosiągnięte; mając na uwadze, że według szacunków każdego dnia na świecie umiera około 800 kobiet wskutek powikłań w czasie ciąży lub porodu, mając na uwadze, że około 222 miliony kobiet w krajach rozwijających się nie mają dostępu do bezpiecznych i nowoczesnych metod planowania rodziny, podczas gdy odsetek pomocy rozwojowej przeznaczonej na planowanie rodziny w ramach całkowitych ogólnych środków pomocowych na politykę zdrowotną zmniejsza się;
- D. mając na uwadze, że ubóstwo na świecie dotyka w większości kobiet oraz gospodarstw domowych prowadzonych przez kobiety; mając na uwadze rosnącą bezbronność kobiet żyjących na marginesie społecznym; mając na uwadze, że 62 mln młodych dziewcząt na świecie nie uczęszcza do szkoły;
- E. mając na uwadze, że jedna na trzy kobiety na świecie prawdopodobnie doświadczy przemocy fizycznej i seksualnej w pewnym momencie swojego życia; mając na uwadze, że co roku 14 mln dziewcząt jest zmuszanych do zawarcia małżeństwa; mając na uwadze, że UE uznaje prawo każdej osoby do posiadania pełnej kontroli oraz swobodnego decydowania – w sposób wolny od dyskryminacji, przymusu i przemocy – w odniesieniu do kwestii dotyczących jej seksualności oraz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;
- F. mając na uwadze, że według doniesień Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD)⁽¹⁾ inwestycje są „zdecydowanie niewystarczające do osiągnięcia równości płci” mimo trzykrotnego zwiększenia przez jej członków pomocy przeznaczonej na ten cel do poziomu 28 mld USD w 2012 r.; mając na uwadze, że finansowanie związane z płcią koncentruje się głównie na sektorach społecznych, pozostawiając niedoinwestowanie sektorów gospodarczych i produkcyjnych, podczas gdy analizy OECD pokazują, że inwestycje w równouprawnienie płci przynoszą największe korzyści ze wszystkich inwestycji rozwojowych;

⁽¹⁾ https://europa.eu/eyd2015/sites/default/files/users/Madara.Silina/from_commitment_to_action_financing_for_gewe_in_sdgs_oecd.pdf

Czwartek, 8 październik 2015

G. mając na uwadze, że 2,5 miliarda ludzi, w większości kobiety i młodzież, pozostaje wykluczonych z formalnego sektora finansowego,

Radykalna zmiana w drugim planie działania w zakresie równości płci

1. uważa, że wyniki oceny pierwszego planu działania w zakresie równości płci wskazują, iż wyraźnie potrzebna jest radykalna zmiana działań UE w zakresie równości płci i równouprawnienia kobiet oraz że potrzebujemy nowych zobowiązań politycznych ze strony Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Komisji w celu poprawy wyników; podkreśla znaczenie wdrożenia głównych zaleceń z tej oceny w następnym planie działania w zakresie równości płci, począwszy od kompleksowej odpowiedzi w dziedzinie zarządzania;

2. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, aby wraz z nowym planem działania zapoczątkować zmianę podejścia, oraz uważa w związku z tym, że drugi program działania w zakresie równości płci powinien mieć formę komunikatu Komisji; wyraża ubolewanie, że drugi program działania w zakresie równości płci został przedstawiony, jako wspólny dokument roboczy, a nie komunikat; wzywa Komisję oraz ESDZ do niezwłocznego rozpoczęcia wykonywania nowego planu, aby umożliwić osiągnięcie konkretnych wyników, jako część szerszego zobowiązania Unii dotyczącego równości płci i równouprawnienia kobiet w ramach celów zrównoważonego rozwoju, oraz do konsultowania się z Parlamentem w toku tego procesu;

3. uważa, że drugi program działania w zakresie równości płci powinien koncentrować się na wszystkich aspektach polityki zewnętrznej UE – współpracy na rzecz rozwoju, pomocy humanitarnej, handlu, prawach człowieka, sprawach zagranicznych i kwestiach migracji i azylu, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju – oraz powinien mieć jednakowe zastosowanie do krajów rozwijających się, krajów objętych polityką sąsiedztwa oraz polityką rozszerzenia;

4. uważa, że równość płci i równouprawnienie kobiet powinno należeć do podstawowej działalności instytucji UE poprzez jasne obowiązki w zakresie zarządzania, zarówno w administracji centralnej, jak i w delegaturach UE; podkreśla fakt, że szefowie delegatur, kierownicy działów oraz kadra kierownicza wyższego szczebla powinna być odpowiedzialna za sprawozdawczość, monitorowanie i ocenę polityki na rzecz równości płci i równouprawnienia kobiet oraz że problematykę płci należy włączyć do opisu zakresu obowiązków i do szkoleń dla wszystkich pracowników;

5. uważa, że wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa powinna zadbać o to, aby wszyscy komisarze odpowiedzialni za działania zewnętrzne wykazali się zdolnościami przywódczymi niezbędnymi do zapewnienia pomyślnej realizacji drugiego planu działania w zakresie równości płci; z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady z maja 2015 r., w których podkreśla się zobowiązanie państw członkowskich do planu transformacji na rzecz praw kobiet i dziewcząt; podkreśla potrzebę komplementarności pomiędzy działaniami Komisji/ESDZ a działaniami państw członkowskich;

6. ubolewa nad faktem, że kwestie płci nie zostały omówione w rocznym sprawozdaniu DG DEVCO za 2014 r., i apeluje o włączenie kwestii równości płci i równouprawnienia kobiet do rocznych sprawozdań wszystkich dyrekcji generalnych Komisji zajmujących się działaniami zewnętrznymi, a w przyszłości także ESDZ; wzywa wszystkie delegatury UE, aby składały roczne sprawozdanie w sprawie programu działań w zakresie równości płci oraz aby przedstawiały podsumowanie osiągniętych postępów w zakresie równości płci i równouprawnienia kobiet w swoich sprawozdaniach rocznych, przeglądach śródkresowych i ocenach na szczeblu krajowym; uważa, że wyniki należy ująć w monitorowaniu ukierunkowanym na wyniki (ROM);

7. zauważa, że śródkresowy przegląd dokumentów programowych instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI), który odbędzie się w 2017 r., stanowi dobrą okazję do oceny wpływu programów finansowanych przez DCI na kobiety i dziewczęta, do wyraźnego wskazania, jaką część programów finansowanych z DCI stanowią programy na rzecz kobiet i dziewcząt, oraz do dokonania niezbędnych przesunięć, o ile okaże się to konieczne;

Czwartek, 8 października 2015

8. przypomina o unijnej zasadzie spójności polityki na rzecz rozwoju i podkreśla znaczenie spójności polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE oraz konieczność zapewnienia spójności między nowym planem działania w zakresie równości płci a kolejnym planem działania dotyczącym praw człowieka i demokracji; podkreśla, że równość płci musi stanowić systematyczny i integralny element wszystkich dialogów dotyczących praw człowieka między UE a państwami trzecimi; wzywa ESDZ do ustanowienia dialogów w dziedzinie równości płci obok dialogów dotyczących praw człowieka z państwami trzecimi;

9. przypomina, że pełna koordynacja między służbami centralnymi, delegaturami i ambasadami państw członkowskich – z wykorzystaniem opisów krajowej struktury płci i innych narzędzi – ma zasadnicze znaczenie dla skutecznego wdrożenia drugiego planu działania w zakresie równości płci; podkreśla w tym kontekście, że przegląd krajowego planowania EFR stanowi okazję do dopilnowania pełnego wdrożenia drugiego planu działania w zakresie równości płci oraz do dokonania ewentualnych dostosowań;

Gromadzenie danych i cele

10. domaga się skuteczniejszych strategii wdrażania i nalega na stosowanie ilościowych i jakościowych wskaźników uwzględniających kwestie płci, a także na systematyczne i terminowe gromadzenie danych segregowanych według kryterium płci w odniesieniu do beneficjentów i uczestników wszystkich działań, jako element procesu monitorowania i oceny; podkreśla, że dane powinny być udostępniane publicznie w celu zapewnienia odpowiedzialności finansowej i przejrzystości; uważa, że sprawozdawczość powinna być dostosowana i włączona do ugruntowanych systemów monitorowania i oceny, takich jak ramy wyników Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DEVCO); podkreśla konieczność inwestowania w statystyki krajowe i wzywa wszystkie państwa członkowskie do ustanowienia systemów monitorowania uwzględniających problematykę płci;

11. zwraca się do delegatur UE i ambasad państw członkowskich o wysunięcie na pierwszy plan wysokiej jakości analizy pod kątem płci i inwestowanie w tę analizę jako podstawę strategii i programowania krajowego; uważa, że UE powinna dokonać przeglądu krajowych planów orientacyjnych pod kątem nowego planu działania w zakresie równości płci;

12. uznaje, że dziewczęta i młode kobiety znajdują się w szczególnie niekorzystnej sytuacji i są szczególnie narażone, oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie dziewczętom dostępu do edukacji, umożliwienie im życia bez przemocy oraz usunięcie dyskryminacyjnych przepisów i praktyk, a także wzmocnienie pozycji dziewcząt i młodych kobiet na całym świecie;

13. podkreśla potrzebę jasnych celów i wskaźników, mierzonych i segregowanych według płci, wieku, niepełnosprawności i innych czynników, a także lepszego śledzenia przydziałów budżetowych; podkreśla, że cele i metodologia monitorowania powinny być dostosowane do globalnych ram rozwoju po 2015 r. i innych stosownych ram międzynarodowych;

14. podkreśla, że UE musi wskazać i zapewnić wystarczające zasoby finansowe i ludzkie do realizacji swoich zobowiązań dotyczących równości płci i równouprawnienia kobiet; podkreśla znaczenie uwzględniania aspektu płci w finansach publicznych poprzez opracowywanie budżetu z uwzględnieniem problematyki płci i nierówności;

Kluczowe aspekty nowego planu działania w zakresie równości płci

15. uważa, że plan działania musi odnieść się do przeszkód na drodze ku pełnemu wdrożeniu wytycznych UE w sprawie aktów przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz do eliminacji wszelkich form przemocy; wzywa do opracowania kompleksowego podejścia UE do przemocy wobec kobiet, z uwzględnieniem większych wysiłków i środków na rzecz zapobiegania wszystkim dyskryminującym praktykom wobec kobiet oraz wyeliminowania tych praktyk, jak również zwalczania i ścigania wszelkich form przemocy, w tym handlu ludźmi, okaleczania żeńskich narządów płciowych, przymusowej sterylizacji, wymuszonej ciąży, ludobójstwa ze względu na płeć, przemocy domowej i gwałtu małżeńskiego, małżeństw zawieranych w wieku dziecięcym, wczesnych i przymusowych małżeństw oraz przemocy na tle płciowym w sytuacjach konfliktu i po jego zakończeniu; apeluje o opracowanie konkretnych działań UE w celu wzmocnienia praw poszczególnych grup kobiet, ze szczególnym uwzględnieniem młodzieży, migrantów, kobiet zarażonych wirusem HIV, lesbijek, gejų, osób biseksualnych, transpłciowych i interseksualnych (LGBTI) oraz osób niepełnosprawnych;

16. podkreśla znaczenie zwiększenia dostępu dziewcząt do edukacji na wszystkich szczeblach i usunięcia barier w uczeniu się związanych z płcią;

Czwartek, 8 październik 2015

17. podkreśla fakt, że należy wykorzystać stosowanie gwałtu jako narzędzia walki i ucisku, a także że UE musi wywierać presję na rządy państw trzecich i wszystkie zainteresowane strony w regionach, gdzie ma miejsce taka przemoc ze względu na płeć, tak aby ukrócić tę praktykę, postawić sprawców przed sądem i pracować z ofiarami, poszkodowanymi kobietami i społecznościami, aby pomóc im wyzdrowieć i otrząsnąć się z traumy;

18. zwraca uwagę na trudną sytuację kobiet migrujących, uchodźców i osób ubiegających się o azyl oraz konieczność zapewnienia im szczególnej ochrony; wzywa do przyjęcia szczególnych środków w celu wzmocnienia i pełnego zagwarantowania praw kobiet ubiegających się o azyl; apeluje o odważne działania na szczeblu europejskim, aby poradzić sobie z trwającym kryzysem migracji i uchodźców, w tym o całościowe i uwzględniające kwestię płci podejście do migracji i azylu, które będzie spójne we wszystkich państwach członkowskich;

19. uznaje, że zdrowie należy do praw człowieka; podkreśla znaczenie powszechnego dostępu do opieki zdrowotnej i ubezpieczenia zdrowotnego, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego i wiążących się z nim praw, jak uzgodniono w oparciu o program działań Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju oraz pekińską platformę działania; apeluje w związku z tym o dalsze starania na rzecz zwiększenia dostępu kobiet do zdrowia i edukacji zdrowotnej, planowania rodziny, opieki prenatalnej oraz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, szczególnie w celu zajęcia się w dużej mierze niezrealizowanym MCR 5 dotyczącym zdrowia matek, w tym ograniczenia umieralności niemowląt i dzieci; wskazuje, że dostęp ten przyczynia się do realizacji wszystkich celów rozwoju związanych ze zdrowiem; w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem zwłaszcza konkluzje Rady z maja 2015 r.;

20. podkreśla potrzebę stworzenia przyjaznego środowiska, zwłaszcza poprzez zniesienie przeszkód społecznych i prawnych w dostępie kobiet do środków produkcji, w tym do ziemi oraz zasobów naturalnych i ekonomicznych, promowanie włączenia finansowego, odpowiednich standardów pracy, ochrony socjalnej z uwzględnieniem aspektu płci oraz równego wynagrodzenia za pracę o równej wartości;

21. uważa, że przedsiębiorstwa mają do odegrania ważną rolę w pogłębianiu równouprawnienia poprzez działania, które przyczyniają się do wzmocnienia ekonomicznej pozycji kobiet i ich praw gospodarczych, takie jak zapewnienie kobietom godnej pracy, równego wynagrodzenia, dostępu do finansów i bankowości oraz możliwości udziału w kierownictwie i podejmowaniu decyzji, jak również poprzez ochronę przed dyskryminacją i nadużyciami w miejscu pracy oraz poprzez społeczną odpowiedzialność przedsiębiorstw uwzględniającą aspekt płci; w tym kontekście apeluje o większe wsparcie dla lokalnych MŚP, zwłaszcza dla kobiet prowadzących działalność gospodarczą, aby umożliwić im czerpanie korzyści ze wzrostu gospodarczego, którego motorem jest sektor prywatny; podkreśla pozytywną rolę, jaką w dziedzinie wzmocnienia ekonomicznej pozycji kobiet i ich integracji nadal odgrywają mikrofinanse, przedsiębiorczość społeczna i alternatywne modele biznesowe takie jak towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych i spółdzielnie;

22. uznaje potrzebę zapobiegania dyskryminacji kobiet ze względu na małżeństwo i macierzyństwo oraz skutecznego zapewnienia im prawa do pracy;

23. zauważa, że upodmiotowienie kobiet i bezpieczeństwo żywnościowe wzajemnie się wspierają; podkreśla potrzebę wzmocnienia pozycji kobiet wiejskich poprzez przeciwdziałanie dyskryminacji w dostępie do gruntów, wody, edukacji, szkolenia, rynków i usług finansowych; wzywa do znacznego zwiększenia inwestycji publicznych w rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich, ze zwróceniem szczególnej uwagi na drobnych producentów rolnych, spółdzielnie rolnicze i sieci rolników;

24. podkreśla potrzebę włączenia kobiet do rozwijających się sektorów gospodarki, które są ważne dla zrównoważonego rozwoju, w tym do sektorów zielonej gospodarki i gospodarki o obiegu zamkniętym, energii odnawialnej i ICT, oraz reprezentacji kobiet w tych sektorach;

25. przypomina o istotnej roli, jaką we wzmacnianiu pozycji kobiet i dziewcząt w życiu społecznym, gospodarczym, kulturalnym i politycznym odgrywa edukacja formalna i nieformalna; podkreśla potrzebę opracowania unijnej strategii edukacyjno-rozwojowej, która będzie szeroko uwzględniała aspekty płci, zwłaszcza w dziedzinie edukacji na rzecz zrównoważonego rozwoju, pojednania po konflikcie, uczenia się przez całe życie i szkolenia zawodowego, nauki, technologii, inżynierii i matematyki oraz roli sztuki w wymianie międzykulturowej;

Czwartek, 8 października 2015

26. podkreśla znaczenie zwiększenia udziału kobiet w kształtowaniu i wdrażaniu ram na okres po 2015 r.; apeluje o zwiększenie wsparcia finansowego na rzecz organizacji walczących o prawa kobiet, środków politycznych i środków budowania zdolności mających na celu zaangażowanie i zwiększenie stałego udziału oddolnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a zwłaszcza organizacji kobiet, w konsultacjach z zainteresowanymi stronami na szczeblach lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym;
27. zauważa, że plan działania w zakresie równości płci musi uwzględniać sytuację osób LGBTI w państwach trzecich oraz wspieranie i ochronę praw osób LGBTI;
28. podkreśla znaczenie poprawy sytuacji prawnej kobiet i zwiększenia ich dostępu do wymiaru sprawiedliwości dzięki reformie prawa uwzględniającej aspekty płci; uważa, że ukierunkowane finansowanie na rzecz równości płci w zakresie pomocy prawnej pomaga wzmocnić praworządność;
29. wzywa UE do promowania większego udziału kobiet w procesach utrzymywania i budowania pokoju oraz w wojskowych i cywilnych misjach zarządzania kryzysowego UE; ponawia w związku z tym swój apel do UE o propagowanie rezolucji nr 1325 (2000) i 1820 (2008) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz apeluje o włączenie perspektywy płci i praw kobiet we wszystkie inicjatywy pokojowe i dotyczące bezpieczeństwa;
30. wzywa UE do propagowania podstawowych praw człowieka kobiet i dziewcząt zagwarantowanych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; w tym kontekście kładzie nacisk na potrzebę zapewnienia ochrony prawa do życia i godności wszystkich kobiet i dziewcząt dzięki aktywnemu zwalczaniu szkodliwych praktyk takich jak ludobójstwo ze względu na płeć;
31. podkreśla znaczenie środków wzmocnienia przywództwa oraz uczestnictwa kobiet i organizacji walczących o prawa kobiet w sferze publicznej i prywatnej; wzywa do wzmocnienia wysiłków na rzecz zwiększenia udziału kobiet i organizacji walczących o prawa kobiet w życiu politycznym, zwłaszcza poprzez uwzględnienie takich starań we wszystkich programach wspierania demokracji, w tym w kompleksowym podejściu Parlamentu do wspierania demokracji;
32. podkreśla potrzebę angażowania mężczyzn i chłopców oraz propagowania ich czynnego udziału w działaniach na rzecz eliminacji dyskryminujących norm społecznych, zwalczania stereotypów płci i przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz potrzebę propagowania odpowiedzialności mężczyzn i chłopców za te działania;
- o
o o
33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz organizacji ONZ Kobiety.
-

Czwartek, 8 październik 2015

P8_TA(2015)0351

Równość szans oraz równe traktowanie kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (2014/2160(INI))

(2017/C 349/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 8, art. 10, art. 19 i art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾ (wersja preredagowana),
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 7 marca 2014 r. w sprawie wzmocnienia zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn dzięki przejrzystości,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2013 r. zatytułowany „Sprawozdanie dotyczące stosowania dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana)” (COM(2013)0861),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2010 r. zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015” (COM(2010)0491),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 marca 2010 r. zatytułowany „Zwiększone zaangażowanie na rzecz równości między kobietami i mężczyznami: Karta Kobiet” (COM(2010)0078),
- uwzględniając europejski pakt na rzecz równości płci (2011–2020) przyjęty przez Radę w dniu 7 marca 2011 r.,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) dotyczące art. 157 TFUE,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn ws. europejskiego wskaźnika równouprawnienia płci,
- uwzględniając postanowienia Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) z 1994 r. dotyczącej pracy w niepełnym wymiarze czasu, które zobowiązują państwa do zawarcia w umowach w sprawie zamówień publicznych klauzuli dotyczącej pracy, w tym równości wynagrodzeń,
- uwzględniając konwencję MOP z 1951 r. w sprawie jednakowego wynagrodzenia,
- uwzględniając art. 11 ust. 1 lit. d) Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętej w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 34/180 z dnia 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Praw Podstawowych z grudnia 2014 r. zatytułowane „Osoby transpłciowe w Unii Europejskiej”,

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

Czwartek, 8 października 2015

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla kobiet i mężczyzn za taką samą pracę lub pracę o jednakowej wartości ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości ⁽²⁾,
  - uwzględniając europejską ocenę wdrażania dyrektywy 2006/54/WE przygotowaną przez Dyрекcję Generalną ds. Analiz Parlamentarnych,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0213/2015),
- A. mając na uwadze, że równe traktowanie mężczyzn i kobiet stanowi jedną z podstawowych zasad prawa UE;
- B. mając na uwadze, że dyskryminacja ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną jest zakazana przez prawo UE;
- C. mając na uwadze, że niezależność ekonomiczna jest dla obywateli Europy — zarówno kobiet, jak i mężczyzn — warunkiem wstępnym sprawowania kontroli nad własnym życiem i dokonywania rzeczywistych wyborów;
- D. mając na uwadze, że dyrektywa 2006/54/WE jednoznacznie odnosi się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym zasada równego traktowania kobiet i mężczyzn nie może ograniczać się do zakazu dyskryminacji ze względu na fakt, że dana osoba jest takiej czy innej płci, i ma także zastosowanie do dyskryminacji wynikającej ze zmiany płci danej osoby;
- E. mając na uwadze, że zasada równości wynagrodzeń była zapisana w traktatach od samego początku, czyli od 1957 r.; przypominając, że zasada równego wynagrodzenia za pracę o równej wartości została obecnie uznana na mocy art. 157 TFUE i włączona do wersji przeredagowanej dyrektywy 2006/54/WE (zwana dalej „dyrektywą przeredagowaną”);
- F. mając na uwadze, że „dyrektywa przeredagowana” miała doprowadzić do większej spójności przepisów UE odnoszących się do tego zagadnienia i ich dostosowania do orzecznictwa TSUE, a także skutkować uproszczeniem i unowocześnieniem odpowiednich przepisów równościowych na szczeblu krajowym, a przez to wpłynąć na poprawę sytuacji kobiet na rynku pracy; mając na uwadze, że w kręgu pracowników wyższego szczebla kierowniczego spółek działających w UE w roku 2014 odsetek kobiet w dalszym ciągu nie przekraczał 18 %;
- G. mając na uwadze, że „dyrektywa przeredagowana” wprowadziła pewne nowości, na przykład wprowadzenie zasady równości szans i definicję pojęcia dyskryminacji pośredniej, ochronę przed dyskryminacją wynikającą ze zmiany płci przez daną osobę, a ponadto w sposób wyraźny odwoływała się do godzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego; mając na uwadze, że dla wszystkich państw członkowskich głównym wyzwaniem jest właściwe stosowanie i egzekwowanie zasad dotyczących równego wynagradzania, przyjętych w dyrektywie 2006/54/WE oraz mając na uwadze, że zakres oddziaływania tych nowości w państwach członkowskich pozostaje ograniczony; mając na uwadze, że pomimo obowiązywania od niemal 40 lat wielu przepisów w tym zakresie, podejmowanych działań i przeznaczanych zasobów, postępy w tej dziedzinie są niezwykle powolne, a różnice w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn są wciąż widoczne i wynoszą średnio 16,4 %, jednak występują znaczne różnice między państwami członkowskimi;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0375.

⁽²⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 75.

Czwartek, 8 października 2015

- H. mając na uwadze, że wśród innych czynników, wynagrodzenia są teraz coraz częściej negocjowane indywidualnie, co przyczynia się do braku informacji i przejrzystości w strukturze wynagrodzenia pracowników, tworząc warunki, w których uprzedzenia związane z płcią oraz dyskryminująca struktura wynagrodzeń pozostają niedostrzegalne dla pracowników i/lub ich przedstawicieli, w związku z czym bardzo trudno jest je udowodnić, co utrudnia skuteczne wrażanie zasady równego wynagrodzenia za tę samą pracę, której stosowaniu stoi również na przeszkodzie brak pewności prawa w odniesieniu do pojęcia pracy o równej wartości, a także przeszkody proceduralne;
- I. mając na uwadze, że większa równość mężczyzn i kobiet ma korzystny wpływ na gospodarkę i społeczeństwo w ujęciu ogólnym, a zmniejszenie stopnia zróżnicowania wynagrodzeń między kobietami i mężczyznami przyczynia się do ograniczenia poziomu ubóstwa i zwiększenia zarobków uzyskiwanych przez kobiety na przestrzeni całego życia, a tym samym jest kluczowa dla wzrostu zatrudnienia, konkurencyjności i ożywienia gospodarczego; mając na uwadze, że różnice w wynagrodzeniu są jeszcze bardziej wyraźne wśród kobiet borykających się z szeregiem różnego rodzaju trudności, takich jak kobiety niepełnosprawne, kobiety należące do mniejszości oraz kobiety niewykwalifikowane; mając na uwadze, że osoby samotnie wychowujące dzieci znacznie częściej należą do kategorii ubogich osób pracujących, zaś wśród samotnych rodziców więcej jest kobiet niż mężczyzn; mając na uwadze, że zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć ma w związku z tym poważny wpływ na warunki życia i szanse życiowe wielu europejskich rodzin;
- J. mając na uwadze, że wskaźniki zatrudnienia kobiet są generalnie niższe niż wskaźniki zatrudnienia mężczyzn: mając na uwadze, że w 2013 r. stopa zatrudnienia mężczyzn kształtowała się na poziomie 69,4 % w UE-28, zaś w przypadku kobiet stopa ta wynosiła 58,8 %⁽¹⁾;
- K. mając na uwadze, że gdy chodzi o wskaźniki zatrudnienia kobiet, to zostały poczynione ograniczone postępy i poziom segregacji rynku pracy i segregacji sektorowej kobiet i mężczyzn w odniesieniu do różnych rodzajów stanowisk pozostaje stosunkowo wysoki, przy czym w niektórych kategoriach zawodowych są głównie zatrudnione kobiety i to te sektory i zawody zazwyczaj są słabiej opłacane lub doceniane, pomimo istniejących ram na szczeblu unijnym i krajowym; mając na uwadze, że sytuacja ta ma także wpływ na zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć w cyklu życia; mając na uwadze, że segregacja pionowa, która polega na tym, że to przede wszystkim kobiety podejmują niepełnowymiarową i gorzej wynagradzaną pracę lub zajmują niższe stanowiska w hierarchii zawodowej, również przyczynia się do zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć; mając na uwadze, że segregacja pozioma i pionowa stanowi przeszkodę dla rozwoju zawodowego kobiet i prowadzi do zmniejszenia poziomu dostępalności i reprezentacji kobiet w sferze społecznej i publicznej oraz jako taka przyczynia się jeszcze bardziej do nierównego traktowania płci; mając także na uwadze, że przezwyciężenie tej segregacji i dopuszczenie większej liczby kobiet do wyższych stanowisk w strukturze organizacyjnej stanowiłoby pozytywny wzorzec roli kobiety dla młodych kobiet i dziewcząt;
- L. mając na uwadze, że poziom zatrudnienia siły roboczej jest niższy na obszarach wiejskich oraz że duża liczba kobiet jest nieobecna na oficjalnym rynku pracy, ponieważ nie są one zarejestrowane jako bezrobotne ani ujęte w statystykach dotyczących bezrobocia, co prowadzi do specyficznych problemów finansowych i prawnych w zakresie urlopów macierzyńskich, zwolnień lekarskich, nabywania prawa do emerytury i dostępu do ubezpieczeń społecznych, jak również do problemów związanych z rozwodem; mając na uwadze, że obszary wiejskie są dotknięte problemem braku wysokiej jakości miejsc pracy;
- M. mając na uwadze, że wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt dzięki edukacji, szczególnie w dziedzinie nauk ścisłych, technologii, inżynierii i matematyki, jak również zachęcanie kobiet do udziału w szkoleniach zawodowych i w programach uczenia się przez całe życie we wszystkich branżach są istotnymi elementami w promowaniu równego traktowania i równych szans na zatrudnienie; mając na uwadze, że umiejętności i kompetencje kobiet są często niedoceniane, podobnie jak zawody i stanowiska zdominowane przez kobiety, a ocena taka często nie opiera się na żadnych obiektywnych kryteriach;
- N. mając na uwadze, że zgodnie z dyrektywą 2006/54/WE w celu zapewnienia w praktyce pełnej równości kobiet i mężczyzn w życiu zawodowym państwa członkowskie mogą utrzymywać lub przyjmować środki przewidujące specyficzne korzyści, zmierzające do ułatwienia wykonywania działalności zawodowej przez osoby płci niedostatecznie reprezentowanej bądźż zapobiegania niekorzystnym sytuacjom w karierze zawodowej i ich kompensowania⁽²⁾;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Employment_statistics

⁽²⁾ Art. 3 dyrektywy 2006/54/WE oraz art. 5 ust. 4 TFUE.

Czwartek, 8 października 2015

- O. mając na uwadze, że macierzyństwo i opieka nad starszymi, chorymi lub niepełnosprawnymi członkami rodziny oraz innymi osobami niesamodzielnymi stanowi dodatkową pracę, niekiedy w pełnym wymiarze, która w większości jest wykonywana przez kobiety; mając na uwadze, że praca ta jest rzadko wynagradzana i nie jest odpowiednio doceniana przez społeczeństwo, choć ma ogromne znaczenie społeczne, przyczynia się do dobrobytu i może być mierzona za pomocą wskaźników gospodarczych takich jak PKB; mając na uwadze, że skutkuje to zwiększaniem się poziomu zróżnicowania wynagrodzeń między kobietami i mężczyznami oraz jest ze szkodą dla kobiet ze względu na „koszty” związane z pozostawaniem przez lata poza rynkiem pracy lub z mniejszą liczbą godzin pracy wynikającą z podejmowania zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin pracy, a w konsekwencji zwiększa to także dysproporcje w wysokości emerytur między kobietami i mężczyznami; mając na uwadze, że wpływ tych elementów na dochody w okresie całego życia jest różny w różnych państwach członkowskich i zależy od poziomu wsparcia udostępnianego rodzicom, w tym zasiłków opiekuńczych na dzieci, udzielanego na podstawie bądź środków ustawodawczych, bądź układów zbiorowych;
- P. mając na uwadze, że zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć pogłębia się na emeryturze, a zatem że rozbieżność w uposażeniu emerytalnym jest znacznie większa niż zróżnicowanie wynagrodzenia; mając na uwadze, że kobiety otrzymują średnio o 39 % niższe emerytury niż mężczyźni; mając na uwadze, że sytuacja ta wynika z czynników społecznych i gospodarczych, takich jak zawodowe rynki pracy, na których panuje duża segregacja, niedocenywanie pracy kobiet, większy odsetek kobiet pracujących w niepełnym wymiarze godzin, niższe stawki wynagrodzenia godzinowego oraz mniej przepracowanych lat; mając na uwadze, że zwiększa to ryzyko ubóstwa kobiet na emeryturze; mając na uwadze, że ponad 1/3 kobiet w podeszłym wieku w UE nie pobiera uposażenia emerytalnego;
- Q. mając na uwadze, że niektóre kategorie kobiet są zagrożone wieloraką dyskryminacją zawodową i na rynku pracy, a mianowicie kobiety należące do mniejszości etnicznych, lesbijki, kobiety biseksualne oraz transpłciowe, kobiety samotne, kobiety niepełnosprawne i w podeszłym wieku;
- R. mając na uwadze, że w „dyrektywie przereklamowanej” jasno wskazano, że wszelkie formy mniej przychylnego traktowania w związku z ciążą lub urlopem macierzyńskim stanowią dyskryminację; przypominając, że w dyrektywie tej również w sposób wyraźny zapewniono gwarancję powrotu po urlopie macierzyńskim do swojej pracy lub na równorzędne stanowisko, a także ochronę mężczyzn i kobiet przed zwolnieniem z powodu wykonywania przez nich prawa do urlopu rodzicielskiego lub adopcyjnego,
- S. mając na uwadze, że partnerzy społeczni (związki zawodowe oraz pracodawcy) i organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywają bardzo istotną rolę we wspieraniu równego traktowania i promowania koncepcji pracy za równe wynagrodzenie;
- T. mając na uwadze, że we wszystkich państwach członkowskich działają organy ds. równości, jednak są zasadnicze różnice w ich pracy oraz we wpływie, jaki posiadają, co uzależnione jest od ich poziomu niezależności, uprawnień i zasobów; mając na uwadze, że takie organy powinny być należycie wspierane i wzmacniane przy wykonywaniu swoich zadań w zakresie promowania, monitorowania i wspierania równego traktowania w niezależny i skuteczny sposób;
- U. mając na uwadze, że Parlament wielokrotnie wzywał Komisję do przeglądu istniejących przepisów w celu zniwelowania zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć; mając na uwadze, że wyeliminowanie tego zróżnicowania stanowiłoby środek pozwalający na zwiększenie wskaźników zatrudnienia wśród kobiet, poprawiając sytuację wielu europejskich rodzin, oraz ograniczenie ryzyka ubóstwa kobiet, szczególnie w wieku emerytalnym;
- V. mając na uwadze, że wyeliminowanie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn stanowiłoby środek pozwalający zrealizować założenia strategii „Europa 2020” w zakresie zatrudnienia i ograniczania ubóstwa, a także zagwarantować swobodny przepływ pracowników jako podstawową swobodę w Europie; mając na uwadze, że — zgodnie z wnioskami z oceny europejskiej wartości dodanej⁽¹⁾ — spadek zróżnicowania wynagrodzenia kobiet i mężczyzn o jeden punkt procentowy przyczyni się do zwiększenia wzrostu gospodarczego o 0,1 %;
- W. mając na uwadze, że tradycyjne role przypisane płciom i stereotypy z tym związane wciąż mają duży wpływ na podział ról pomiędzy kobietami i mężczyznami w domu, w toku kształcenia, w przebiegu karier zawodowych i w społeczeństwie w ujęciu ogólnym;

⁽¹⁾ Ocena europejskiej wartości dodanej pt. „Stosowanie zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet za taką samą pracę o jednakowej wartości” dokonana przez Parlament w 2013 r.

Czwartek, 8 października 2015

Ogólna ocena

1. zauważa, że co do zasady państwa członkowskie dostosowały swoje przepisy krajowe do prawa UE ⁽¹⁾; wskazuje, że sama poprawna transpozycja przepisów „dyrektywy przeregowanej” do prawa krajowego okazała się niewystarczająca do zapewnienia ich pełnego stosowania i skutecznego egzekwowania oraz że zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć utrzymuje się;
2. ubolewa, że pomimo iż państwa członkowskie były zobowiązane do dokonania transpozycji jedynie „istotnych zmian” wprowadzanych w „dyrektywie przeregowanej”, tylko w dwóch państwach członkowskich transpozycja dyrektywy jest jasna i zgodna z przepisami, zaś w pozostałych 26 państwach członkowskich pozostaje szereg kwestii nierozstrzygniętych; wskazuje jednak, że zmiany te nie zostały wcześniej wyraźnie zidentyfikowane; zwraca uwagę na fakt, że wysiłki Komisji w zakresie monitorowania procesu wdrażania miały ograniczony zakres oddziaływania w odniesieniu do zapewnienia spójnego podejścia i niezbędnych wytycznych umożliwiających skuteczne wdrażanie na szczeblu krajowym;
3. podkreśla fakt, że państwa członkowskie nie skorzystały ze sposobności, by uprościć i znowelizować ustawodawstwo w sprawie równych szans i równego traktowania kobiet i mężczyzn w odniesieniu do zatrudnienia i wykonywania zawodu; wskazuje na fakt, że od państw członkowskich nie tylko oczekuje się transpozycji dyrektywy, ale również zadbania o monitorowanie wdrażania zasady równego wynagradzania i korzystania ze wszelkich środków odwoławczych w przypadku dyskryminacji płacowej;
4. ubolewa nad faktem, iż Komisja nie podjęła jeszcze inicjatywy ustawodawczej mającej na celu promocję i ułatwienie efektywnego stosowania zasady równości wynagrodzeń w praktyce, do której przyjęcia zobowiązała się w ubiegłym roku; w związku z tym wzywa Komisję do zidentyfikowania słabych punktów „dyrektywy przeregowanej” oraz do pilnego przedstawienia wniosku ustawodawczego, który doprowadziłby do jej zastąpienia, i obejmującego stosowniejsze instrumenty monitorowania wdrażania i realizacji postanowień dyrektywy na szczeblu państw członkowskich;
5. wskazuje również, że strach przed utratą pracy powoduje, iż wiele kobiet rezygnuje z rozwiązań umożliwiających godzenie życia rodzinnego z pracą, takich jak zmniejszenie wymiaru czasu pracy lub inne równoważne temu systemy, co skutkuje utrudnieniami w godzeniu życia rodzinnego z zawodowym, prowadząc do pogłębienia tendencji spadkowej wskaźnika urodzeń w niektórych państwach; wzywa Komisję do oceny tego trendu oraz działań podjętych przez różne organy administracji w celu przeciwdziałania temu zjawisku i do przedstawienia środków na rzecz ograniczenia wpływu kryzysu na kwestie równego traktowania w zakresie zatrudnienia i godzenia życia zawodowego z rodzinnym;

Stosowanie przepisów w zakresie równości wynagrodzeń

6. podkreśla, że choć zróżnicowanie poziomu zatrudnienia i wysokości wynagrodzenia ze względu na płeć nieznacznie zmalało w ostatnich latach, nie stało się to dzięki poprawie sytuacji kobiet, lecz z powodu spadku poziomu zatrudnienia i wysokości płac mężczyzn w czasie kryzysu gospodarczego;
7. zwraca uwagę, że zgodnie z orzecznictwem TSUE zasada równości wynagrodzeń musi być przestrzegana w odniesieniu do wszystkich elementów wynagrodzenia otrzymywanego przez mężczyzn i kobiety;
8. ponownie wskazuje na potrzebę harmonizacji definicji umożliwiających porównywanie na szczeblu UE kwestii, takich jak zróżnicowanie wynagrodzenia oraz emerytur i rent ze względu na płeć, wynagrodzenie, bezpośrednia i pośrednia dyskryminacja płacowa, a w szczególności praca uznawana za „taką samą” oraz praca o równej wartości; uważa, że zgodnie z orzecznictwem TSUE wartość pracy należy oceniać i porównywać na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak wymagania w zakresie wykształcenia, doświadczenia zawodowego i szkolenia, posiadane umiejętności, nakład pracy i zakres odpowiedzialności, podejmowane działania i charakter wykonywanych zadań; wskazuje, że ze względu na zróżnicowanie istniejących typów umów o pracę, zarówno ustawowych, jak i umownych, obecne wyliczenia dotyczące zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć mogą skutkować wypaczonym pojmowaniem zagadnienia równości wynagrodzeń; wzywa Komisję do przeanalizowania takich ewentualnych przeinaczeń i przedstawienia odpowiednich rozwiązań, w tym wprowadzenia obowiązkowych audytów struktury wynagrodzeń dla spółek notowanych na giełdzie w państwach członkowskich UE, z wyłączeniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), i umożliwienia nałożenia kar w przypadku niezgodności;

⁽¹⁾ Zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie stosowania dyrektywy przeregowanej (COM(2013)0861).

Czwartek, 8 października 2015

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zidentyfikowania wykorzystywania istniejących systemów oceny stanowisk i zaszergowania pracowników, które znacząco różnią się od siebie; wzywa Komisję do wprowadzenia wytycznych dotyczących neutralnych pod względem płci systemów oceny stanowisk i zaszergowania pracowników, w tym szczególnych środków, takich jak proporcjonalna reprezentacja kobiet i mężczyzn w komisjach oceniających, opracowanie neutralnych pod względem płci opisów stanowisk pracy i siatek klasyfikacyjnych, a także definicji jasnych kryteriów służących ocenie wartości pracy; wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia i korzystania z jasnych i neutralnych pod względem płci systemów oceny stanowisk i zaszergowania pracowników, opartych o wytyczne przygotowane przez Komisję, tak by mogły one wykrywać pośrednią dyskryminację płacową związaną z niedocenianiem pracy wykonywanej zwyczajowo przez kobiety;

10. podkreśla, że systemy oceny pracy i zaszergowania pracowników w miarę możliwości powinny być uwzględniane w ramach układów zbiorowych pracy;

11. wskazuje, że jasny i zharmonizowany system zaszergowania pracowników oraz większa przejrzystości płac usprawni dostęp do wymiaru sprawiedliwości; zauważa, że niektóre państwa członkowskie podjęły już konkretne środki w zakresie przejrzystości płac; podkreśla dysproporcje istniejące między tymi środkami i odnotowuje wydane w 2014 r. zalecenia Komisji w sprawie przejrzystości płac, a jednocześnie wyraża ubolewanie z powodu ich niewiążącego charakteru; wzywa państwa członkowskie do aktywnego wdrożenia tych zaleceń Komisji dzięki przejrzystości oraz nieustającym pozytywnym działaniom za sprawą prawodawstwa, ponieważ okazało się to skutecznym rozwiązaniem, poprzez wprowadzenie zalecanych i dostosowanych środków służących przejrzystości płac.; wzywa Komisję do dokonania oceny rzeczywistego oddziaływania tych zaleceń, w tym wymogu, by przedsiębiorstwa regularnie przygotowywały sprawozdania dotyczące średniego wynagrodzenia dla poszczególnych kategorii pracowników i stanowisk przy podziale na płeć; wzywa Komisję, by w swoim nowym wniosku ustawodawczym uwzględniła środki, o których mowa w przyjętych w 2014 r. zaleceniach Komisji w sprawie przejrzystości płac, zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć oraz uprawnień organów ds. równości; wzywa państwa członkowskie do napiętnowania praktyk nierównego wynagradzania oraz promowania przejrzystości systemu wynagrodzeń zgodnie z żądaniami zainteresowanych stron, w tym związków zawodowych i organów ds. równości;

Stosowanie przepisów w zakresie równego traktowania

12. podkreśla znaczenie zwalczania dyskryminacji pośredniej w ramach systemów emerytalnych, nie tylko w programach pracowniczych, ale również w odniesieniu do praktyk występujących w ustawowych systemach emerytalnych; podkreśla, że TSUE wyraźnie stwierdził, że pracownicze programy emerytalne należy traktować jako formę wynagrodzenia i w związku z tym zasada równego traktowania ma zastosowanie również w odniesieniu do tych programów, mimo iż rozróżnienie między ustawowymi systemami emerytalnymi a pracowniczymi programami emerytalnymi jest w niektórych państwach członkowskich kwestią problematyczną, zaś w innych państwach koncepcja pracowniczych programów emerytalnych jest nieznaną, co może to stanowić źródło dyskryminacji pośredniej na rynku pracy; uznaje, że dostęp kobiet do pracowniczych programów emerytalnych jest bardziej ograniczony, ze względu na krótsze godziny pracy, krótszy okres zatrudnienia oraz poziomą i pionową segregację kobiet i mężczyzn na rynku pracy, zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć oraz że systemy emerytalne oparte na składkach rzadko uwzględniają przerwy w zatrudnieniu z uwagi na obowiązki opiekuńcze i konieczność pracy w niepełnym wymiarze godzin; wzywa Komisję do przeanalizowania wpływu przejścia od ustawowego państwowego systemu emerytalnego na systemy pracownicze i prywatne na zróżnicowanie emerytur ze względu na płeć; wzywa Komisję do uważnego monitorowania procesu wprowadzania tej zasady i do składania sprawozdań, ponieważ w niektórych państwach członkowskich transparenca okazała się niejasna;

13. wzywa państwa członkowskie do ochrony uprawnień wynikających z urlopu macierzyńskiego i do podjęcia środków przeciwdziałania niesłusznemu zwalnianiu pracownic w ciąży i po powrocie do pracy z urlopu macierzyńskiego; wzywa Radę, by w końcu przyjęła wspólne stanowisko dotyczące zmiany dyrektywy w sprawie wdrożenia środków promowania poprawy w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy kobiet ciężarnych, kobiet, które niedawno urodziły dziecko, i kobiet karmiących (zwanej dyrektywą w sprawie urlopów macierzyńskich); wzywa Radę do jak najszybszego przyjęcia wspólnego stanowiska w odniesieniu do wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie, i odnośnych środków;

14. zauważa, że między państwami członkowskimi istnieją znaczne różnice we wdrażaniu przepisów w zakresie ochrony przed dyskryminacją w odniesieniu do urlopu macierzyńskiego i urlopu ojcowskiego lub urlopu adopcyjnego; podkreśla potrzebę rozwiązania w spójny sposób na szczeblu krajowym konkretnych istniejących wyzwań, w tym różnic sektorowych (różnic między sektorem publicznym i prywatnym) oraz organizacyjnych (różnic między przedsiębiorstwami oraz między dużymi przedsiębiorstwami a MSP), sytuacji w zakresie umów nietypowych i umów o pracę w niepełnym wymiarze godzin, a także praktyk dotyczących rozwiązywania umów na czas określony w okresie ochrony i nakłaniania do dobrowolnego odchodzenia z pracy;

Czwartek, 8 październik 2015

15. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia kroków mających na celu zwalczanie wszelkich przejawów dyskryminacji z wielu przyczyn jednocześnie, do zapewnienia stosowania zasady niedyskryminacji i równości na rynku pracy i w dostępie do zatrudnienia, w tym dyskryminacji mniejszości etnicznych i osób niepełnosprawnych oraz dyskryminacji ze względu na płeć, wiek, wyznanie lub przekonania, orientację seksualną i tożsamość płciową, a zwłaszcza do przyjęcia środków w zakresie ochrony socjalnej, aby zapewnić, że płace oraz świadczenia socjalne, w tym emerytury, dla kobiet wykonujących takie same obowiązki lub pracę o tej samej wartości co mężczyźni, nie będą niższe;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia, poprzez stworzenie skutecznych systemów monitoringu, działań w zakresie monitorowania i kontroli, zmierzających do usprawnienia zbierania danych dotyczących przypadków molestowania i dyskryminacji ze względu na płeć, w tym dyskryminacji związanej z ciążą i urlopem macierzyńskim oraz innymi formami urlopu; uważa, że w takich przypadkach należy przewidzieć system sankcji, koncentrując jednak starania przede wszystkim na działaniach prewencyjnych, aby umożliwić kobietom w ciąży bądź posiadającym małe dzieci dostęp do usług mogących ułatwić im pogodzenie ciąży lub macierzyństwa z pracą zawodową bez konieczności dokonywania wyboru pomiędzy karierą a rodziną, co nadal zdarza się nader często; wzywa Komisję, by uwzględniła ocenę wdrożenia art. 26 (odnoszącego się do molestowania seksualnego) w sprawozdaniu z oceny wdrożenia dyrektywy 2006/54/WE;

17. wzywa Komisję do zaproponowania jasno określonych środków służących bardziej skutecznej walce z molestowaniem seksualnym w miejscu pracy; wyraża ubolewanie, że pomimo iż prawodawstwo UE chroni obywateli przed dyskryminacją na rynku pracy, 30 % osób transpłciowych szukających zatrudnienia spotkało się z dyskryminacją, a najbardziej dyskryminację odczuły kobiety transpłciowe w roku poprzedzającym ogłoszenie wyników badania Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej dotyczącego LGBT; podkreśla, że stanowi to naruszenie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; wzywa Komisję do uważnego monitorowania skuteczności krajowych procedur i organów zajmujących się skargami w kontekście wdrażania dyrektyw w sprawie równouprawnienia płci, jeśli chodzi o tożsamość płciową, ekspresję płciową oraz zmianę płci; wzywa Komisję, by dostarczyła państwom członkowskim fachowej wiedzy na temat metod walki z dyskryminacją ze względu na „specyfikę płci” w obszarze zatrudnienia; wzywa Komisję, by wspierała i zachęcała państwa członkowskie do włączenia transpłciowych i interseksualnych osób do szkoleń poświęconych różnorodności oraz współpracowała z pracodawcami w kwestii działań w miejscu pracy, np. promowania procedur anonimowej rekrutacji; wzywa państwa członkowskie do wykorzystania środków Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), aby aktywnie zwalczać dyskryminację w stosunku do osób transpłciowych zgodnie z orzecznictwem TSUE;

18. ubolewa, że w procesie transpozycji tej dyrektywy wielu państwom członkowskim nie udało się wprowadzić wyraźnej ochrony przed dyskryminacją związaną ze zmianą płci, i wzywa Komisję do pociągnięcia państw członkowskich do odpowiedzialności; ponownie podkreśla, jak ważne jest, by państwa członkowskie wyraźnie uwzględniły w przyjmowanych przepisach krajowych zakaz wszelkiej dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową; uważa, że wynikająca z postanowień tej dyrektywy aktualna ochrona prawna osób, które zamierzają się poddać operacji zmiany płci, są w trakcie zmiany płci lub przeszły taką operację, winna być rozszerzona na wszystkie osoby transpłciowe; w związku z tym wzywa do uwzględnienia we wszystkich przyszłych wersjach przekształconych wyraźnego zakazu dyskryminacji ze względu na tożsamość płciową;

19. wskazuje, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości w tym obszarze jest ograniczony ze względu na szereg przyczyn, w tym na czas trwania lub koszty postępowań, wyzwania, przed którymi stają organy ds. równości w niektórych państwach członkowskich, brak przejrzystości systemu wynagrodzeń, brak bezpłatnej pomocy prawnej i obawy związane ze stygmatyzacją lub odwetem, jakie mogą mieć miejsce, gdy ofiara decyduje się ujawnić dyskryminację w miejscu pracy; zwraca uwagę na fakt, że stosowanie zasady ciężaru dowodu również stwarza problemy w niektórych państwach członkowskich, ponieważ utrudnia możliwość obrony swych praw pracownikom, które często nie mają dostępu do tego rodzaju informacji lub dostęp ten jest dla nich ograniczony, a ponadto obawiają się utracić pracę; wzywa państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne do odgrywania aktywnej roli przy udzielaniu pomocy ofiarom dyskryminacji, zarówno w sposób bezpośredni, jak i poprzez wspieranie organów ds. równości, związków zawodowych, organizacji wspólnotowych i organizacji pozarządowych działających w tej dziedzinie; wskazuje na fakt, że odpowiednim rozwiązaniem pozwalającym poprawić dostęp do wymiaru sprawiedliwości w tym obszarze byłoby nadanie uprawnień niezależnym organom ds. równości w zakresie świadczenia pomocy ofiarom dyskryminacji, w tym bezpłatnej pomocy prawnej, a także prawa do reprezentowania poszczególnych pracowników w przypadku dyskryminacji w wynagrodzeniach; w tym kontekście zachęca do wprowadzenia w państwach członkowskich systemu poufnego zgłaszania nieprawidłowości, który pozwoliłby kobietom zgłaszać ewentualne sytuacje nierównego traktowania w miejscu pracy;

Czwartek, 8 października 2015

20. wzywa Komisję do dokonania oceny, wymiany i porównywania najlepszych praktyk oraz do rozpowszechniania wyników tej oceny w zakresie skutecznych środków, które mogłyby zostać podjęte przez państwa członkowskie w celu zachęcenia pracodawców, związków zawodowych i organizacji zaangażowanych w szkolenia zawodowe do zapobiegania wszelkim formom dyskryminacji ze względu na płeć, w szczególności w odniesieniu do molestowania i molestowania seksualnego w miejscu pracy, poprzez zwiększanie dostępu do zatrudnienia, oferowanie dalszych szkoleń zawodowych i promowanie najlepszych praktyk;

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków ułatwiających i poprawiających dostęp kobiet do programów kształcenia przez całe życie, szkoleń zawodowych i sieci mentorskich w całej Europie, szczególnie w branżach zdominowanych przez mężczyzn, oraz do rozpowszechniania najlepszych sposobów postępowania w tym obszarze;

Promocja równego traktowania i dialog społeczny

22. ponownie wskazuje, że organy ds. równości powinny mieć uprawnienia, odpowiednie zasoby i personel do skutecznego i niezależnego monitorowania przepisów promujących równość między kobietami i mężczyznami oraz do składania sprawozdań w tym zakresie; podkreśla, że we wszystkich państwach członkowskich należy chronić niezależność organów ds. równości oraz że za określenie dokładnej formy instytucjonalnej tych organów odpowiedzialne są państwa członkowskie;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania partnerów społecznych (związków zawodowych i pracodawców), społeczeństwa obywatelskiego i organów ds. równości do promowania monitorowania praktyk równościowych w miejscu pracy, w tym elastycznych rozwiązań dotyczących pracy w celu ułatwienia pogodzenia pracy i życia prywatnego, a także do dalszej kontroli układów zbiorowych, obowiązujących skal płac i systemów zaszerogowania pracowników w celu unikania jakichkolwiek przejawów bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji kobiet; podkreśla znaczenie innych instrumentów, na przykład kodeksów postępowania, badań lub wymiany doświadczeń i dobrych praktyk w zakresie równouprawnienia płci w dążeniu do zapewnienia lepszej ochrony przed dyskryminacją;

24. uważa, że ochrona danych nie może być podawana jako uzasadniony pretekst do niepublikowania rocznych danych na temat wynagrodzeń w miejscu pracy;

25. wzywa państwa członkowskie do nałożenia na duże i średnie przedsiębiorstwa bardziej rygorystycznych zobowiązań w celu zapewnienia systematycznej promocji równego traktowania i regularnego przekazywania ich pracownikom odpowiednich informacji, w tym w odniesieniu do kwestii równego wynagrodzenia; ponownie podkreśla, że wprowadzenie kar finansowych dla pracodawców, którzy nie przestrzegają zasady równości wynagrodzeń, może okazać się odpowiednim środkiem pozwalającym na zniwelowanie zróżnicowania wynagrodzenia kobiet i mężczyzn;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia mechanizmów instytucjonalnych pozwalających wprowadzić w życie równość między kobietami i mężczyznami, w szczególności poprzez zaopatrzenie instytucji odpowiedzialnych za realizację działań kontrolnych i karnych w odniesieniu do zasady równości wynagrodzeń w niezbędne środki techniczne, zasoby ludzkie i finansowe, oraz do zachęcania partnerów społecznych do oceniania wymiaru równości płci w układach zbiorowych;

27. zwraca uwagę na potrzebę wzmocnienia publicznych mechanizmów inspekcji pracy oraz przyjęcia metodologii pomiaru wartości pracy i identyfikacji, na przykład, kategorii zawodowych charakteryzujących się niskimi zarobkami, w których większość stanowią kobiety, co skutkuje pośrednią dyskryminacją pod względem płacowym;

28. wzywa Komisję i państwa członkowskie do znaczącego zintensyfikowania działań zwiększających świadomość w zakresie praw ofiar dyskryminacji ze względu na płeć; podkreśla potrzebę współpracy wszystkich zainteresowanych stron, w tym organów ds. równości, partnerów społecznych (związków zawodowych oraz pracodawców) i organizacji pozarządowych, w celu walki ze stereotypami dotyczącymi pracy kobiet i mężczyzn i ich wpływem na wartość pracy i niskie wynagrodzenie, w tym na dostęp do pracy i aby przedsiębiorstwa wybierały najlepiej wykwalifikowanych kandydatów na podstawie porównawczej analizy kwalifikacji, stosując wcześniej określone, jasne, neutralnie sformułowane, niedyskryminacyjne oraz jednoznaczne kryteria;

29. wskazuje, że jedną z nowości wprowadzonych przez „dyrektywę przeredagowaną” jest odniesienie do godzenia życia zawodowego, prywatnego i rodzinnego; wzywa Komisję do opracowania, po konsultacji z państwami członkowskimi i partnerami społecznymi (związkami zawodowymi oraz pracodawcami), szczególnych środków w celu zapewnienia kobietom i mężczyznom większych praw w tym obszarze; podkreśla, że w tym przypadku konieczne jest w szczególności rozbudowanie publicznych struktur opieki nad dziećmi w rozumieniu celów barcelońskich;

Czwartek, 8 października 2015

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozpowszechniania na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym informacji i zwiększania świadomości społecznej w zakresie równych wynagrodzeń, luki emerytalnej oraz bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji kobiet w pracy; wzywa Komisję do zainicjowania europejskiego roku walki ze zróżnicowaniem wynagrodzenia ze względu na płeć;

31. zwraca szczególną uwagę na fakt, że wiele kobiet decyduje się prowadzić działalność na własny rachunek, jako że stanowi to jedyną formę pracy umożliwiającą im pogodzenie życia rodzinnego z zawodowym; zauważa jednak, że w wielu państwach członkowskich nie istnieje jeszcze poziom ochrony i ulg socjalnych dla osób pracujących na własny rachunek porównywalny z poziomem przysługującym pracownikom najemnym;

Zalecenia

32. ponownie wzywa państwa członkowskie do konsekwentnego wdrażania i egzekwowania przedredagowanej dyrektywy 2006/54/WE, zachęcania partnerów społecznych (związków zawodowych i pracodawców) oraz organizacji pozarządowych do odgrywania bardziej aktywnej roli we wspieraniu równego traktowania, w tym z wykorzystaniem planów działania zakładających walkę z wszelkimi różnicami w wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn, z uwzględnieniem konkretnych działań i monitorowania rezultatów na szczeblu firmowym, sektorowym, krajowym i unijnym;

33. wzywa Komisję, w związku z przedstawieniem opracowanego przez nią sprawozdania w sprawie stosowania „dyrektywy przedredagowanej” oraz niniejszym sprawozdaniem, do przeglądu przedredagowanej dyrektywy 2006/54/WE, czego Parlament domagał się już w przeszłości, zwłaszcza w swojej rezolucji z dnia 24 maja 2012 r., która zawiera konkretne i jasne zalecenia;

34. zwraca uwagę na fakt, że neutralne pod względem płci zaszeregowanie pracowników i neutralne systemy oceny stanowisk oraz przejrzystość płac stanowią niezbędne środki wspierające równe traktowanie; wzywa w związku z tym Komisję do uwzględnienia tych środków w swoim wniosku dotyczącym nowej dyrektywy zastępującej „dyrektywę przedredagowaną”; wskazuje, że zgodnie ze swobodnym przepływem pracowników, stanowiącym jedną z podstawowych swobód europejskich, jest wyłącznie podejście zharmonizowane;

35. podkreśla potrzebę znalezienia wolnej od dyskryminacji ze względu na płeć metody oceny pracy, umożliwiającej porównanie stanowisk pracy w świetle ich znaczenia i złożoności, w celu ustalenia względnej pozycji jednego stanowiska pracy wobec innego w ramach tego samego sektora lub organizacji niezależnie od tego, czy zajmowane jest ono przez mężczyznę czy kobietę;

36. wzywa do zapewnienia zrównoważonej reprezentacji płci w zarządach przedsiębiorstw;

37. wzywa Komisję do uwzględnienia w nowej dyrektywie obowiązkowych audytów struktury wynagrodzeń dla spółek notowanych na giełdzie w państwach członkowskich UE, z wyłączeniem małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), by uwypuklić zróżnicowanie wynagrodzenia ze względu na płeć, oraz do wprowadzenia nakładanych na szczeblu unijnym sankcji, które skutkowałyby wykluczeniem przedsiębiorstw, które nie wypełniają swoich zobowiązań w zakresie równouprawnienia płci, z postępowań o udzielenie zamówień publicznych na produkty i usługi, na które środki są wydatkowane z budżetu UE; wzywa państwa członkowskie, by tak samo podchodziły do przedsiębiorstw finansowanych z dotacji publicznych;

38. wzywa państwa członkowskie, by same dawały przykład w zakresie zwalczania nierównego wynagradzania kobiet w organach publicznych, instytucjach państwowych i ogólnie przedsiębiorstwach państwowych;

39. wzywa Komisję do wprowadzenia wspólnych norm i systemu kontroli, by zapewnić niezależność i skuteczne działanie krajowych organów ds. równości;

40. wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia tego, że ofiary nierównego traktowania i dyskryminacji, w szczególności osoby będące ofiarami dyskryminacji wielorakiej, są uprawnione do proporcjonalnego odszkodowania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa;

41. wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych działań na rzecz zagwarantowania odwrócenia ciężaru dowodu, tak aby zawsze to na pracodawcy spoczywał obowiązek udowodnienia, że wykryte różnice w traktowaniu nie wynikają z jakichkolwiek pobudek dyskryminacyjnych;

Czwartek, 8 października 2015

42. podkreśla potrzebę zwiększenia wysiłków na szczeblu krajowym i UE w celu zwalczania ciągle utrwalanych stereotypów poprzez kampanie na rzecz podnoszenia świadomości na wszystkich poziomach społeczeństwa, większe zaangażowanie mediów, strategie motywowania kobiet do wyboru kariery i zawodów, w których są one słabo reprezentowane, oraz włączenie zagadnień związanych z płcią w dziedzinie kształcenia i szkoleń zawodowych;

43. zwraca uwagę na fakt, że jedynie skuteczne wdrażanie zasady równego traktowania doprowadzi do rzeczywistej poprawy sytuacji kobiet na rynku pracy, oraz że wymaga to rzeczywistej woli politycznej i strategicznej współpracy między różnymi podmiotami na szczeblu europejskim, krajowym, sektorowym i organizacyjnym; w tym kontekście wzywa Komisję Europejską do opracowania aktywnej strategii uwzględniającej punkty odniesienia, etapy i cele do osiągnięcia w czasie na rzecz zmniejszenia wskaźników nierówności w dziedzinie zatrudnienia i bezrobocia, tak jak to z powodzeniem miało miejsce w innych dziedzinach, na przykład w zakresie zmniejszenia liczby wypadków drogowych w UE;

44. wzywa państwa członkowskie do aktywnego sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci, aby przyczynić się do poprawy sytuacji kobiet na rynku pracy; wzywa Komisję do wspierania wymiany informacji na temat najlepszych sposobów postępowania dotyczących sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci;

45. podkreśla znaczenie podjęcia kroków mających na celu wsparcie włączenia kobiet w podejmowanie decyzji politycznych i gospodarczych; wskazuje, że zastosowanie wiążących kwot okazało się jednym z najlepszych sposobów osiągnięcia tego celu;

46. zwraca uwagę, że potrzebne są też środki zachęcające do zwiększenia uczestnictwa płci niedostatecznie reprezentowanej w niektórych zawodach, w których istnieje wyraźna segregacja pozioma ze względu na płeć;

47. wzywa Komisję do zbadania czynników prowadzących do luk emerytalnych oraz do oceny potrzeby wprowadzenia szczególnych środków zmniejszenia tej luki na szczeblu unijnym i krajowym, w tym z wykorzystaniem środków legislacyjnych lub nielegislacyjnych;

48. wzywa państwa członkowskie i Komisję do podjęcia odpowiednich kroków w celu zmniejszenia różnic między płciami w zakresie emerytur, które to różnice stanowią konsekwencję różnic w wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn, a także do oceny wpływu nowych systemów emerytalnych na różne grupy kobiet, ze szczególnym uwzględnieniem pracy w niepełnym wymiarze godzin i umów niestandardowych;

49. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeciwstawienia się nierównemu wynagradzaniu kobiet i mężczyzn we wszystkich odnośnych strategiach politycznych UE i programach krajowych, w szczególności tych ukierunkowanych na walkę z ubóstwem;

50. wzywa Komisję do przeprowadzenia badania, które umożliwiłyby porównanie odpowiednio sytuacji matek pracujących, matek, które zdecydowały się na pozostanie z dzieckiem w domu, oraz kobiet bezdzietnych, by lepiej naświetlić pozycję tych grup kobiet na rynku pracy, zwracając szczególną uwagę na różnice w poziomie zatrudnienia, różnicowanie wynagrodzeń i emerytur oraz rozwój kariery;

51. podkreśla znaczenie wiarygodnych, porównywalnych i dostępnych wskaźników ilościowych i jakościowych oraz statystyk uwzględniających płeć dla zapewnienia wdrażania i monitorowania dyrektywy i przypomina w tym względzie o roli Europejskiego Instytutu ds. Równości Kobiet i Mężczyzn; wzywa państwa członkowskie do przekazywania Eurostatowi wysokiej jakości rocznych danych statystycznych na temat zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, tak by możliwa była ocena rozwoju sytuacji w całej UE;

52. wzywa Komisję do przeanalizowania, w jaki sposób procedury związane z oficjalnym uznawaniem zmiany płci lub brak takich procedur wpływają na pozycję osób transpłciowych na rynku pracy, a w szczególności na dostęp do zatrudnienia, poziom wynagrodzenia, rozwój kariery i uposażenie emerytalne;

Czwartek, 8 października 2015

53. wskazuje, że zalecenia dla poszczególnych krajów, które są wydawane w ramach europejskiego semestru, powinny uwzględniać cele zmniejszenia zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć oraz dyskryminacji i ubóstwa wśród kobiet w podeszłym wieku;

54. wzywa Komisję do rzetelnego rozważenia kwestii zatrudnienia kobiet w ramach trzeciego sektora, systemów gospodarki społecznej i konsumpcji współdzielonej oraz do jak najszybszego przedstawienia strategii na rzecz promocji i ochrony zatrudnienia i pozycji kobiet w tych sektorach;

55. wzywa państwa członkowskie do wzmoczenia wysiłków w zwalczaniu pracy nierejestrowanej i niepewnych form zatrudnienia; podkreśla częste występowanie zjawiska pracy nierejestrowanej wykonywanej przez kobiety, co negatywnie rzutuje na ich wynagrodzenia, zabezpieczenie społeczne i ochronę oraz ma negatywny wpływ na poziom PKB w UE; zwraca uwagę na potrzebę szczególnego podejścia do pracy domowej, wykonywanej głównie przez kobiety, jak do szczególnego wyzwania, ponieważ jest to praca w sektorze nieformalnym, wykonywana w odosobnieniu i z natury niedostrzegana, której uregulowanie wymaga opracowania ukierunkowanych środków; wyraża ponadto ubolewanie z powodu nadużyć związanych z nietypowymi formami zawieranych umów, w tym umów nieregulujących godzin pracy, w celu unikania obowiązku przestrzegania wymogów w dziedzinie zatrudnienia i ochrony socjalnej; ubolewa nad faktem, że nastąpił wzrost liczby kobiet dotkniętych zjawiskiem ubóstwa pracujących;

56. podkreśla, że Komisja powinna zaproponować działania mające na celu: a) zmniejszenie różnicy w wynagrodzeniach kobiet i mężczyzn; b) zwiększenie niezależności ekonomicznej kobiet; c) poprawę dostępu kobiet do rynku pracy i możliwości rozwoju ich karier; d) zasadnicze zwiększenie równości na stanowiskach decyzyjnych oraz e) zlikwidowanie struktur i praktyk dyskryminacyjnych ze względu na płeć;

o

o o

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 14 października 2015

P8_TA(2015)0359

Ku nowemu porozumieniu międzynarodowemu w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu, które ma zostać zawarte w Paryżu (2015/2112(INI))**

(2017/C 349/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając 15. konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz 5. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7–18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
- uwzględniając 16. konferencję stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz 6. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach 29 listopada – 10 grudnia 2010 r., oraz uwzględniając ustalenia z Cancún,
- uwzględniając 17. konferencję stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 7), które odbyły się w Durbanie (Republika Południowej Afryki) w dniach od 28 listopada do 9 grudnia 2011 r., a w szczególności decyzje w sprawie platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu,
- uwzględniając 18. konferencję stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 8), które odbyły się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 26 listopada – 8 grudnia 2012 r., oraz uwzględniając przyjęcie pakietu nazywanego „ścieżką klimatyczną z Ad-Dauh”,
- uwzględniając 19. konferencję stron (COP 19) konwencji UNFCCC oraz 9. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 9), które odbyły się w Warszawie (Polska) w dniach 11–23 listopada 2013 r., a także ustanowienie Warszawskiego Międzynarodowego Mechanizmu Strat i Szkód,
- uwzględniając 20. konferencję stron (COP 20) konwencji UNFCCC oraz 10. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 10), które odbyły się w Limie (Peru) w dniach 1–12 grudnia 2014 r. oraz apel o zintensyfikowanie działań na rzecz klimatu z Limy,
- uwzględniając 21. konferencję stron (COP 21) konwencji UNFCCC oraz 11. konferencję stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 11), które odbędą się w Paryżu (Francja) w dniach 30 listopada 11 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15)⁽¹⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników COP 15⁽²⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji w Cancún w sprawie zmiany klimatu (COP 16)⁽³⁾, z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie konferencji w Durbanie w sprawie zmian klimatu (COP 17)⁽⁴⁾, z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie konferencji w Ad-Dausze (Katar) w sprawie zmiany klimatu (COP 18)⁽⁵⁾, z dnia 23 października 2013 r. w sprawie konferencji w Warszawie (Polska) w sprawie zmiany klimatu (COP 19)⁽⁶⁾ oraz z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie konferencji w Limie (Peru) w sprawie zmiany klimatu (COP 20)⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 77.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 83.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0452.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0443.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0063.

Środa, 14 październik 2015

- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowaną „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽²⁾, z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽³⁾ oraz z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2015 r., element projektu unii energetycznej, pt. „Protokół paryski – plan przeciwdziałania zmianie klimatu na świecie po 2020 r.” (COM(2015)0081),
- uwzględniając strategię UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu wydaną w kwietniu 2013 r. oraz dołączony do niej dokument roboczy służb Komisji,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z listopada 2014 r. pt. „Niwelowanie rozbieżności w odniesieniu do emisji w 2014 r.” („The emissions Gap Report 2014”) oraz sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) w sprawie luki adaptacyjnej z 2014 r.,
- uwzględniając deklarację przywódców przyjętą podczas szczytu G7 w Schloss Elmau, Niemcy, który odbył się w dniach 7–8 czerwca 2015 r., zatytułowaną „Przyszłościowe myślenie. Wspólne działanie”, w którym powtórzyli swój zamiar przestrzegania zobowiązania do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych o od 40 % do 70 % do 2050 r. w porównaniu z rokiem 2010, przy czym konieczne jest zapewnienie, że zmniejszenie będzie bliższe 70 % niż 40 %;
- uwzględniając sprawozdania Banku Światowego pt. „Zmniejszyć ogrzewanie: dlaczego nie można dopuścić do ocieplenia planety o 4 °C”, „Zmniejsz ogrzewanie: ekstremalne zjawiska klimatyczne, wpływ na poszczególne regiony i argumenty za budowaniem odporności” oraz „Rozwój dostosowany do klimatu: połączenie korzyści płynących z działań na rzecz klimatu”,
- uwzględniając sprawozdanie Globalnej Komisji ds. Gospodarki i Klimatu pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat: sprawozdanie na temat nowej gospodarki klimatycznej”,
- uwzględniając encyklikę „Laudato si”,
- uwzględniając 5. sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) oraz sprawozdanie podsumowujące,
- uwzględniając przedstawiony UNFCCC dnia 6 marca 2015 r. przez Łotwę i Komisję Europejską zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład UE i jej państw członkowskich,
- uwzględniając nowojorską deklarację w sprawie lasów przyjętą podczas szczytu klimatycznego ONZ, który odbył się we wrześniu 2014 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów w sprawie podjęcia wyzwań związanych z wylesianiem i degradacją lasów w celu przeciwdziałania zmianom klimatycznym i utracie różnorodności biologicznej (COM(2008)0645),

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

Środa, 14 października 2015

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 października 2014 r.,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju oraz Komisji Transportu i Turystyki (A8-0275/2015),
- A. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi wymagające pilnej reakcji i potencjalnie nieodwracalne globalne zagrożenie dla społeczeństw i biosfery, w związku z czym wymagane jest podjęcie międzynarodowych działań przez wszystkie strony;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z dowodami naukowymi przedstawionymi w 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC z 2014 r. ocieplenie klimatu jest faktem; zmiana klimatu postępuje, a działalność człowieka jest głównym powodem ocieplenia się klimatu obserwowanego od połowy XX wieku; powszechny i istotny wpływ zmiany klimatu jest już widoczny w ekosystemach naturalnych i wytworzonych przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach;
- C. mając na uwadze, że w związku z protokołem z Kioto UE zmniejszyła emisje o 19 % w okresie 1990-2013, a zwiększyła swój PKB o ponad 45 %; mając na uwadze, że globalne emisje zwiększyły się o ponad 50 % w latach 1990–2013;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnimi ustaleniami Państwowej Służby Oceanu i Atmosfery (NOAA) w marcu 2015 r. po raz pierwszy od początku prowadzenia pomiarów średnie miesięczne stężenie dwutlenku węgla w atmosferze na świecie przekroczyło 400 jednostek na milion;
- E. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z 2014 r. w sprawie luki adaptacyjnej podkreśla się ogromne koszty braku działania i podsumowuje, że koszty przystosowania się do zmiany klimatu w krajach rozwijających się mogą nawet dwu- lub trzykrotnie przekroczyć wcześniejsze szacunki wynoszące 70–100 miliardów USD rocznie do roku 2050, co prowadzi do powstania znacznej luki w finansowaniu przystosowania się do zmiany klimatu po roku 2020, o ile nie zostaną udostępnione nowe środki finansowe przeznaczone na przystosowanie się do tych zmian;
- F. mając na uwadze, że wyzwanie dotyczące finansowania działań związanych ze zmianą klimatu jest nierozzerwalnie związane z szerszymi wyzwaniami dotyczącymi finansowania zrównoważonego rozwoju na świecie;
- G. mając na uwadze, że zmiana klimatu może zwiększać współzawodnictwo o zasoby, takie jak żywność, woda czy pastwiska, przez co w niedalekiej przyszłości może stać się główną przyczyną przemieszczania się ludności, zarówno w ramach granic państwowych, jak i ponad tymi granicami;
- H. mając na uwadze, że podczas konferencji w Ad-Dausze w sprawie zmiany klimatu, która odbyła się w grudniu 2012 r., przyjęto poprawkę do protokołu ustanawiającego drugi okres rozliczeniowy na mocy protokołu z Kioto od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2020 r. zakładającą prawnie wiążące zobowiązania do redukcji emisji, uwzględnienie nowego gazu (trójfluorku azotu), mechanizm zwiększania ambicji ustanawiający uproszczoną procedurę umożliwiającą każdej stronie korektę swoich zobowiązań przez zwiększanie ambicji w trakcie trwania okresu rozliczeniowego, a także postanowienie automatycznie korygujące cele danej strony zapobiegające wzrostowi jej emisji w okresie 2013–2020 powyżej jej średnich emisji z lat 2008–2010;
- I. mając na uwadze, że strony konwencji UNFCCC zdecydowały na 18. sesji konferencji stron (decyzja 23/CP.18) o przyjęciu celu związanego z równowagą płci w organach powołanych na mocy tej konwencji i protokołu z Kioto, aby zwiększyć udział kobiet i zapewnić bardziej skuteczną politykę w zakresie zmiany klimatu uwzględniającą potrzeby kobiet i mężczyzn w równy sposób oraz aby śledzić dokonywane postępy w osiągnięciu celu równowagi płci w ramach realizacji polityki zmiany klimatu uwzględniającej kwestie płci;

Środa, 14 październik 2015

- J. mając na uwadze, że walka z ociepleniem klimatu nie może być postrzegana jako przeszkoda na drodze osiągnięcia wzrostu gospodarczego, lecz przeciwnie winna być postrzegana jako dźwignia realizacji nowego trwałego wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia;
- K. mając na uwadze, że do dnia dzisiejszego UE odgrywa rolę pioniera w walce z ociepleniem klimatu i w drodze do zawarcia nowej międzynarodowej umowy klimatycznej w Paryżu w końcu roku 2015 nadal będzie ją odgrywać; żąda, by duzi emitenci sprzyjali tym ambicjom;

Pilna potrzeba działania na poziomie globalnym

1. rozumie wyjątkową skalę i powagę zagrożeń ze strony zmiany klimatu i jest bardzo zaniepokojony faktem, że świat jest daleko od ograniczenia globalnego ocieplenia do poziomu poniżej 2 °C w porównaniu z epoką przedprzemysłową; apeluje do rządów, by niezwłocznie przyjęły wiążące i konkretne środki mające przeciwdziałać zmianie klimatu i doprowadzić do zawarcia w 2015 r. w Paryżu ambitnego i wiążącego prawnie światowego porozumienia służącego osiągnięciu tego celu;
2. zauważa, że według ustaleń zapisanych w piątym sprawozdaniu oceniającym IPCC dostępny po 2011 r. globalny budżet emisji CO₂ pozwalający zachować możliwość utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C w porównaniu z epoką przedprzemysłową wynosi 1 010 gigaton CO₂; podkreśla, że wszystkie kraje powinny włączyć się w stosowne działania, a odkładanie ich na później podniesie ich koszty i zawęzi wachlarz możliwych rozwiązań; podkreśla, że zgodnie z ustaleniami zawartymi w sprawozdaniu na temat nowej gospodarki klimatycznej pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat” wszystkie kraje, niezależnie od poziomu dochodów, mogą dążyć do trwałego wzrostu gospodarczego, a równocześnie ograniczać olbrzymie ryzyko, jakie niesie ze sobą zmiana klimatu; zaleca, aby porozumienia i konwencje zmierzały do włączenia do programów Unii Europejskiej związanych ze zmianami klimatu także krajów przystępujących;
3. przypomina, że ograniczenie wzrostu temperatury na świecie średnio do 2 °C nie gwarantuje uniknięcia znaczących niekorzystnych skutków klimatycznych; wzywa konferencję stron do dokonania oceny możliwości ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do średnio 1,5 °C;
4. zauważa, że zgodnie z ustaleniami 5. sprawozdania oceniającego Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu nawet pełne zaprzestanie emisji w krajach uprzemysłowionych nie zapewniłoby osiągnięcia celu poniżej 2 °C bez podjęcia istotnych nowych zobowiązań przez kraje rozwijające się;
5. uważa, że zasadnicze znaczenie ma, aby państwa bezzwłocznie przedstawiły zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład (INDC) w celu stworzenia efektu mnożnikowego i wykazania, że wszystkie państwa podążają w tym samym kierunku, w zależności od warunków krajowych; uważa, że INDC mogą również obejmować działania przystosowawcze, ponieważ dla bardzo wielu krajów są one kwestią priorytetową;
6. uznaje zasadnicze znaczenie stabilnego systemu klimatycznego dla bezpieczeństwa żywnościowego, produkcji energii i wody, dla warunków sanitarnych, infrastruktury i zachowania różnorodności biologicznej oraz ekosystemów lądowych i morskich, a także pokoju i dobrobytu na świecie; przypomina, że zmiana klimatu przyspiesza utratę różnorodności biologicznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje encyklikę „Laudato si”;
7. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie grupy G7 do dekarbonizacji światowej gospodarki w trakcie obecnego stulecia i transformacji sektora energetycznego do 2050 r. przypomina jednak, że dekarbonizacji należy dokonać wcześniej, aby zapewnić zgodność z najnowszymi wynikami badań naukowych i móc utrzymać poziom globalnego ocieplenia poniżej 2 °C; wzywa strony, które są w stanie tego dokonać, do skutecznego wdrażania krajowych celów i strategii dekarbonizacyjnych przez uznanie za priorytet stopniowego wycofywania emisji związanych z wykorzystywaniem węgla, który jest najbardziej zanieczyszczającym źródłem energii;
8. wskazuje, że państwa, które nie mają wystarczających możliwości, aby opracować swój wkład krajowy mogą korzystać z mechanizmów wsparcia, takich jak Fundusz na rzecz Globalnego Środowiska, Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju i światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu, a także ze wsparcia europejskiego;

Środa, 14 października 2015

Ambitne, globalne, prawnie wiążące porozumienie

9. podkreśla, że protokół z 2015 r. musi być prawnie wiążący i ambitny już od chwili zawarcia go w Paryżu, a także powinien on zmierzać do stopniowego redukowania światowych emisji dwutlenku węgla do roku 2050 lub niedługo potem, aby utrzymać świat na racjonalnej pod względem kosztów ścieżce redukcji emisji zgodną z celem poniżej 2 °C, i aby emisja ogólnoswiatowa emisja gazów cieplarnianych jak najszybciej osiągnęła wartość szczytową; wzywa UE, by współpracowała w tym celu ze swoimi międzynarodowymi partnerami, dając przykłady dobrych praktyk; podkreśla, że porozumienie musi ustanawiać przewidywalne ramy zachęcające do inwestycji i zwiększania wykorzystywania przez przedsiębiorstwa wydajnych technologii redukcji emisji i przystosowywania się do zmiany klimatu;

10. ostrzega przed ścieżkami redukcji emisji zezwalającymi na znaczne emisje dwutlenku węgla do roku 2050 i w późniejszym okresie, ponieważ oznaczają one znaczne ryzyko i wymagają opierania się na technologiach wychwytywania i składowania dwutlenku węgla z atmosfery, których skuteczność nie została udowodniona, a które są wysoce energochłonne i kosztowne; w zależności od poziomu skuteczności zdolność takich ścieżek redukcji emisji do utrzymania zmian klimatycznych poniżej 2 °C zależy od dostępności i powszechności wdrożenia technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla z wykorzystaniem energii z biomasy (BECCS) oraz od zalesiania, przy braku wyraźnie dostępnych w tym celu terenów, a także od wykorzystania innych, nieznanych jeszcze technologii usuwania dwutlenku węgla (CDR), które mają dopiero zostać opracowane;

11. uważa, że ambitne i prawnie wiążące porozumienie międzynarodowe pomogłoby odpowiedzieć na obawy dotyczące ucieczki emisji i utrzymania konkurencyjności danych sektorów, a zwłaszcza sektorów energochłonnych;

12. uważa, że w razie różnicy między poziomem ambicji dotyczącym skumulowanych skutków INDC złożonych przed posiedzeniem w Paryżu i niezbędnym poziomem redukcji emisji gazów cieplarnianych koniecznych do utrzymania temperatury o mniej niż 2 °C powyżej poziomu sprzed rewolucji przemysłowej, trzeba będzie opracować program prac na 2016 r. w celu określenia dodatkowych środków ograniczających; wzywa do kompleksowego przeglądu, który będzie przeprowadzany co pięć lat, zapewni dynamikę wdrażanego mechanizmu i zwiększy poziom ambicji zobowiązań w zakresie ograniczania emisji, zgodnie z najnowszymi danymi naukowymi; wzywa strony, by wsparły pięcioletnie okresy zobowiązania jako najwłaściwszy wybór, aby uniknąć niskiego poziomu ambicji, zwiększyć polityczną odpowiedzialność i umożliwić przegląd celów według danych naukowych lub według postępu technicznego, który mógłby umożliwić większy poziom ambicji;

13. jest zaniepokojony, że z wczesnych analiz skumulowanych skutków INDC przedstawionych do tej pory wynika, że obecne niezmienione INDC spowodowałyby wzrost średniej globalnej temperatury o od 2,7 °C do 3,5 °C; wzywa strony do uzgodnienia na konferencji COP 21 w Paryżu, by do 2020 r. zmieniły obecne zaplanowane, ustalone na szczelbu krajowym wkłady w celu dostosowania ich do najnowszych ocen naukowych i bezpiecznego budżetu emisji zgodnego z celem 2 °C;

14. wzywa do ogólnej rewitalizacji unijnej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu, co pomogłoby w dynamizacji debaty międzynarodowej na temat klimatu i byłoby zgodne z górną granicą zobowiązania UE do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 80–95 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.; odnotowuje wiążący cel redukcji emisji gazów cieplarnianych w UE do 2030 r. o co najmniej 40 % w stosunku do poziomów z 1990 r.; wzywa państwa członkowskie do rozważenia dodatkowych zobowiązań opartych na celu uzgodnionym na rok 2030, w tym działań poza UE, aby umożliwić światu osiągnięcie celu poniżej 2 °C;

15. przypomina swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r., w której wzywa się do przyjęcia trzech wiążących celów: celu zwiększenia efektywności energetycznej o 40 %, celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych na poziomie co najmniej 30 % i celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 %, i ponownie apeluje do Rady i Komisji o przyjęcie i wdrożenie, jako części ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, podejścia wielopłaszczyznowego opartego na wzajemnie wspierających się, skoordynowanych i spójnych celach dotyczących zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, upowszechniania źródeł energii odnawialnej i efektywności energetycznej; zwraca uwagę, że cele w zakresie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii, o co apeluje Parlament, doprowadziłyby do przekraczających 40 % ograniczeń emisji gazów cieplarnianych do 2030 r.;

Środa, 14 październik 2015

16. podkreśla potrzebę wprowadzenia w porozumieniu z 2015 r. skutecznego systemu zgodności mającego zastosowanie do wszystkich stron. zaznacza, że porozumieniu z 2015 r. należy wspierać przejrzystość i odpowiedzialność dzięki wprowadzeniu wspólnego, opartego na zasadach systemu, obejmującego zasady rozliczania oraz ustalenia dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji; uważa, że rozwój systemu przejrzystości i dopuszczalności musi odbywać się w ramach podejścia stopniowego ujednociania;

17. podkreśla znaczenie utrzymania praw człowieka w centrum działań na rzecz klimatu, i nalega, by Komisja i państwa członkowskie zagwarantowały, że porozumienie paryskie będzie zawierać postanowienia niezbędne do stawienia czoła aspektowi praw człowieka związanych ze zmianą klimatu i zapewni wsparcie dla uboższych krajów, których zdolności są nadwyrężone przez skutki zmiany klimatu; domaga się w związku z tym pełnego poszanowania praw lokalnych społeczności i ludów tubylczych, które są szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu;

18. domaga się, aby Komisja i państwa członkowskie zapewniły uznanie w porozumieniu paryskim, że poszanowanie, ochrona i promocja praw człowieka, co obejmuje m.in. równość płci, pełne i równe uczestnictwo kobiet oraz aktywną promocję sprawiedliwej transformacji siły roboczej przez zapewnienie godnej pracy i odpowiedniej jakości stanowisk pracy dla wszystkich, stanowią warunek wstępny globalnych działań w dziedzinie klimatu;

Cele na okres do 2020 r. a protokół z Kioto

19. szczególnie podkreśla pilną potrzebę osiągnięcia postępów w likwidowaniu gigatonowej rozbieżności między badaniami naukowymi a obecnymi zobowiązaniami stron na okres do 2020 r. (tzw. luka gigatonowa). podkreśla, że w przyczynianiu się do zlikwidowania luki gigatonowej istotną rolę odgrywają inne środki polityczne, którym należy poświęcić wspólne wysiłki, obejmujące efektywność energetyczną, znaczne oszczędności energii, energię ze źródeł odnawialnych, zasobooszczędność, stopniowe wycofywanie wodorofluorowęglodorów, zrównoważona produkcja i konsumpcja, stopniowe wycofywanie dopłat do paliw kopalnych, w tym finansowania eksportu technologii zakładów węglowych, oraz zwiększanie znaczenia powszechnego systemu opłat za uprawnienia do emisji CO₂;

20. zauważa, że UE jest teraz na dobrej drodze do osiągnięcia celów na rok 2020 dotyczących zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i korzystania z energii ze źródeł odnawialnych, poczyniono też znaczne postępy, jeśli chodzi o intensywność wykorzystania energii dzięki bardziej energooszczędnym budynkom, produktom, procesom przemysłowym i pojazdom przy jednoczesnym wzroście gospodarczym w UE o 45 % od roku 1990; podkreśla, że cel 20/20/20 dotyczący emisji gazów cieplarnianych, odnawialnych źródeł energii i oszczędności energii odegrał kluczową rolę w tym procesie i zapewnił zatrudnienie 4,2 mln osób w różnych dziedzinach ekoprzemysłu⁽¹⁾, przy stałym wzroście pomimo kryzysu gospodarczego;

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przedstawienia na forum konwencji UNFCCC najnowszych prognoz dotyczących emisji gazów cieplarnianych w UE dla okresu do 2020 r. i ogłoszenia, że UE przekroczy wyznaczony cel na 2020 r. dotyczący redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 2 Gt;

22. wyjaśnia, że chociaż drugi okres rozliczeniowy w ramach protokołu z Kioto będzie w swoim zakresie ograniczony, powinien być traktowany jako bardzo ważny krok pośredni, dlatego wzywa strony, w tym państwa członkowskie UE, do jak najszybszego zakończenia procesu ratyfikacji tych postanowień, nie później niż przed grudniem 2011; zwraca uwagę, że Parlament zakończył swoją część wyrażając zgodę oraz że włączenie społeczeństwa obywatelskiego i przejrzystość to elementy konieczne, aby móc zrozumieć negocjacje i budować zaufanie między wszystkimi stronami w związku z konferencją w Paryżu;

⁽¹⁾ Dane Eurostatu dotyczące sektora towarów i usług środowiskowych, przytoczone w „Ramach politycznych na okres 2020-2030 dotyczących klimatu i energii” (COM(2014)0015).

Środa, 14 października 2015

Agenda rozwiązań

23. wzywa UE i jej państwa członkowskie do pracy wraz ze wszystkimi podmiotami społeczeństwa obywatelskiego (stowarzyszenia, sektor prywatny, organizacje pozarządowe i społeczności lokalne) w celu rozwoju inicjatyw w sektorach o zasadniczym znaczeniu dla łagodzenia skutków zmiany klimatu (energia, technologie, miasta, transport itd.), a także inicjatyw w dziedzinie dostosowania się do zmiany klimatu i odporności związanej z problematyką dostosowania się, w szczególności w dziedzinie dostępu do wody, bezpieczeństwa żywnościowego czy zapobiegania zagrożeniom; zwraca się do wszystkich rządów i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego o wspieranie i wzmacnianie tej strategii działania;

24. podkreśla, że coraz więcej podmiotów niepublicznych podejmuje działania w celu dekarbonizacji i zwiększenia odporności na skutki zmiany klimatu; podkreśla zatem znaczenie uporządkowanego i konstruktywnego dialogu między rządami, środowiskiem biznesowym, miastami, regionami, organizacjami międzynarodowymi, społeczeństwem obywatelskim i instytucjami akademickimi w celu mobilizacji do zdecydowanego ogólnosiwiatowego działania na rzecz społeczeństw niskoemisyjnych i odpornych na zmianę klimatu; podkreśla ich rolę w zwiększaniu dynamiki w perspektywie negocjacji w Paryżu i w związku z programami działań z Limy i Paryża; wskazuje w związku z tym, że plan działań Lima-Paryż zachęca promotorów inicjatyw do przyspieszenia ich prac i przedstawienia pierwszych wyników podczas konferencji w Paryżu;

25. zachęca do wdrażania mechanizmów umożliwiających pobudzanie tej dynamiki rozwiązań, takich jak oznaczanie innowacyjnych projektów społeczeństwa obywatelskiego;

26. zauważa, że biogospodarka może znacznie przyczynić się do reindustrializacji i tworzenia nowych miejsc pracy w UE i innych krajach;

27. zauważa, że dążenie do powstania gospodarki o obiegu zamkniętym może w znacznym stopniu przyczynić się do osiągnięcia celu poprzez przeciwdziałanie marnotrawstwu żywności i wtórne wykorzystanie surowców;

28. przypomina stronom i samej ONZ, że działania indywidualne są równie ważne jak działania rządów i instytucji; z tego względu apeluje o włożenie większego wysiłku w kampanie lub akcje podnoszące świadomość ludności na temat małych i wielkich gestów przyczyniających się do przewyżczenia zmiany klimatu w krajach rozwiniętych i w krajach rozwijających się;

29. wzywa także przedsiębiorstwa do wzięcia na siebie odpowiedzialności i aktywnego okazania swojego wsparcia dla porozumienia w sprawie klimatu oraz okazania tego wsparcia a priori;

Kompleksowy wysiłek wszystkich sektorów

30. z zadowoleniem przyjmuje opracowywanie globalnego systemu handlu emisjami obejmującego 17 systemów handlu emisjami działających na czterech kontynentach i odpowiadających 40 % globalnego PKB, który ma przyczynić się do zmniejszenia ogólnosiwiatowych emisji w sposób efektywny kosztowo; zachęca Komisję, aby wspierała powiązania między unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji a innymi systemami handlu uprawnieniami do emisji w celu stworzenia w przyszłości mechanizmów międzynarodowego rynku handlu uprawnieniami do emisji, tak aby zwiększyć poziom ambicji w dziedzinie klimatu i zarazem zmniejszyć ryzyko ucieczki emisji poprzez zapewnienie równych warunków; wzywa jednak Komisję do ustanowienia zabezpieczeń, dzięki którym powiązanie EU ETS z innymi systemami nie osłabi unijnych celów w dziedzinie klimatu ani zakresu EU ETS; wzywa do sformułowania zasad ustanawiania międzynarodowych mechanizmów rynku emisji, w tym zasad rachunkowości, i zapewnienia, by rynki międzynarodowe i powiązania między wewnętrznymi rynkami emisji przyczyniały się do osiągnięcia trwałych wkładów w łagodzenie zmiany klimatu, a nie podważały unijne wewnętrzne cele w zakresie zmniejszania emisji;

31. podkreśla konieczność zapewnienia przewidywalnego środowiska regulacyjnego nadzorującego inwestycje w działania służące redukcji emisji gazów cieplarnianych i nastawione na przejście na gospodarkę niskoemisyjną;

Środa, 14 październik 2015

32. wzywa do porozumienia, które w kompleksowy sposób obejmie poszczególne sektory i rodzaje emisji oraz określi ogólnogospodarcze cele oraz budżety emisji, co powinno zapewnić najwyższy możliwy poziom ambicji; podkreśla, że zgodnie z ustaleniami IPCC wykorzystanie gruntów (rolnych, hodowlanych, leśnych i innych) daje duże opłacalne możliwości w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i zwiększania odporności na tę zmianę oraz że współpraca międzynarodowa musi zatem zostać zacieśniona w celu maksymalizacji potencjału pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy i obszary podmokłe; podkreśla, że w porozumieniu należy określić kompleksowe ramy rozliczania emisji wynikających z zagospodarowania gruntów i emisji pochłanianych (LULUCF); podkreśla w szczególności, że działania łagodzące i dostosowawcze w przydzielaniu gruntów muszą dążyć do osiągnięcia wspólnych celów i nie naruszać innych celów zrównoważonego rozwoju;

33. odnotowuje, że wylesianie i degradacja lasów odpowiadają za 20 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych oraz podkreśla rolę lasów w łagodzeniu zmiany klimatu i potrzebę wzmocnienia zdolności dostosowania lasów i ich odporności na zmianę klimatu; wzywa UE do dalszej realizacji celu wstrzymania wylesiania na świecie do roku 2030 oraz przynajmniej do zmniejszenia o połowę ubytku powierzchni lasów tropikalnych do roku 2020 w porównaniu ze stanem z 2008 r.; podkreśla, że realizacja tych zobowiązań wraz z przywróceniem 350 mln ha lasów, do którego wezwano w nowojorskiej deklaracji w sprawie lasów, może przyczynić się do redukcji emisji CO₂ o 4,5–8,8 mld ton rocznie w 2030 r.; podkreśla, że bez znaczących działań przeciwdziałających zmianie klimatu skupionych wokół sektora lasów tropikalnych (program REDD+) osiągnięcie celu poniżej 2 °C najprawdopodobniej nie będzie możliwe. ponadto wzywa UE do zwiększenia międzynarodowego finansowania przeznaczanego na redukcję wylesiania w krajach rozwijających się;

34. zwraca uwagę na skuteczność istniejącego mechanizmu łagodzenia REDD + i wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia go w staraniach zmierzających do ograniczenia zmian klimatycznych; wzywa państwa członkowskie do nawiązania dobrowolnej współpracy w sprawach łagodzenia zmiany klimatu z tym krajami rozwijającymi się, które są w szczególności sposobem dotknięte problemem ubytku lasów tropikalnych, w celu zapewnienia im pomocy finansowej i technicznej, tak aby wstrzymać wylesianie przez zrównoważone polityki użytkowania gruntów i reformy systemu sprawowania rządów; wzywa ponadto Komisję do zaproponowania zdecydowanych środków w celu zahamowania importu do UE towarów będących produktem nielegalnego wylesiania; podkreśla rolę przedsiębiorców w eliminacji zapotrzebowania na towary wynikające z nielegalnej wycinki lasów;

35. przypomina, że sektor transportowy jest drugim co do wielkości sektorem odpowiedzialnym za emisję gazów cieplarnianych, oraz domaga się wprowadzenia serii polityk mających na celu obniżenie poziomu emisji w tym sektorze; przypomina o konieczności działania przez strony konwencji UNFCCC na rzecz dalszego skutecznego regulowania kwestii emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskowego, zgodnie z wymogami wynikającymi z adekwatności i pilności zagadnienia; wzywa wszystkie strony do współpracy za pośrednictwem Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) i Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w celu opracowania ram globalnej polityki umożliwiających skuteczną reakcję oraz do podjęcia działań zmierzających do ustalenia odpowiednich celów przed końcem 2016 r. w związku z niezbędnym zmniejszeniem emisji w świetle celu poniżej 2 °C;

36. wzywa Komisję do zaoferowania stronom konferencji COP 21 wsparcia i fachowej wiedzy w opracowaniu ich wkładów krajowych, a jednocześnie do podnoszenia świadomości na temat roli sektora transportu w przyjmowaniu kompleksowych strategii na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych;

37. zwraca uwagę, że dla osiągnięcia ambitnych celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych kluczowe znaczenie mają krótko- i długoterminowe strategie ograniczania transportu;

38. podkreśla znaczenie uwzględnienia specyficznej sytuacji wysp i regionów najbardziej oddalonych w celu zagwarantowania, by względy środowiskowe nie miały wpływu na mobilność szczególnie w tych regionach i dostępność do nich;

Środa, 14 października 2015

39. jest przekonany, że bez większego ukierunkowania na ograniczenie emisji powodowanych przez sektor transportu ogólne cele klimatyczne będą niemożliwe do zrealizowania, ponieważ transport jest jedynym sektorem, w którym emisja gazów cieplarnianych stale rośnie (wzrost o 30 % przez ostatnie 25 lat); podkreśla, że można to osiągnąć jedynie poprzez wiążące cele w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych oraz pełne włączenie energii ze źródeł odnawialnych do rynku i technologicznie neutralne podejście do dekarbonizacji, a także bardziej zintegrowaną politykę transportu i inwestycji obejmującą przechodzenie na inne rodzaje transportu i postęp technologiczny oraz ograniczanie korzystania z transportu (np. dzięki zrównoważonej logistyce, inteligentnemu planowaniu przestrzeni miejskiej i zintegrowanemu programowi zarządzania mobilnością);

40. podkreśla, że ponad połowa ludności świata mieszka obecnie w małych i dużych miastach, zaś transport miejski w dużym stopniu przyczynia się do emisji gazów cieplarnianych pochodzących z sektora transportu; dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego podnoszenia świadomości na temat roli zrównoważonej mobilności w miastach w realizacji zobowiązań w zakresie łagodzenia zmiany klimatu; podkreśla, że odpowiedzialne użytkowanie gruntów, planowanie przestrzenne i zrównoważone rozwiązania dla transportu na obszarach miejskich skutecznie przyczyniają się do osiągnięcia celu zmniejszenia emisji CO₂;

41. podkreśla, że w sektorze transportu niezbędny jest dobry koszyk energetyczny realizowany poprzez wspieranie alternatywnych pojazdów napędzanych gazem ziemnym i biogazem oraz strategii politycznych mających na celu umocnienie zrównoważonych środków transportu, w tym elektryfikacji transportu i wykorzystywania inteligentnych systemów transportu; podkreśla konieczność położenia nacisku na kolej, tramwaje, elektryczne autobusy, samochody i rowery, uwzględnienia całego cyklu życia oraz dążenia do pełnej eksploatacji odnawialnych źródeł energii; stanowczo zachęca lokalne organy właściwe dla komunikacji publicznej i przewoźników do odgrywania wiodącej roli we wprowadzaniu niskoemisyjnego taboru i technologii;

42. podkreśla ogromne możliwości redukcji emisji przez zwiększenie efektywności energetycznej i stosowanie czystej energii; uważa, że maksymalizacja efektywności korzystania z energii na świecie to pierwszy krok w kierunku redukcji emisji związanych z sektorem energetycznym, przyczyniający się jednocześnie do zaradzenia problemowi ubóstwa energetycznego;

43. zwraca uwagę na poważne, negatywne i często nieodwracalne konsekwencje braku działań, przypominając że zmiana klimatu w różnicowany, ale bardzo szkodliwy sposób wpływa na wszystkie regiony świata, powodując przepływy migracyjne i utratę życia ludzkiego oraz straty gospodarcze, ekologiczne i społeczne; podkreśla znaczenie dowodów naukowych jako podłoża długofalowych decyzji politycznych oraz zaznacza, że poziom ambicji powinien być oparty na solidnych zaleceniach naukowych; podkreśla, że uzgodniony globalny impuls polityczny i finansowy skierowany na badania, rozwój i działania na rzecz innowacyjności w zakresie czystych i odnawialnych technologii energetycznych oraz efektywności energetycznej ma kluczowe znaczenie dla realizacji naszych celów w dziedzinie klimatu oraz do pobudzenia wzrostu gospodarczego;

44. wzywa UE, aby zwiększyła starania o uregulowanie globalnego wycofywania wodorofluorowęglowodorów zgodnie z protokołem montrealским; przypomina, że UE przyjęła ambitne przepisy mające na celu wycofanie 79 % wodorofluorowęglowodorów do 2030 r., ponieważ powszechnie dostępne są przyjazne dla klimatu rozwiązania alternatywne i należy w pełni wykorzystać ich potencjał; zauważa, że wycofywanie wodorofluorowęglowodorów to łatwe do zrealizowania działanie na rzecz łagodzenia zmiany klimatu w UE i poza nią, i apeluje do UE o aktywne sprzyjanie światowym działaniom dotyczącym wodorofluorowęglowodorów;

Badania naukowe, rozwój technologiczny i innowacje

45. jest przekonany, że powszechniejsze wprowadzanie czystych technologii energetycznych tam, gdzie mają one najsilniejsze oddziaływanie, zależy od zbudowania i utrzymania silnego potencjału innowacyjności zarówno w krajach rozwiniętych, jak i wschodzących;

46. podkreśla, że stymulowanie innowacji w dziedzinie technologii i modeli biznesowych może prowadzić zarówno do wzrostu gospodarczego, jak i redukcji emisji; podkreśla, że technologia nie będzie zmierzać ku redukcji emisji automatycznie, lecz będzie ona wymagała jasnych sygnałów politycznych, w tym ograniczenia barier rynkowych i regulacyjnych dla nowych technologii i modeli biznesowych oraz odpowiednio ukierunkowanych wydatków publicznych; zachęca państwa członkowskie do zwiększenia inwestycji w publiczne badania i rozwój w sektorze energetycznym, aby wspomagać tworzenie nowej fali zasobooszczędnych i niskoemisyjnych technologii;

Środa, 14 październik 2015

47. uznaje znaczenie badań i innowacji w procesie przeciwdziałania zmianom klimatu i wzywa strony, aby dołożyły wszelkich starań w celu wsparcia badaczy i promowania nowych technologii, które mogą przyczynić się do osiągnięcia ewentualnie wyznaczonych celów redukcji, oraz aby prowadziły działania służące łagodzeniu zmian klimatu i dostosowaniu do nich;
48. zachęca Komisję do lepszego wykorzystania tego, że program „Horyzont 2020” jest w pełni otwarty na udział państw trzecich, zwłaszcza w dziedzinach energii i zmiany klimatu;
49. uznaje, że polityka kosmiczna UE i związane z nią inwestycje, w tym umieszczanie na orbicie satelitów odgrywających ważną rolę w monitorowaniu wypadków przemysłowych, wylesiania, pustynnienia itp., oraz współpraca z partnerami w państwach trzecich mogą odegrać istotną rolę w monitorowaniu skutków zmiany klimatu na całym świecie i zaradzaniu im;
50. podkreśla, że UE powinna zwiększyć starania w odniesieniu do transferu technologii do krajów najsłabiej rozwiniętych, z poszanowaniem obowiązujących praw własności intelektualnej;
51. zwraca się o pełne uznanie i wsparcie dla roli ośrodka i sieci technologii klimatycznych (CTCN) oraz komitetu wykonawczego ds. technologii w ułatwianiu rozwoju technologicznego związanego z łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowywaniem się do niej;
52. z zadowoleniem przyjmuje starania dotyczące współpracy między UE a Departamentem Energii Stanów Zjednoczonych, w szczególności w kwestiach badań nad technologiami związanymi ze zmianą klimatu; uważa, że istnieją znaczne możliwości dalszej współpracy badawczej między UE a innymi dużymi gospodarkami; podkreśla, że wyniki badań finansowanych ze środków publicznych powinny być udostępniane nieodpłatnie;
53. zauważa, że we wdrażaniu środków mających na celu łagodzenie zmian klimatu i dostosowywanie się do nich należy rozważyć wykorzystanie zasobów kosmicznych, w szczególności za pomocą monitorowania i kontroli emisji gazów cieplarnianych; wzywa Komisję do wniesienia czynnego wkładu w globalny system monitorowania emisji CO₂ i CH₄; wzywa Komisję do wspierania wysiłków na rzecz stworzenia unijnego systemu pomiaru emisji gazów cieplarnianych w autonomiczny i niezależny sposób z wykorzystaniem i rozszerzeniem misji programu Copernicus;

Finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu: podstawa porozumienia paryskiego

54. uważa, że środki wdrażania, w tym finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu, transfer technologii i budowanie zdolności, odegrają kluczową rolę w znalezieniu porozumienia na konferencji paryskiej i dlatego nalega na UE i inne państwa, by przygotowały wiarygodny „pakiet finansowy” obejmujący zarówno okres przed rokiem 2020, jak i po nim, w celu wsparcia dalej idących działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, ochrony lasów i przystosowania się do zmiany klimatu; wzywa do włączenia finansowania działań związanych ze zmianą klimatu do porozumienia w charakterze dynamicznego elementu odzwierciedlającego zmieniające się warunki środowiskowe i gospodarcze oraz wspomagającego zwiększanie ambicji w kwestii wkładu w łagodzenie zmiany klimatu oraz przystosowanie do niej; wzywa zatem wszystkie strony, które mogą to uczynić, by przyczyniały się do finansowania działań związanych z klimatem;
55. wzywa UE i państwa członkowskie, by uzgodniły plan działania dotyczący zwiększenia przewidywanego, nowego i dodatkowego finansowania, zgodnie z istniejącymi zobowiązaniami, do poziomu sprawiedliwego udziału, którego całkowita kwota docelowa wyniesie 100 mld USD rocznie do 2020 r. i będzie pochodzić z różnorodnych źródeł publicznych i prywatnych, oraz aby pomogły zmierzyć się z problemem braku równowagi między zasobami wpływającymi na cele związane z łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowaniem się do niej; wzywa UE, aby zachęcała wszystkie kraje do sprawiedliwego udziału w finansowaniu działań związanych ze zmianą klimatu; wzywa do wprowadzenia rygorystycznych zasad dotyczących monitorowania i odpowiedzialności w celu skutecznego nadzorowania realizacji zobowiązań i celów finansowania działań związanych ze zmianą klimatu; przypomina, że w miarę zwiększania finansowania działań związanych ze zmianą klimatu ze środków pomocowych ogólna kwota budżetu środków pomocowych powinna również wzrastać jako pierwszy krok w kierunku pełnej dodatkowości;
56. wzywa do podjęcia przez UE i na szczeblu międzynarodowym zobowiązań w celu zapewnienia dodatkowych źródeł finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, w tym do odłożenia pewnej liczby przydziałów w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji w okresie 2021–2030 i przeznaczenia dochodów z unijnych i międzynarodowych działań związanych z emisjami pochodzącymi z lotnictwa i żeglugi na potrzeby międzynarodowego finansowania na rzecz klimatu i na ekofundusz klimatyczny, m.in. na projekty innowacji technologicznych;

Środa, 14 października 2015

57. wzywa do stosowania na całym świecie szeroko pojętego nakładania opłat za emisję dwutlenku węgla jako instrumentu zarządzania emisjami oraz przeznaczania dochodów z handlu uprawnieniami do emisji i dochodów z nałożenia opłat za emisję dwutlenku węgla na paliwa transportowe w handlu międzynarodowym na inwestycje związane z klimatem; wzywa zatem do przeznaczenia części dopłat rolnych na zagwarantowanie inwestycji w wytwarzanie i wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych w gospodarstwach rolnych; podkreśla znaczenie mobilizacji kapitału sektora prywatnego i odblokowania koniecznych inwestycji w technologie niskoemisyjne; wzywa do podjęcia ambitnych zobowiązań przez rządy oraz publiczne i prywatne instytucje finansowe, w tym banki, fundusze emerytalne i towarzystwa na rzecz dostosowania praktyk zakresie udzielania pożyczek i inwestycji do celu poniżej 2 °C i zbywania paliw kopalnych, w tym wycofywania kredytów eksportowych na inwestycje w paliwa kopalne; apeluje o specjalne publiczne gwarancje dla ekologicznych inwestycji, oznakowanie i ulgi podatkowe w odniesieniu do ekologicznych funduszy inwestycyjnych i emisji ekologicznych obligacji;

58. uważa, że system finansowy powinien włączyć ryzyko związane z klimatem do swoich decyzji inwestycyjnych; wzywa Komisję, państwa członkowskie i wszystkie strony UNFCCC do wykorzystania wszystkich dostępnych dźwigni w celu zachęcenia podmiotów działań finansowych do ukierunkowania inwestycji w taki sposób, aby finansować rzeczywiste przejście na gospodarkę odporną na zmianę klimatu i niskoemisyjną,

59. wzywa do konkretnych działań, w tym harmonogramu, w następstwie obietnicy złożonej przez państwa grupy G-20 państw w 2009 r. dotyczącej wycofywania wszelkich dopłat do paliw kopalnych do roku 2020;

60. zachęca najbardziej postępowe podmioty do przyjęcia dobrowolnych zobowiązań na rzecz przejścia do gospodarki niskoemisyjnej poprzez wykorzystanie już wdrożonych przez sektor dobrych praktyk; apeluje, aby rozszerzać zakres tej mobilizacji oraz aby w przyszłości te zobowiązania były bardziej ustrukturyzowane, w szczególności poprzez platformy rejestracji zintegrowane z narzędziami konwencji w sprawie klimatu;

61. odnotowuje bliskie powiązania między Międzynarodową Konferencją w sprawie Finansowania Rozwoju, szczytem ONZ „Cele Zrównoważonego Rozwoju” i 21. konferencją stron UNFCCC w 2015 r.; zauważa, że skutki zmiany klimatu poważnie podważą próby realizacji ram zrównoważonego rozwoju planowanych na okres po roku 2015 oraz że ogólne ramy finansowania rozwoju będą musiały być dostosowane do niskoemisyjnego i odpornego na zmianę klimatu świata oraz zdolne do spełniania jego potrzeb;

62. zachęca do rozwoju inicjatyw prywatnych w sektorze finansowym, w szczególności przy okazji spotkania grupy G-20 w listopadzie 2015 r., oraz ogółem w ramach licznych wydarzeń związanych z finansowaniem, które towarzyszą przygotowaniom do konferencji paryskiej w 2015 r.;

Osiągnięcie odporności na zmianę klimatu poprzez przystosowywanie się do niej

63. podkreśla, że przystosowywanie się do zmiany klimatu to nieunikniona konieczność dla wszystkich krajów, aby zminimalizować negatywne skutki i w pełni wykorzystać szanse na odporny na zmianę klimatu wzrost i zrównoważony rozwój, oraz że działania przystosowawcze muszą być centralnym elementem nowego porozumienia; wzywa zatem do ustanowienia długoterminowych celów związanych z przystosowaniem do zmiany klimatu; podkreśla, że podjęcie już dziś działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych będzie mniej kosztowne dla gospodarki światowej i poszczególnych krajów, a przy tym obniży koszty przystosowania do zmiany klimatu; uznaje, że dostosowanie jest konieczne, zwłaszcza w krajach szczególnie narażonych na takie negatywne oddziaływanie, w szczególności w celu zapewnienia możliwości funkcjonowania sektora produkcji żywności i rozwoju gospodarczego w sposób odporny na zmianę klimatu; wzywa do aktywnego wsparcia dla opracowywania kompleksowych planów przystosowania się do zmiany klimatu w krajach rozwijających się przy uwzględnieniu praktyk lokalnych podmiotów i wiedzy ludów tubylczych;

64. przyznaje, że ambicje związane z łagodzeniem zmiany klimatu osiągnięte dzięki wkładom ustalonym na szczeblu krajowym (NDC) mają duży wpływ na konieczne działania przystosowawcze; wzywa do przyjęcia w porozumieniu paryskim światowego celu związanego z przystosowaniem się do zmiany klimatu i jego finansowaniem obok zobowiązań do dalszego opracowywania sposobów zaradzenia stratom i szkodom;

65. podkreśla potrzebę wzmocnienia koordynacji i zarządzania zagrożeniami klimatycznymi na szczeblu UE oraz opracowania jasnej unijnej strategii przystosowywania się do zmiany klimatu; wzywa do realizacji regionalnych strategii w dziedzinie przystosowania się do zmiany klimatu;

Środa, 14 październik 2015

66. przypomina, że kraje rozwijające się, w szczególności kraje najsłabiej rozwinięte i małe rozwijające się państwa wyspiarskie, przyczyniły się do zmiany klimatu w najmniejszym stopniu, a są najbardziej narażone na negatywne skutki zmiany klimatu i mają najmniejsze możliwości w zakresie przystosowania się do niej; apeluje, by wsparcie na rzecz przystosowania się do zmiany klimatu oraz straty i szkody stanowiły kluczowe elementy porozumienia paryskiego i by kraje rozwijające się otrzymały rzeczywistą pomoc w ich przejściu na zrównoważone, odnawialne i niskoemisyjne formy energii gwarantujące w ten sposób, że zostaną zaspokojone potrzeby tych krajów w zakresie przystosowania się, zarówno w krótkim jak i długim okresie; apeluje, by problematyka uchodźców klimatycznych i jej rozmiar, będąca następstwem katastrof klimatycznych spowodowanych ociepleniem klimatu Ziemi, została poważnie rozpatrzona;

67. podkreśla, że porozumienie to powinno mieć charakter elastyczny, aby odpowiednio uwzględniać okoliczności krajowe, potrzeby i możliwości krajów rozwijających się i specyfikę niektórych państw, w szczególności krajów najsłabiej rozwiniętych i małych wysp;

68. apeluje do największych krajów rozwiniętych, by wykorzystały swoją zaawansowaną infrastrukturę do wspierania, umacniania i stymulowania zrównoważonego wzrostu oraz by zobowiązały się wspierać kraje rozwijające się w tworzeniu ich potencjału, co zapewni w przyszłości wzrost gospodarczy we wszystkich regionach świata bez dalszych szkód dla środowiska;

69. podkreśla znaczenie roli, jaką powinny pełnić społeczność krajów rozwiniętych, Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) oraz działający przy OECD Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC), ściśle współpracując z zainteresowanymi stronami i właściwymi organizacjami w celu oceny i łagodzenia najgorszych skutków zmiany klimatu dla ludzi, które prawdopodobnie będą złożone nawet przy ociepleniu na poziomie poniżej 2 °C;

70. stwierdza, że skuteczne rozwiązanie problemu zmian klimatycznych musi być dla UE i innych podmiotów na arenie międzynarodowej priorytetem o znaczeniu strategicznym oraz że oznacza to konieczność uwzględniania działań klimatycznych we wszystkich odpowiednich obszarach polityki i zadbania o spójność polityki; uważa, że UE powinna promować niskoemisyjne modele rozwoju we wszystkich istotnych dziedzinach i sektorach oraz wzywa UE, by przedstawiła wzorce zrównoważonej produkcji i konsumpcji, w tym również wskazała, w jaki sposób zamierza ograniczyć konsumpcję i sprawić, aby działalność gospodarcza nie była równoznaczna z degradacją środowiska;

71. z niepokojem zauważa, że w latach 2008–2013 166 mln osób musiało opuścić swoje domy z powodu powodzi, huraganów, trzęsień ziemi i innych klęsk żywiołowych; zwraca szczególną uwagę na fakt, że zmiany zachodzące w niektórych regionach Afryki, a wynikające z warunków klimatycznych, mogą doprowadzić do nasilenia się kryzysu uchodźczego na Morzu Śródziemnym; ubolewa, że status uchodźcy klimatycznego nie jest jeszcze uznawany i pozostawia lukę prawną, co ma konsekwencje dla ofiar, które nie mogą korzystać ze statusu uchodźcy;

72. domaga się wspólnego podejmowania większych wysiłków przez kraje rozwinięte i rozwijające się w celu rozwiązania problemu globalnej zmiany klimatu zgodnie z zasadą wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności;

73. podkreśla, że zgodnie z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) celem UE w jej stosunkach z resztą świata jest przyczynianie się do solidarności i trwałego rozwoju Ziemi, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego; zauważa, że zgodnie z art. 191 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) polityka UE w dziedzinie środowiska promuje na płaszczyźnie międzynarodowej środki na rzecz zwalczania zmian klimatu;

Zwięźszenie dyplomacji klimatycznej

74. wskazuje, że dyplomacja klimatyczna musi stanowić element kompleksowego podejścia do działań zewnętrznych UE, i w związku z tym podkreśla znaczenie UE w odgrywaniu na konferencji ambitnej i kluczowej roli, mówiąc „jednym głosem” i odgrywając rolę mediatora w dążeniu do zawarcia międzynarodowego porozumienia, pozostając pod tym względem zjednoczona;

75. wzywa państwa członkowskie, aby skutecznie skoordynowały swoje stanowiska w tym zakresie ze stanowiskiem UE; podkreśla fakt, że UE i państwa członkowskie mają olbrzymi potencjał polityki zagranicznej i muszą odgrywać wiodącą rolę w dziedzinie dyplomacji klimatycznej oraz uruchomić tę sieć w celu wypracowania wspólnego stanowiska na temat głównych zagadnień do uzgodnienia w Paryżu, tj. działań łagodzących, przystosowawczych, finansowania, rozwoju i transferu technologii, przejrzystości działań i wsparcia oraz budowania zdolności;

Środa, 14 października 2015

76. z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz dyplomacji klimatycznej poparty przez Radę do Spraw Zagranicznych UE w dniu 19 stycznia 2015 r.; oczekuje, że Komisja przyjmie aktywną postawę w negocjacjach; zwraca się do Komisji o wyraźne zaznaczenie, że kwestia wyzwań związanych z klimatem stanowi dla niej główny strategiczny priorytet oraz o to, by organizowała swoje działania w sposób odzwierciedlający ten fakt na wszystkich szczeblach i we wszystkich obszarach polityki;

77. podkreśla wiodącą rolę UE w polityce przeciwdziałania zmianie klimatu i wskazuje potrzebę koordynacji i wypracowania wspólnego stanowiska państw członkowskich UE; wzywa Komisję, państwa członkowskie i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do kontynuowania i wzmożenia wysiłków dyplomatycznych przed konferencją i podczas niej, mających na celu lepsze zrozumienie stanowiska ich partnerów oraz zachęcanie innych stron do podjęcia skutecznych środków w celu przestrzegania zgodności z celem 2 °C i do wypracowania porozumień i zobowiązań, szczególnie w przypadku USA, mających na celu dostosowanie najbardziej znaczących emisji do emisji przysługujących obywatelom UE, którzy podjęli już liczne wysiłki mające na celu połączenie rozwoju gospodarczego z poszanowaniem środowiska i klimatu; wzywa, by UE wykorzystała swoją pozycję i nawiązała bliższą współpracę z krajami sąsiednimi oraz krajami przystępującymi do UE w kwestiach dotyczących przeciwdziałania zmianom klimatu;

78. podkreśla, że przed konferencją i w jej trakcie konieczne będą wzmożone wysiłki dyplomatyczne, w szczególności po to, aby znaleźć wspólną płaszczyznę, jeśli chodzi o podział obowiązków stron w świetle ich sytuacji wewnętrznej oraz roli strat i szkód w porozumieniu;

79. zwraca się do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o opracowanie priorytetów strategicznych zewnętrznej polityki klimatycznej, zakorzenionych w ogólnych celach polityki zagranicznej, oraz o dopilnowanie, aby delegatury UE bardziej intensywnie skupiły się na polityce klimatycznej i monitorowaniu starań krajów na rzecz łagodzenia zmian klimatu lub dostosowania się do nich, a także na zapewnianiu wsparcia w zakresie budowania zdolności, oraz aby dysponowały środkami niezbędnymi do realizacji działań w kwestiach monitorowania klimatu; wzywa UE do ściślejszej współpracy w kwestiach klimatycznych z krajami sąsiadującymi i kandydującymi, apelując o dostosowanie ich polityki do celów UE dotyczących klimatu; zwraca się do państw członkowskich i ESDZ o ustanowienie w delegaturach UE i w ambasadach państw członkowskich punktów kontaktowych skoncentrowanych na zmianach klimatu;

80. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że żadne środki przyjęte przez stronę porozumienia paryskiego odnoszące się do realizacji celu stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w atmosferze na poziomie, który zapobiegałby niebezpiecznej antropogenicznej ingerencji w system klimatyczny lub odnoszące się do którejkolwiek z zasad lub zobowiązań zawartych w art. 3 i 4 Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu, nie będą podlegać żadnym obowiązującym lub przyszłym traktom zawartym przez stronę w zakresie, w jakim pozwala na rozstrzygnięcie sporów między inwestorem a państwem;

81. uznaje znaczenie przeciwdziałania zmianom klimatu i fakt, że stanowią one potencjalne zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa, a także uznaje znaczenie dyplomacji klimatycznej w przededniu konferencji klimatycznej w Paryżu;

Parlament Europejski

82. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji i cele wkładu UE w konferencję klimatyczną COP 21, która ma się odbyć w Paryżu w grudniu 2015 r.;

83. zobowiązuje się do wykorzystywania swojej międzynarodowej roli i uczestnictwa w międzynarodowych sieciach parlamentarnych w celu spójnego dążenia do postępu na rzecz osiągnięcia prawnie wiążącego i ambitnego międzynarodowego porozumienia w sprawie klimatu w Paryżu;

84. zwraca uwagę na fakt, iż działania lobbujące zarówno przed negocjacjami w ramach konferencji COP 21 jak i w czasie tych negocjacji mogą mieć wpływ na wynik negocjacji; podkreśla, zatem, iż działania te powinny być przejrzyste, wyraźnie wskazane w porządku dziennym konferencji COP 21 UNFCCC oraz że konferencja powinna zapewnić równy dostęp wszystkim zainteresowanym stronom;

Środa, 14 październik 2015

85. wierzy, że ponieważ będzie także musiał udzielić zgody na każde międzynarodowe porozumienie, to musi być dobrze zintegrowany w ramach delegacji UE; oczekuje zatem, że będzie mógł uczestniczyć w spotkaniach koordynacyjnych UE w Paryżu;

o

o o

86. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.

Środa, 14 października 2015

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0356

Wniosek o uchylenie immunitetu Béli Kovácsa**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Béli Kovácsa (2014/2044(IMM))**

(2017/C 349/13)

Parlament Europejski,

- mając na uwadze przekazany w dniu 12 maja 2014 r. przez prokuratora generalnego Węgier Pétera Polta i głoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 3 lipca 2014 r. wniosek o uchylenie immunitetu Béli Kovácsa, złożony w związku z dochodzeniem, które ma prowadzić Centralne Dochodzeniowe Biuro Śledcze na Węgrzech; mając na uwadze dodatkowe wyjaśnienia złożone przez P. Polta w jego pismach z dnia 16 października 2014 r. i 23 marca 2015 r., a także wymianę poglądów przeprowadzoną z P. Poltem na posiedzeniu Komisji Prawnej w dniu 14 lipca 2015 r.;
- wysłuchawszy Béli Kovácsa zgodnie z art. 9 ust. 5 Regulaminu;
- uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.;
- uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r., 6 września 2011 r. oraz 17 stycznia 2013 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 4 ust. 2 węgierskiej ustawy zasadniczej, art. 10 ust. 2 oraz art. 12 ust. 1 ustawy LVII z 2004 r. w sprawie statusu węgierskich posłów do Parlamentu Europejskiego, a także art. 74 ust. 1 i 3 ustawy XXXVI z 2012 r. o Zgromadzeniu Narodowym Węgier;
- uwzględniając art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 9 Regulaminu;
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0291/2015);

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 maja 1964 r., Wagner/Fohrmann i Krier, 101/63, ECLI:EU:C:1964:28; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 1986 r., Wybot/Faure i inni, 149/85, ECLI:EU:C:1986:310; wyrok Sądu z dnia 15 października 2008 r., Mote/Parlament, T-345/05, ECLI:EU:T:2008:440; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 21 października 2008 r., Marra/De Gregorio i Clemente, C-200/07 i C-201/07, ECLI:EU:C:2008:579; wyrok Sądu z dnia 19 marca 2010 r., Gollnisch/Parlament, T-42/06, ECLI:EU:T:2010:102; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 września 2011 r., Patriciello, C-163/10, ECLI:EU:C:2011:543; wyrok Sądu z dnia 17 stycznia 2013 r., Gollnisch/Parlament, T-346/11 i T-347/11, ECLI:EU:T:2013:23.

Środa, 14 październik 2015

- A. mając na uwadze, że prokurator generalny Węgier wniósł o uchylenie immunitetu Béli Kovácsa, przysługującemu mu jako posłowi do Parlamentu Europejskiego, w celu umożliwienia wszczęcia postępowania opartego na poważnych podejrzeniach i mającego na celu ustalenie, czy należy przedstawić mu oskarżenie w związku z przestępstwem szpiegostwa przeciw instytucjom Unii Europejskiej na mocy art. 261/A ustawy C z 2012 r. o węgierskim kodeksie karnym; mając na uwadze, że w myśl tego artykułu każda osoba, która prowadzi działania wywiadowcze na rzecz państwa spoza Unii Europejskiej wymierzone w Parlament Europejski, Komisję Europejską lub Radę Unii Europejskiej, podlega karze zgodnie z art. 261; mając na uwadze, że zgodnie z ust. 1 art. 261 każda osoba, która prowadzi działania wywiadowcze na rzecz obcych sił lub obcej organizacji wymierzone w Republikę Węgierską, popełnia przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności od dwóch do ośmiu lat;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego korzystają na terytorium swoich państw członkowskich z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 4 ust. 2 węgierskiej ustawy zasadniczej posłowie do Parlamentu objęci są immunitetem; mając na uwadze, że zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy LVII z 2004 r. w sprawie statusu węgierskich posłów do Parlamentu Europejskiego posłowie do Parlamentu Europejskiego mają prawo do immunitetu równoważnego z immunitetem posłów do węgierskiego parlamentu; mając na uwadze, że zgodnie z art. 74 ust. 1 ustawy XXXVI z 2012 r. o Zgromadzeniu Narodowym zlecenie lub wszczęcie postępowania karnego lub zastosowanie środka przymusu w ramach postępowania karnego wobec posła może nastąpić jedynie za uprzednią zgodą Zgromadzenia Narodowego; mając na uwadze, że zgodnie z art. 74 ust. 3 tej samej ustawy wniosek o uchylenie immunitetu składa prokurator generalny w celu wszczęcia dochodzenia;
- D. mając na uwadze, że w sprawie Bf.I.2782/2002 węgierski Sąd Najwyższy oświadczył, że immunitet poselski ogranicza się do postępowania karnego i nie obejmuje środków nieuregulowanych kodeksem postępowania karnego, mających na celu udaremnienie, wykrycie lub ujawnienie przestępstwa;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 261/A ustawy C z 2012 r. o węgierskim kodeksie karnym przestępstwo, w związku z którym przeciwko Béli Kovácsowi można wszcząć postępowanie, podlega karze od dnia 1 stycznia 2014 r.;
- F. mając na uwadze, że w związku z tym śledztwo i ewentualny związany z nim akt oskarżenia, w związku z którym wnosi się o uchylenie immunitetu, ograniczają się do wydarzeń, które miały miejsce po 1 stycznia 2014 r.;
- G. mając na uwadze, że według orzecznictwa węgierskiego Sądu Najwyższego mające miejsce przed ww. dniem gromadzenie materiału dowodowego zgodnie z ustawą CXXV z 1995 r. o Krajowych Służbach Bezpieczeństwa było zgodne z prawem i nie wymagało uchylenia immunitetu;
- H. mając na uwadze, że postępowanie będzie prowadzić Centralne Dochodzeniowe Biuro Śledcze; mając na uwadze, że zgodnie z art. 29 ust. 1 węgierskiej ustawy zasadniczej prokurator generalny i służby prokuratorskie są niezależni, wykonują swoje ustawowe działania niezależnie od organizacji zewnętrznych i działają w poszanowaniu zasady domniemania niewinności;
- I. mając na uwadze, że uchylenie immunitetu Béli Kovácsa powinno podlegać warunkom wskazanym w art. 9 ust. 6 Regulaminu;
- J. mając na uwadze, że w tej sprawie Parlament nie znalazł dowodów wskazujących na zaistnienie *fumus persecutionis*, czyli wystarczająco poważnego i precyzyjnego podejrzenia, że wniosek o uchylenie immunitetu wniesiono z zamiarem zaszkodzenia politycznej działalności posła;
1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Béli Kovácsa;
  2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji odpowiednim władzom Republiki Węgierskiej i Béli Kovácsowi.
-

Wtorek, 6 października 2015

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2015)0325

Konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej MOP: współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Unii Europejskiej, Protokołu z 2014 r. do Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej z 1930 r. w odniesieniu do art. 1–4 tego protokołu dotyczących kwestii współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych (06731/2015 – C8-0078/2015 – 2014/0258(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 349/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (06731/2015),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 82 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0078/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci, art. 99 ust. 2 oraz art 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0226/2015),
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0326

Poddanie 4-metyloamfetaminy środkom kontroli *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 4-metyloamfetaminy środkom kontroli (10010/2015 – C8-0182/2015 – 2013/0021(NLE))

(Konsultacja)

(2017/C 349/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady 10010/2015,
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego Traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0182/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 3,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0265/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s. 32.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0327

Poddanie 5-(2-aminopropylo)indolu środkom kontroli ***Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 5-(2-aminopropylo)indolu środkom kontroli (10012/2015 – C8-0186/2015 – 2013/0207(NLE))****(Konsultacja)**

(2017/C 349/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady 10012/2015,
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego Traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0186/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 3,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0263/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s.32.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0328

Poddanie 25I-NBOMe, AH-7921, MDPV i metoksetaminy środkom kontroli *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 2-(2,5-dimetoksy-4-jodofenylo)-N-(2-metoksybenzylo)etyloaminy (25I-NBOMe), 3,4-dichloro-N-[(1-dimetyloamino)cykloheksylometylo]benzamidu (AH-7921), 1-(1,3-benzodioksylo-5-yl)-2-pirolidyno-1-ylpentan-1-onu (MDPV) i 2-(3-metoksyfenylo)-2-(etyloamino)cykloheksanonu (metoksetaminy) środkom kontroli (10011/2015 – C8-0185/2015 – 2014/0183(NLE))

(Konsultacja)

(2017/C 349/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady 10011/2015,
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego Traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0185/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 3,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0264/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s. 32.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0329

Poddanie 4,4'-DMAR i MT-45 środkom kontroli *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady w sprawie poddania 4-metylo-5-(4-metylofenylo)-4,5-dihydrooxazolo-2-aminy (4,4'-DMAR) i 1-cykloheksylo-4-(1,2-difenyletylo)-piperazyny (MT-45) środkom kontroli (10009/2015 – C8-0183/2015 – 2014/0340(NLE))

(Konsultacja)

(2017/C 349/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (10009/2015),
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego Traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0183/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2005/387/WSiSW z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie wymiany informacji, oceny ryzyka i kontroli nowych substancji psychoaktywnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 ust. 3,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0262/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 127 z 20.5.2005, s.32.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0330

Uruchomienie środków z Funduszu Solidarności UE: klęski naturalne w Bułgarii i Grecji w 2015 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 11 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (klęski naturalne w Bułgarii i Grecji w 2015 r.) (COM(2015)0370 – C8-0198/2015 – 2015/2151(BUD))

(2017/C 349/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0370 – C8-0198/2015),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 10,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾, w szczególności jego pkt 11,
  - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0253/2015),
1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności UE

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/1872.)

⁽¹⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0332

Przepisy ogólne dotyczące europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: szczególne środki dla Grecji ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego w odniesieniu do szczególnych środków dla Grecji (COM(2015)0365 – C8-0192/2015 – 2015/0160(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 349/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0365),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0192/2015),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,
  - po konsultacji z Komitetem Regionów,
  - uwzględniając opinię Komisji Budżetowej w sprawie zgodności finansowej wniosku,
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 16 września 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając pismo Komisji Rybołówstwa,
  - uwzględniając art. 59, art. 50 ust. 1 oraz art. 41 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A8-0260/2015),
- A. mając na uwadze, że wniosek zmieniający rozporządzenie jest środkiem nadzwyczajnym, mającym na celu udzielenie natychmiastowego wsparcia Grecji poprzez umożliwienie jej przed końcem 2015 r. dostępu do środków finansowych Unii przeznaczonych na politykę spójności, które są nadal dostępne za okresu programowania 2007–2013, oraz ich wykorzystania, co sprawia, że przyjęcie tego wniosku jest sprawą pilną;
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

Wtorek, 6 października 2015

P8_TC1-COD(2015)0160

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 6 października 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1303/2013 w zakresie szczególnych środków dla Grecji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/1839.)

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0333

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji – wniosek EGF/2015/002 DE/Adam Opel – Niemcy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/002 DE/Adam Opel złożony przez Niemcy) (COM(2015)0342 – C8-0249/2015 – 2015/2208(BUD))

(2017/C 349/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0342 – C8-0249/2015),
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
  - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
  - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0273/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);
- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 6 października 2015

- D. mając na uwadze, że Niemcy złożyły wniosek EGF/2015/002 DE/Adam Opel dotyczący wkładu finansowego z EFG w związku z 2 881 zwolnieniami w przedsiębiorstwie Adam Opel AG, prowadzącym działalność w dziale 29 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep”) ⁽¹⁾, oraz u jednego dostawcy;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Niemcy mają prawo do wkładu finansowego w wysokości 6 958 623 EUR na mocy tego rozporządzenia;
  2. zauważa, że władze Niemiec przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 26 lutego 2015 r., a dnia 14 lipca 2015 r. Komisja sfinalizowała ocenę wniosku i przekazała ją Parlamentowi dnia 1 września 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący niecałe pięć miesięcy;
  3. zauważa, że w Europie Zachodniej sprzedaż samochodów drastycznie spadła, osiągając rekordowo niski poziom od 20 lat ⁽²⁾, oraz podkreśla, że liczba samochodów sprzedanych w Europie jest najniższa od 1997 r.; stwierdza, że wydarzenia te są bezpośrednio powiązane z ogólnoswiatowym kryzysem finansowo-gospodarczym, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr. 546/2009 ⁽³⁾; podkreśla ponadto, że producenci małych i średnich pojazdów ze średniego segmentu cenowego znaleźli się w szczególnie trudnej sytuacji oraz że Adam Opel AG, będący jednym z największych graczy w średnim segmencie cenowym małych i średnich pojazdów, szczególnie dotkliwie odczuł skutki kryzysu, podczas gdy sprzedaż pojazdów z segmentu ekonomicznego oraz segmentu wysokiej jakości lub pojazdów luksusowych nie została równie mocno dotknięta kryzysem;
  4. zauważa, że liczba nowo zarejestrowanych samochodów w UE oraz państwach członkowskich EFTA spadła o 25 % między 2007 a 2013 r. (z ponad 16 mln nowo zarejestrowanych samochodów do 12 mln, według Europejskiego Stowarzyszenia Producentów Pojazdów Samochodowych); podkreśla w związku z tym, że sprzedaż samochodów firmy Opel/Vauxhall w Europie drastycznie spadła, zmniejszając się o 39 % między 2007 a 2013 r.;
  5. zauważa ponadto, że Adam Opel AG stracił z powodu decyzji swojej firmy właścicielskiej, tj. przedsiębiorstwa General Motors, które zezwoliło Oplowi na prowadzenie sprzedaży wyłącznie w Europie, tym samym wykluczając Opla z rynków wschodzących na innych kontynentach; jest zdania, że polityka oszczędnościowa narzucona w europejskich krajach przyczyniła się do gwałtownego spadku sprzedaży pojazdów firmy Opel/Vauxhall;
  6. zauważa, że zwolnienia te mają znaczący niekorzystny wpływ na lokalną gospodarkę w Bochum; przypomina, że jest to miasto w Zagłębiu Ruhry, bardzo zurbanizowanej strefie przemysłowej w niemieckim kraju związkowym Nadrenia Północna-Westfalia, które podobnie jak inne tradycyjne regiony wydobywania węgla i produkcji stali zmagają się z ogromnymi wyzwaniami strukturalnymi od lat 60. XX w.; podkreśla, że stopa bezrobocia w Zagłębiu Ruhry znacznie przekracza niemiecką średnią krajową już w chwili obecnej;
  7. przypomina, że Bochum już było wspierane przez EFG po tym, jak Nokia zaprzestała tam produkcji telefonów komórkowych, co poskutkowało stratą ponad 1 300 miejsc pracy; zauważa, że Outokumpu zamierza przestać produkować stal nierdzewną w Bochum pod koniec 2015 r., co doprowadzi do dalszego przemysłowego zubożenia miasta i pogorszenia sytuacji na rynku pracy na szczeblu lokalnym i regionalnym;
  8. zwraca uwagę, że do tej pory działu 29 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep”) dotyczyły 21 wnioski o wsparcie z EFG, z czego 11 zostało złożonych na podstawie kryterium globalizacji handlu, a 10 – na podstawie kryterium światowego kryzysu finansowego i gospodarczego; przypomina w tym kontekście wniosek EGF/2010/031/General Motors Belgia, będący konsekwencją zamknięcia przez Opla zakładu produkcyjnego w Antwerpii w Belgii;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Europejskie Stowarzyszenie Producentów Pojazdów Samochodowych (ACEA), „The Automobile Industry Pocket Guide 2014–2015”, s. 57f.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 546/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26).

Wtorek, 6 października 2015

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, niemieckie władze postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 stycznia 2015 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;
10. zauważa, że zwolnieni pracownicy mogą korzystać z szeregu środków mających na celu reintegrację tych osób na rynku pracy; uważa, że szacunkowa liczba użytkowników usługi doradztwa w zakresie założenia działalności gospodarczej jest niska i wynosi zaledwie 25 ewentualnych beneficjentów;
11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niniejszym wnioskiem będą zarządzać oraz będą kontrolować go te same organy w ramach Federalnego Ministerstwa Pracy i Spraw Socjalnych, które zarządzają Europejskim Funduszem Społecznym i które zarządzały też poprzednimi wkładami z EFG;
12. zauważa, że Niemcy planują następujące rodzaje środków dla zwalnianych pracowników, których dotyczy wnioski: środki odnoszące się do kształcenia zawodowego (Qualifizierungen), doradztwo zawodowe (Berufsorientierung), zajęcia grupowe/warsztaty, doradztwo w zakresie zakładania działalności gospodarczej (Existenzgründerberatung), poszukiwanie pracy (Stellenakquise)/targi pracy (Jobmessen), kontynuacja działań wspierających i usług doradczych (Nachbetreuung und -beratung) oraz zasiłki szkoleniowe (Transferkurzarbeitergeld);
13. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z partnerami społecznymi poprzez ustanowienie spółek transferowych;
14. zwraca uwagę, że władze zamierzają wykorzystać maksymalną dozwoloną wielkość w wysokości 35 % łącznych kosztów skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług na dodatki i zachęty w postaci zasiłków szkoleniowych (Transferkurzarbeitergeld) stanowiących 60 % lub 67 % poprzedniego dochodu netto pracownika – w zależności od sytuacji w gospodarstwie domowym beneficjenta;
15. podkreśla, że fundusze przeznaczone na zasiłek szkoleniowy (w niniejszym przypadku Transferkurzarbeitergeld) nie mogą zastąpić obowiązku prawnego spoczywającego na państwie członkowskim lub byłym pracodawcy; wzywa zarówno Komisję, jak i państwo członkowskie do udzielenia jasnych i spójnych informacji, aby określić, w jakim stopniu zasiłek szkoleniowy (Transferkurzarbeitergeld) stanowi zobowiązanie prawne po ustanowieniu „Transfergesellschaft”; domaga się spójności zarówno w zakresie finansowania w praktyce, jak i informowania Parlamentu; w związku z powyższym oczekuje, że Komisja dostarczy kompleksową i spójną analizę oraz informacje dotyczące czynników, które wykraczają poza zobowiązania prawne państw członkowskich; przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym środki z EFG powinny być wykorzystane na finansowanie zasiłku szkoleniowego (Transferkurzarbeitergeld) w celu umożliwienia spółce transferowej wykroczenia poza to, co może ona zwyczajowo zrobić dla pracowników, poprzez zapewnienie bardziej zindywidualizowanych i szczegółowych środków niż byłoby to możliwe bez wsparcia z EFG; podkreśla, że Parlament będzie nadal śledził, czy EFG nie jest wykorzystywany do realizacji obowiązków spoczywających na państwie członkowskim lub przedsiębiorstwie;
16. wzywa Komisję do opracowania spójnego podejścia do wniosków obejmujących zasiłki szkoleniowe (Transferkurzarbeitergeld) poprzez spójne definiowanie tych zasiłków w każdym wniosku oraz dokładną kontrolę i wykazanie, że określony środek faktycznie kwalifikuje się do finansowania z EFG zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG i że w żaden sposób nie zastępuje on biernych środków ochrony socjalnej, a także że ryzyko podwójnego finansowania jest wykluczone;
17. zwraca uwagę, że partnerzy społeczni uzgodnili powołanie trzech spółek transferowych w celu realizacji środków dotyczących zwolnionych pracowników, co jest zgodne z praktyką stosowaną w Niemczech; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zwolnieni pracownicy firmy dostawczej (Johnson Controls Objekt Bochum GmbHCo. KG) również będą mieli możliwość skorzystania ze środków oferowanych przez spółki transferowe;
18. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;

Wtorek, 6 października 2015

19. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać rozwój sytuacji na rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
20. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; podkreśla, że niemieckie władze potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;
21. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
22. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Niemiec – EGF/2015/002 DE/Adam Opel)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/1871.)

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0334

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2015/003 BE/Ford Genk – Belgia

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/003 BE/Ford Genk złożony przez Belgię) (COM(2015)0336 – C8-0250/2015 – 2015/2209(BUD))

(2017/C 349/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0336 – C8-0250/2015),
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
  - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
  - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0272/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 6 października 2015

- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, w sprawie rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz w sprawie finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;
- D. mając na uwadze, że Belgia złożyła wniosek EGF/2015/003 BE/Ford Genk dotyczący wkładu finansowego z EFG w związku z 5 111 zwolnieniami, do których doszło w przedsiębiorstwie Ford Genk (3 701 zwolnień), prowadzącym działalność w dziale 29 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep”) ⁽¹⁾, i u 11 dostawców i producentów niższego szczebla (1 180 zwolnień), przy czym szacowana liczba zwolnionych pracowników, co do których zakłada się, że skorzystają ze środków pomocy, wynosi 4 500;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zgadza się z Komisją, że warunki określone w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym na mocy tego rozporządzenia Belgia ma prawo do wkładu finansowego w wysokości 6 268 564 EUR, przy czym łączne koszty wynoszą 10 447 607 EUR;
  2. zauważa, że władze Belgii przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 24 marca 2015 r., a dnia 14 lipca 2015 r. Komisja sfinalizowała ocenę wniosku i przekazała ją Parlamentowi dnia 1 września 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący niecałe pięć miesięcy;
  3. odnotowuje, że w latach 2007–2012 produkcja samochodów osobowych w UE-27 zmniejszyła się o 14,6 % oraz że w tym samym okresie Chiny ponad dwukrotnie zwiększyły swój udział w rynku produkcji samochodów osobowych; stwierdza, że wydarzenia te są bezpośrednio związane z istotnymi zmianami w strukturze światowego handlu spowodowanymi globalizacją;
  4. przypomina, że pierwsza fala zwolnień w Ford Genk w 2013 r. doprowadziła do złożenia pierwszego wniosku o wsparcie z EFG, który również umotywowany był globalizacją i który jest obecnie wdrażany ⁽²⁾, jak również że niniejszy drugi wniosek dotyczy zwolnień, które rozpoczęły się w Ford Genk w 2014 r. i trwały do ostatecznego zamknięcia fabryki w grudniu 2014 r.;
  5. zauważa, że belgijski przemysł samochodowy odnotował spadek produkcji o 15,58 %, natomiast produkcja światowa wzrosła o 18,9 %;
  6. przypomina, że Ford Genk był największym pracodawcą w prowincji Limburgia; zauważa, że zwolnienia wyrządziły znaczne szkody dla gospodarki Limburgii, powodując utratę ponad 8 000 miejsc pracy (w tym pośrednią utratę miejsc pracy), przy czym większość zwolnionych osób to obywatele Unii w wieku od 30 do 54 lat, wzrost stopy bezrobocia na poziomie od 1,8 do 2 punktów procentowych (wzrost stopy bezrobocia w regionie o 29,4 %, z 6,8 % do 8,8 %), spadek PKB o 2,6–2,9 % oraz potencjalny spadek wydajności pracy o 10,9 % ze względu na duże znaczenie przemysłu samochodowego dla wydajności pracy w regionie;
  7. zwraca uwagę, że dotychczas działu 29 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep”) dotyczyły 22 wnioski o wsparcie z EFG, z czego 12 zostało złożonych na podstawie kryterium globalizacji handlu, a 10 — na podstawie kryterium światowego kryzysu finansowego i gospodarczego; proponuje zatem, aby Komisja opracowała analizę dotyczącą rynków w Azji i Ameryce Południowej, aby unijni producenci mogli dowiedzieć się więcej o nowych wymogach dotyczących pozwoleń na przywóz i nauczyć, jak zwiększyć obecność i konkurencyjność na tych rynkach;
  8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze belgijskie postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 stycznia 2015 r., a więc na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem odpowiedniego wniosku;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev. 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ EGF/2013/012 BE/Ford Genk (COM(2014)0532).

Wtorek, 6 października 2015

9. zauważa, że Belgia planuje trzy rodzaje środków dla zwalnianych pracowników, których dotyczy wnioski: (i) indywidualna pomoc w poszukiwaniu pracy, zarządzanie sprawami oraz ogólne usługi informacyjne, (ii) szkolenia i przekwalifikowanie oraz (iii) dodatki i zachęty;
10. z zadowoleniem przyjmuje, że zwolnieni pracownicy mogą korzystać z dużej różnorodności proponowanych środków obejmujących liczne działania związane z indywidualną pomocą w poszukiwaniu pracy, zarządzaniem sprawami i ogólnymi usługami informacyjnymi oraz szkolenia i przekwalifikowanie, które zapewnią również były pracodawca;
11. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z objętymi pomocą beneficjentami, ich przedstawicielami, partnerami społecznymi, lokalnymi, regionalnymi i krajowymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za zatrudnienie, instytucjami szkoleniowymi, a także zainteresowanym przedsiębiorstwem;
12. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
13. podkreśla, że celem środków w zakresie szkolenia zawodowego powinno być zwiększenie szans pracowników na zatrudnienie i powinny one być dostosowane do faktycznego zapotrzebowania na rynku pracy; zauważa jednocześnie, że środki w zakresie szkolenia i przekwalifikowania powinny uznawać i rozwijać konkretne umiejętności i kompetencje, które zwolnieni pracownicy zdobyli, pracując w branży motoryzacyjnej i w przedsiębiorstwach będących jej dostawcami;
14. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać rozwój sytuacji na rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
15. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; podkreśla, że władze belgijskie potwierdzają, iż działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;
16. z zadowoleniem przyjmuje, że władze planują wykorzystać większość dostępnych funduszy na zindywidualizowane usługi, a tylko 4,94 % łącznych środków skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług zostanie wykorzystane na dodatki i zachęty, czyli dużo poniżej maksymalnego dozwolonego poziomu wynoszącego 35 %;
17. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
18. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY****w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek Belgii – EGF/2015/003 BE/Ford Genk)**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/1869.)

Wtorek, 6 października 2015

P8_TA(2015)0335

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2015/004 IT/Alitalia – Włochy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2015/004 IT/Alitalia z Włoch) (COM(2015)0397 – C8-0252/2015 – 2015/2212(BUD))

(2017/C 349/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0397 – C8-0252/2015),
  - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
  - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 PMI z dnia 2 grudnia 2013 r.,
  - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
  - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0274/2015),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub skutkami światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna mieć charakter dynamiczny i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu PMI z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjmowania decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG);

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 6 października 2015

- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę w sprawie ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, ustalenia wkładu finansowego Unii na 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, poprawy skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzania, rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez objęcie pomocą osób samozatrudnionych i osób młodych oraz finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej;
- D. mając na uwadze, że Włochy złożyły wniosek EGF/2015/004 IT/Alitalia dotyczący wkładu finansowego z EFG w związku z 1 249 zwolnieniami w przedsiębiorstwie Gruppo Alitalia, prowadzącym działalność w dziale 51 klasyfikacji NACE Rev. 2 („Transport lotniczy”) ⁽¹⁾ w regionie Lacjum zaliczanym do poziomu 2 klasyfikacji NUTS ⁽²⁾, przy czym szacowana liczba zwolnionych pracowników, co do których zakłada się, że skorzystają ze środków pomocy, wynosi 184;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zgadza się z Komisją, że warunki wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym na mocy tego rozporządzenia Włochy mają prawo do wkładu finansowego w wysokości 1 414 848 EUR;
  2. zauważa, że władze Włoch przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w dniu 24 marca 2015 r., a dnia 7 sierpnia 2015 r. Komisja zakończyła ocenę wniosku i przekazała ją Parlamentowi dnia 1 września 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący niecałe pięć miesięcy;
  3. zauważa, że międzynarodowy rynek transportu lotniczego przechodzi poważne zakłócenia gospodarcze, w szczególności na spadek udziału UE w rynku i ogromny wzrost liczby pasażerów przewożonych przez przewoźników z krajów Zatoki Perskiej i z Turcji, który nastąpił kosztem przewoźników europejskich takich jak Alitalia;
  4. przypomina, że chociaż skutki kryzysu gospodarczego i finansowego w mniejszym stopniu wpłynęły na zatrudnienie w Lacjum niż na zatrudnienie na poziomie krajowym, każdy dodatkowy wzrost liczby bezrobotnych wywiera presję na system świadczeń CIG ⁽³⁾;
  5. zauważa, że do chwili obecnej działu 51 klasyfikacji NACE Revision 2 (Transport lotniczy) dotyczył jeszcze jeden wniosek o wsparcie z EFG ⁽⁴⁾, który był również uzasadniony globalizacją handlu.
  6. z zadowoleniem przyjmuje propozycję władz włoskich, by skupić się na aktywnym poszukiwaniu pracy i działaniach szkoleniowych, w tym na schemacie ponownego zatrudnienia dla zwolnionych pracowników w wieku ponad 50 lat;
  7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Włoch postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 1 kwietnia 2015 r., na długo przed zapadnięciem decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet;
  8. zauważa, że wydatki na działania określone w art. 7 ust. 4 rozporządzenia w sprawie EFG – działania przygotowawcze, zarządzanie, działania informacyjne i reklamowe oraz kontrolę i sprawozdawczość – stanowią stosunkowo wysoki udział w kosztach całkowitych (3,99 %);

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Revision 2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1046/2012 z dnia 8 listopada 2012 r. wykonujące rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1059/2003 w sprawie ustalenia wspólnej klasyfikacji jednostek terytorialnych do celów statystycznych (NUTS) w zakresie przekazywania szeregów czasowych dla nowego podziału regionalnego (Dz.U. L 310 z 9.11.2012, s. 34).

⁽³⁾ Cassa Integrazione Guadagno (CIG) jest dodatkiem do wynagrodzenia mającym zapewnić pewien poziom dochodu pracownikom, którym uniemożliwiono wykonywanie przypisanych im zadań. CIG jest uruchamiany w przypadku przerwania lub ograniczenia działalności produkcyjnej w wyniku restrukturyzacji, reorganizacji przedsiębiorstwa, kryzysu korporacyjnego lub procedury upadłości, które mają poważne konsekwencje dla rynku pracy na poziomie lokalnym. CIG jest instrumentem zapobiegającym zwolnieniom pracowników dzięki umożliwieniu przedsiębiorstwom uniknięcia kosztów tymczasowo niewykorzystywanej siły roboczej w oczekiwaniu na wznowienie normalnej działalności produkcyjnej. CIG często jest jednak pierwszym krokiem na drodze do wszczęcia procedury mobilności (mobilità).

⁽⁴⁾ EGF/2013/014 FR/Air France (COM(2014)0701).

Wtorek, 6 października 2015

9. ubolewa, że spośród 1 249 osób kwalifikujących się do otrzymania wsparcia jedynie 184 osoby (14,7 %) – tj. nieznaczny odsetek wszystkich zwolnionych pracowników – zostaną objęte proponowanymi działaniami;
10. wyraża zadowolenie, że wszystkie 184 osoby objęte pomocą mają skorzystać z usług zindywidualizowanych;
11. zauważa, że Włochy planują pięć rodzajów środków dla zwalnianych pracowników, których dotyczy wnioski: (i) rejestracja i ocena umiejętności, (ii) pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy, (iii) szkolenia, (iv) zwrot kosztów mobilności i (v) świadczenia z tytułu zatrudnienia osób powyżej 50. roku życia;
12. zauważa, że świadczenia i zachęty ograniczają się do kosztów mobilności i świadczeń z tytułu zatrudnienia i pozostaną na poziomie nieprzekraczającym maksymalnej dozwolonej kwoty wynoszącej 35 % łącznych kosztów skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, zgodnie z wymogami rozporządzenia w sprawie EFG;
13. z zadowoleniem przyjmuje świadczenia z tytułu zatrudnienia osób powyżej 50. roku życia; jest zdania, że sposób zróżnicowania wypłacanych świadczeń będzie stanowił zachętę dla zatrudniania zwolnionych pracowników na lepszych warunkach;
14. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w porozumieniu z partnerami społecznymi, akredytowanymi agencjami, które udzielają wsparcia w poszukiwaniu pracy, oraz pracownikami;
15. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że akredytowane agencje, które udzielają pracownikom wsparcia w aktywnym poszukiwaniu pracy, są opłacane na podstawie osiągniętych wyników;
16. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług wspieranego z EFG należy przewidywać rozwój sytuacji na rynku pracy i potrzebne umiejętności, a pakiet ten powinien ponadto wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną gospodarkę;
17. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracowników w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
18. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; podkreśla, że władze Włoch potwierdzają, że działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą z innych instrumentów finansowych UE; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania w sprawozdaniach rocznych analizy porównawczej tych danych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania dublowaniu usług finansowanych przez Unię;
19. docenia udoskonaloną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszone udzielanie dotacji; zwraca uwagę na presję czasu wynikającą z nowego harmonogramu oraz na potencjalne skutki dla skuteczności rozpatrywania spraw;
20. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek z Włoch – EGF/2015/004 IT/Alitalia)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/1870.)

Środa, 7 października 2015

P8_TA(2015)0337

Protokół do Układu Eurośródziemnomorskiego w sprawie ogólnych zasad udziału Tunezji w programach unijnych ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezyjską, z drugiej strony, dotyczącego umowy ramowej między Unią Europejską a Republiką Tunezyjską w sprawie zasad udziału Republiki Tunezyjskiej w programach unijnych (16160/2014 – C8-0080/2015 – 2014/0118(NLE))

(Zgoda)

(2017/C 349/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (16160/2014),
  - uwzględniając projekt Protokołu do Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Tunezyjską, z drugiej strony, dotyczącego umowy ramowej między Unią Europejską a Republiką Tunezyjską w sprawie zasad udziału Republiki Tunezyjskiej w programach unijnych (16159/2014),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 212, art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0080/2015),
  - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci oraz ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0254/2015),
1. wyraża zgodę na zawarcie Protokołu,
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Tunezyjskiej.

Środa, 7 października 2015

P8_TA(2015)0338

Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (COM(2013)0794 – C7-0414/2013 – 2013/0403(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 349/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2013)0794),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0414/2013),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 marca 2014 r. ⁽¹⁾
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 29 czerwca 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A8-0140/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0403

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/2421.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 43.

Środa, 7 października 2015

P8_TA(2015)0339

Ograniczenie emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania (COM(2013)0919 – C7-0003/2014 – 2013/0442(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 349/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0919),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0003/2014),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 10 lipca 2014 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 7 października 2014 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 30 czerwca 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A8-0160/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0442

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza ze średnich obiektów energetycznego spalania

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2015/2193.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 451 z 16.12.2014, s. 134.

⁽²⁾ Dz.U. C 415 z 20.11.2014, s. 23.

Środa, 7 październik 2015

P8_TA(2015)0340

Kazeiny i kazeiniany przeznaczone do spożycia przez ludzi ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kazein i kazeinianów przeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylającej dyrektywę Rady 83/417/EWG (COM(2014)0174 – C7-0105/2014 – 2014/0096(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 349/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0174),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0105/2014),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 4 czerwca 2014 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 24 czerwca 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A8-0042/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0096

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kazein i kazeinianów przeznaczonych do spożycia przez ludzi oraz uchylającej dyrektywę Rady 83/417/EWG

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2015/2203.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 424 z 26.11.2014, s. 72.

Środa, 7 października 2015

P8_TA(2015)0341

Zasady finansowe mające zastosowanie do budżetu ogólnego Unii ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (COM(2014)0358 – C8-0029/2014 – 2014/0180(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 349/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0358),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 i art. 322 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C8-0029/2014),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 1/2015 ⁽¹⁾,
  - uwzględniając pismo Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 3 grudnia 2014 r.,
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 30 czerwca 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Kontroli Budżetowej (A8-0049/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, a także parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2014)0180

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 7 października 2015 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/... zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) 2015/1929.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 12.2.2015, s. 1.

Czwartek, 8 październik 2015

P8_TA(2015)0346

Usługi płatnicze w ramach rynku wewnętrznego ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 8 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylającej dyrektywę 2007/64/WE (COM(2013)0547 – C7-0230/2013 – 2013/0264(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2017/C 349/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0547),
  - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0230/2013),
  - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 lutego 2014 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 11 grudnia 2013 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady przekazane pismem z dnia 4 czerwca 2015 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
  - uwzględniając art. 59 i art. 61 ust. 2 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0169/2014),
  - uwzględniając poprawki przyjęte przez Parlament na jego posiedzeniu w dniu 3 kwietnia 2014 r. ⁽³⁾,
  - uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 18 września 2014 r. dotyczącą spraw w toku pozostałych po siódmej kadencji parlamentarnej,
  - uwzględniając sprawozdanie uzupełniające Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0266/2015),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

P8_TC1-COD(2013)0264

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 8 października 2015 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/... w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniającej dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylającej dyrektywę 2007/64/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy (UE) 2015/2366.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 15.7.2014, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 170 z 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0280.

Środa, 14 października 2015

P8_TA(2015)0352

Dostęp państw członkowskich i Europolu do wizowego systemu informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie projektu decyzji wykonawczej Rady dotyczącej wyznaczenia daty, od której staje się skuteczna decyzja 2008/633/WSiSW w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do wizowego systemu informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania (10506/2015 – C8-0193/2015 – 2015/0807(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2017/C 349/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Rady (10506/2015),
  - uwzględniając art. 39 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, zmienionego traktatem z Amsterdamu, oraz art. 9 Protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0193/2015),
  - uwzględniając decyzję Rady 2008/633/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do Wizowego Systemu Informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania⁽¹⁾, w szczególności art. 18 ust. 2 tej decyzji,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie Europejskiej agencji bezpieczeństwa⁽²⁾,
  - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0287/2015),
1. zatwierdza projekt Rady;
  2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeśli uzna ona za stosowne odejście od tekstu przyjętego przez Parlament;
  3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 129.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0269.

Środa, 14 październik 2015

P8_TA(2015)0353

Projekt budżetu korygującego nr 6/2015: zasoby własne, fundusze powiernicze Unii na rzecz działań zewnętrznych, Urząd Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 6/2015 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 – zasoby własne, fundusze powiernicze Unii na rzecz działań zewnętrznych, Urząd Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (11695/2015 – C8-0278/2015 – 2015/2150(BUD))

(2017/C 349/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 41,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 17 grudnia 2014 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając budżet korygujący nr 1/2015 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 28 kwietnia 2015 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając budżety korygujące nr 2/2015, nr 3/2015, nr 4/2015 i nr 5/2015 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 7 lipca 2015 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2015/623 z dnia 21 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. dotyczącą systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽⁸⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 6/2015 przyjęty przez Komisję dnia 15 lipca 2015 r. (COM(2015)0351),
- uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 6/2015 przyjęte przez Radę dnia 18 września 2015 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu tego samego dnia (11695/2015 – C8-0278/2015),

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 190 z 17.7.2015, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 261 z 7.10.2015.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 103 z 22.4.2015, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

Środa, 14 października 2015

- uwzględniając art. 88 i art. 91 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0280/2015),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 6/2015 dotyczy korekty prognozy tradycyjnych zasobów własnych, podstaw VAT i DNB, ujęcia w budżecie odpowiednich korekt dotyczących Zjednoczonego Królestwa, a także finansowania tych korekt, co w konsekwencji prowadzi do zmiany w podziale na poszczególne państwa członkowskie składek do budżetu Unii;
- B. mając na uwadze, że w projekcie budżetu korygującego nr 6/2015 ujęto ponadto utworzenie dwóch nowych pozycji w budżecie – z zapisem symbolicznym „pro memoria” – z przeznaczeniem na wydatki pomocnicze na fundusze powiernicze zarządzane przez Komisję w obszarach polityki: „Rozwój i współpraca” oraz „Rozszerzenie”;
- C. mając na uwadze, że w projekcie budżetu korygującego nr 6/2015 przewidziano także zmianę planu zatrudnienia Urzędu BEREC niemającą wpływu na całkowitą liczbę stanowisk ani na jego budżet;
1. przyjmuje do wiadomości przedłożony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 6/2015 oraz stanowisko Rady dotyczące projektu;
  2. zwraca uwagę, że w porównaniu z pierwotnym budżetem na rok 2015 składki państw członkowskich do budżetu oparte na DNB mogą zostać ograniczone o 2,26 mld EUR w związku z wyższymi niż oczekiwano dochodami z tradycyjnych zasobów własnych (tj. ceł i opłat wyrównawczych z sektora cukru) w wysokości 1 133,5 mln EUR oraz w związku z nadwyżką w budżecie na rok 2014 uwzględnioną za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2015;
  3. uważa, że to dostosowanie techniczne po stronie dochodów w budżecie Unii jest należycie oparte na najnowszych danych statystycznych i zgodne z ustalonym podziałem między państwami członkowskimi;
  4. zwraca uwagę, że projekt budżetu korygującego nr 6/2015 we wszystkich jego aspektach nie ma wpływu na środki przeznaczone na wydatki w budżecie na rok 2015 oraz że jego wpływ na dochody polega jedynie na zmianie podziału między państwa członkowskie wielkości składek;
  5. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 6/2015;
  6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 6/2015 został ostatecznie przyjęty, i do zarządzenia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
  7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz parlamentom narodowym.
-

Środa, 14 październik 2015

P8_TA(2015)0354

Uruchomienie instrumentu elastyczności na potrzeby natychmiastowych środków budżetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na potrzeby natychmiastowych środków budżetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji zgodnie z pkt 12 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (COM(2015)0486 – C8-0292/2015 – 2015/2253(BUD))

(2017/C 349/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2015)0486 – C8-0292/2015),
  - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 17 grudnia 2014 r. ⁽¹⁾,
  - uwzględniając budżet korygujący nr 1/2015, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 28 kwietnia 2015 r. ⁽²⁾,
  - uwzględniając budżety korygujące nr 2/2015, nr 3/2015, nr 4/2015 i nr 5/2015 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 7 lipca 2015 r. ⁽³⁾,
  - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 7/2015 przyjęty przez Komisję dnia 30 września 2015 r. (COM(2015)0485),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁴⁾ („rozporządzenie w sprawie WRF”), w szczególności jego art. 11,
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2015/623 z dnia 21 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁶⁾, w szczególności jego pkt 12,
  - uwzględniając pismo Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0290/2015),
- A. mając na uwadze, że po zbadaniu wszystkich możliwości realokacji środków na zobowiązania w ramach działu 3 zachodzi konieczność uruchomienia instrumentu elastyczności w zakresie środków na zobowiązania,
- B. mając na uwadze, że Komisja zaproponowała uruchomienie instrumentu elastyczności poza pułapami wieloletnich ram finansowych w celu uzupełnienia środków finansowych w budżecie ogólnym Unii na rok budżetowy 2015 o kwotę 66,1 mln EUR w środkach na zobowiązania na finansowanie środków zarządzania kryzysem związanym z migracją i napływem uchodźców;

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2015, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 17.7.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 261 z 7.10.2015.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 103 z 22.4.2015, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Środa, 14 października 2015

1. zauważa, że w 2015 r. pułap dla działu 3 nie pozwala na odpowiednie finansowanie ważnych i pilnych priorytetów politycznych Unii;
2. wzywa w związku z tym do uruchomienia instrumentu elastyczności na kwotę 66,1 mln EUR w środkach na zobowiązania;
3. wyraża ponadto zgodę na proponowany przydział odnośnych środków na płatności wynoszący 52,9 mln EUR w 2016 r. i 13,2 mln EUR w 2017 r.;
4. ponownie przypomina, że uruchomienie tego instrumentu, zgodnie z art. 11 rozporządzenia w sprawie WRF, kolejny raz pokazuje istotną potrzebę uczynienia z budżetu Unii bardziej elastycznego narzędzia;
5. powtarza swoją wyrażaną od wielu lat opinię, że – bez uszczerbku dla możliwości uruchomienia środków na płatności na konkretne pozycje budżetowe poprzez instrument elastyczności bez uprzedniego uruchomienia zobowiązań – płatności pochodzące ze zobowiązań uruchomionych wcześniej poprzez instrument elastyczności mogą być uwzględniane jedynie poza pułapami;
6. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY****w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na potrzeby natychmiastowych środków budżetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji**

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji (UE) 2015/2248.)

Środa, 14 październik 2015

P8_TA(2015)0355

Projekt budżetu korygującego nr 7/2015: Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki budżetowe w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego nr 7/2015 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 – Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki budżetowe w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (12511/2015 – C8-0297/2015 – 2015/2252(BUD))

(2017/C 349/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 41,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 17 grudnia 2014 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając budżet korygujący nr 1/2015, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 28 kwietnia 2015 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając budżety korygujące nr 2/2015, nr 3/2015, nr 4/2015 i nr 5/2015 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 7 lipca 2015 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2015/623 z dnia 21 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 1311/2013 określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽⁶⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁷⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽⁸⁾,
- uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 7/2015 przyjęty przez Komisję dnia 30 września 2015 r. (COM(2015)0485),
- uwzględniając stanowisko dotyczące projektu budżetu korygującego nr 7/2015 przyjęte przez Radę dnia 8 października 2015 r. i przekazane Parlamentowi Europejskiemu następnego dnia (12511/2015 – C8-0297/2015),

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z 13.3.2015, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 190 z 17.7.2015, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 261 z 7.10.2015.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 103 z 22.4.2015, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

Środa, 14 października 2015

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady z dnia 23 września 2015 r. pt. „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki operacyjne, budżetowe i prawne w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0490),
  - uwzględniając pismo Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych,
  - uwzględniając art. 88 i 91 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0289/2015),
- A. mając na uwadze, że celem projektu budżetu korygującego nr 7/2015 jest zwiększenie zasobów Unii w celu zareagowania na obecny kryzys uchodźczy i migracyjny, a tym samym uzupełnienie aktualnego niedoboru środków w działach 3 i 4;
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 7/2015 przewiduje zwiększenie nadzwyczajnej pomocy udzielanej w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (AMIF) oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego na łączną kwotę 100 mln EUR w środkach na zobowiązania, a jednocześnie utrzymanie niezbędnych zasobów i innych programów finansowanych z AMIF;
- C. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 7/2015 przewiduje ponadto zwiększenie liczby stanowisk łącznie o 120 w agencji Frontex, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO) oraz Europolu oraz związane z tym zwiększenie środków na wynagrodzenia do końca roku w wysokości 1,3 mln EUR w środkach na zobowiązania i środkach na płatności;
- D. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 7/2015 przewiduje również dodatkowe finansowanie dla Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa w łącznej kwocie 300 mln EUR;
- E. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 7/2015 przewiduje także zwiększenie środków na płatności na pomoc humanitarną o 55,7 mln EUR w drodze przegrupowania środków;
- F. mając na uwadze, że projektowi budżetu korygującego nr 7/2015 towarzyszy wniosek dotyczący decyzji w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na potrzeby natychmiastowych środków budżetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2015)0486) w wysokości 66,1 mln EUR w środkach na zobowiązania;
- G. mając na uwadze, że wzrost liczby uchodźców i migrantów nie był możliwy do przewidzenia w czasie przyjmowania obecnych wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020, i nie można uznać, że jest to zjawisko tymczasowe, w związku z czym wymagane są rozwiązania bardziej długoterminowe, które należy uwzględnić w zaplanowanych rocznych procedurach budżetowych oraz przy przeglądzie wieloletnich ram finansowych;
1. przyjmuje do wiadomości przedłożony przez Komisję projekt budżetu korygującego nr 7/2015 oraz stanowisko Rady dotyczące projektu;
  2. z zadowoleniem przyjmuje szybką odpowiedź Komisji w reakcji na obecny kryzys uchodźczy; ponownie zapewnia o gotowości Parlamentu Europejskiego do działania we właściwym czasie zgodnie z jego uprawnieniami budżetowymi; wskazuje, że zaproponowanym środkiem muszą towarzyszyć inicjatywy służące wyeliminowaniu podstawowych przyczyn kryzysu migracyjnego i uchodźczego;
  3. jest przekonany, że Unia musi zrobić więcej, aby rozwiązać obecny kryzys migracyjny i uchodźczy oraz pomóc w ustabilizowaniu sytuacji w krajach pochodzenia i pomóc krajom tranzytu, ponieważ zaproponowane środki z pewnością nie będą wystarczające, biorąc pod uwagę ogólną liczbę osób ubiegających się o ochronę w Unii; wzywa Komisję do przedstawienia długoterminowego planu finansowego w odpowiedzi na kryzys migracyjny i uchodźczy, uwzględniającego operacje poszukiwawcze i ratunkowe, oraz do zaproponowania w związku z tym przeglądu wieloletnich ram finansowych;
  4. z zadowoleniem przyjmuje wyrażaną przez wszystkie instytucje wolę zwiększenia środków budżetowych przeznaczonych na migrację i azyl, z uwagi na oczywistą i pilną potrzebę w tym zakresie oraz potrzebę, by instrumenty polityki zagranicznej pomagały w eliminowaniu podstawowych przyczyn kryzysu migracyjnego i uchodźczego;

Środa, 14 październik 2015

5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podczas nieformalnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 23 września 2015 r. państwa członkowskie zobowiązały się do uruchomienia kwoty 1 mld EUR w reakcji na sytuację humanitarną migrantów i uchodźców; wzywa państwa członkowskie do rozszerzenia tego zobowiązania i do przeznaczenia niezbędnych środków również na kolejne lata;
  6. przypomina, że kwestię tę trzeba przede wszystkim uwzględnić w budżecie na 2016 r., oraz wzywa Radę do tego, by w ślad za jej ustnymi deklaracjami poszły odpowiednie środki finansowe w postępowaniu pojednawczym;
  7. wzywa zatem Radę do uzgodnienia już na początku odpowiedniego budżetu na 2016 r., w tym na działy 3 i 4, który zapewni środki wystarczające do zarządzania obecnym kryzysem uchodźczym i migracyjnym;
  8. przypomina Komisji i Radzie o niedawnym porozumieniu w sprawie planu płatności służącego przywróceniu stabilności budżetu Unii; zauważa, że Komisja nie zaproponowała żadnych dodatkowych ogólnych środków na płatności w budżecie na 2015 r., ale powróciła do przegrupowania już przewidzianych zasobów; podkreśla, że może to zwiększyć presję na środki na płatności w 2016 r., które mogą okazać się niewystarczające na zaspokojenie faktycznych potrzeb wynikających z programów finansowych w poszczególnych działach;
  9. oczekuje zatem, że Komisja przedstawi list w sprawie poprawek nr 2/2016, przewidujący odpowiednie zwiększenie środków na płatności, odpowiadające wysokości zaciągniętych zobowiązań;
  10. podkreśla, że w przypadku gdyby w ciągu bieżącego roku potrzebne było dodatkowe zwiększenie środków budżetowych w związku z kryzysem migracyjnym i uchodźczym, Parlament będzie gotów wyrazić zgodę na dalsze zastosowanie przepisów dotyczących elastyczności przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych;
  11. z zadowoleniem przyjmuje 120 dodatkowych stanowisk przewidzianych w planie zatrudnienia dla agencji i oczekuje, że decyzja ta będzie miała również wpływ na budżet na 2016 r. oraz na budżety na kolejne lata; wzywa Komisję do dostarczenia aktualnych i zbiorczych informacji o potrzebach agencji przed rozpoczęciem postępowania pojednawczego w sprawie budżetu; wzywa Komisję do zaproponowania średnio- i długoterminowej strategii działań agencji zajmujących się obszarem sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, która obejmie: cele, misję, koordynację, rozwijanie punktów szybkiej rejestracji migrantów (tzw. hotspotów) oraz zasoby finansowe;
  12. uważa, że EASO powinien mieć więcej pracowników, niż obecnie proponuje Komisja, ponieważ otrzymał on zadanie odgrywania głównej roli we wdrażaniu wspólnego europejskiego systemu azylowego, polegającej między innymi na pomocy w rozpatrywaniu wniosków o udzielenie azylu i w działaniach relokacyjnych;
  13. z uwagi na nadzwyczajną sytuację potwierdza swoją gotowość do jak najszybszego przyjęcia projektu budżetu korygującego nr 7/2015 w formie przedłożonej przez Komisję; zauważa, że biorąc pod uwagę nadzwyczajną sytuację, Parlament skrócił termin na przedstawienie swojego stanowiska w sprawie wyżej wspomnianego budżetu korygującego;
  14. zatwierdza stanowisko Rady dotyczące projektu budżetu korygującego nr 7/2015;
  15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 7/2015 został ostatecznie przyjęty i do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz parlamentom narodowym.
-

Środa, 14 października 2015

P8_TA(2015)0357

Powołanie dyrektora zarządzającego EFIS

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego powołania dyrektora zarządzającego Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (C8-0304/2015 – 2015/0901(NLE))

(Zatwierdzenie)

(2017/C 349/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek rady kierowniczej Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) z dnia 2 października 2015 r. dotyczący powołania dyrektora zarządzającego Funduszu (C8-0304/2015),
  - uwzględniając art. 7 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swój Regulamin,
  - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Budżetowej i Komisji Gospodarczej i Monetarnej zgodnie z art. 55 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8–0292/2015),
  - A. mając na uwadze, że art. 7 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 2015/1017 stanowi, że dyrektor zarządzający i zastępca dyrektora zarządzającego EFIS są powoływani przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski w drodze otwartej i przejrzystej procedury wyboru zgodnie z procedurami EBI, podczas której na wszystkich etapach należy i w odpowiednim terminie informuje się Parlament Europejski;
  - B. mając na uwadze, że w dniu 2 października 2015 r. rada kierownicza EFIS przyjęła wniosek dotyczący powołania dyrektora zarządzającego i zastępcy dyrektora zarządzającego EFIS oraz przekazała ten wniosek Parlamentowi Europejskiemu;
  - C. mając na uwadze, że w dniu 13 października 2015 r. Komisja Budżetowa oraz Komisja Gospodarcza i Monetarna odbyły wysłuchanie z zaproponowanym kandydatem na stanowisko dyrektora zarządzającego EFIS Wilhelmem Moltererem, podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie udzielił odpowiedzi na pytania członków komisji;
1. zatwierdza powołanie Wilhelma Molterera na stanowisko dyrektora zarządzającego EFIS;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Inwestyjnemu i rządowi państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

Środa, 14 październik 2015

P8_TA(2015)0358

Powołanie zastępcy dyrektora zarządzającego EFIS

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 października 2015 r. w sprawie wniosku dotyczącego powołania zastępcy dyrektora zarządzającego Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (C8-0305/2015 – 2015/0902(NLE))

(Zatwierdzenie)

(2017/C 349/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek rady kierowniczej Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS) z dnia 2 października 2015 r. dotyczący powołania zastępcy dyrektora zarządzającego Funduszu (C8-0305/2015),
  - uwzględniając art. 7 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swój Regulamin,
  - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Budżetowej i Komisji Gospodarczej i Monetarnej zgodnie z art. 55 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8–0293/2015),
- A. mając na uwadze, że art. 7 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 2015/1017 stanowi, że dyrektor zarządzający i zastępca dyrektora zarządzającego EFIS są powoływani przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski w drodze otwartej i przejrzystej procedury wyboru zgodnie z procedurami EBI, podczas której na wszystkich etapach należy i w odpowiednim terminie informuje się Parlament Europejski;
- B. mając na uwadze, że w dniu 2 października 2015 r. rada kierownicza EFIS przyjęła wniosek dotyczący powołania dyrektora zarządzającego i zastępcy dyrektora zarządzającego EFIS oraz przekazała ten wniosek Parlamentowi Europejskiemu;
- C. mając na uwadze, że w dniu 13 października 2015 r. Komisja Budżetowa oraz Komisja Gospodarcza i Monetarna odbyły wysłuchanie z zaproponowaną kandydatką na stanowisko zastępcy dyrektora zarządzającego EFIS Iliyaną Tsanową, podczas którego wygłosiła ona oświadczenie wstępne, a następnie udzieliła odpowiedzi na pytania członków komisji;
1. zatwierdza powołanie Iliiany Tsanovej na stanowisko zastępcy dyrektora zarządzającego EFIS;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Inwestyjnemu i rządowi państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL